Răpirea ucenicului nevrăjitor

NICUȚĂ TĂNĂSE

EDITURA ION CREANGĂ

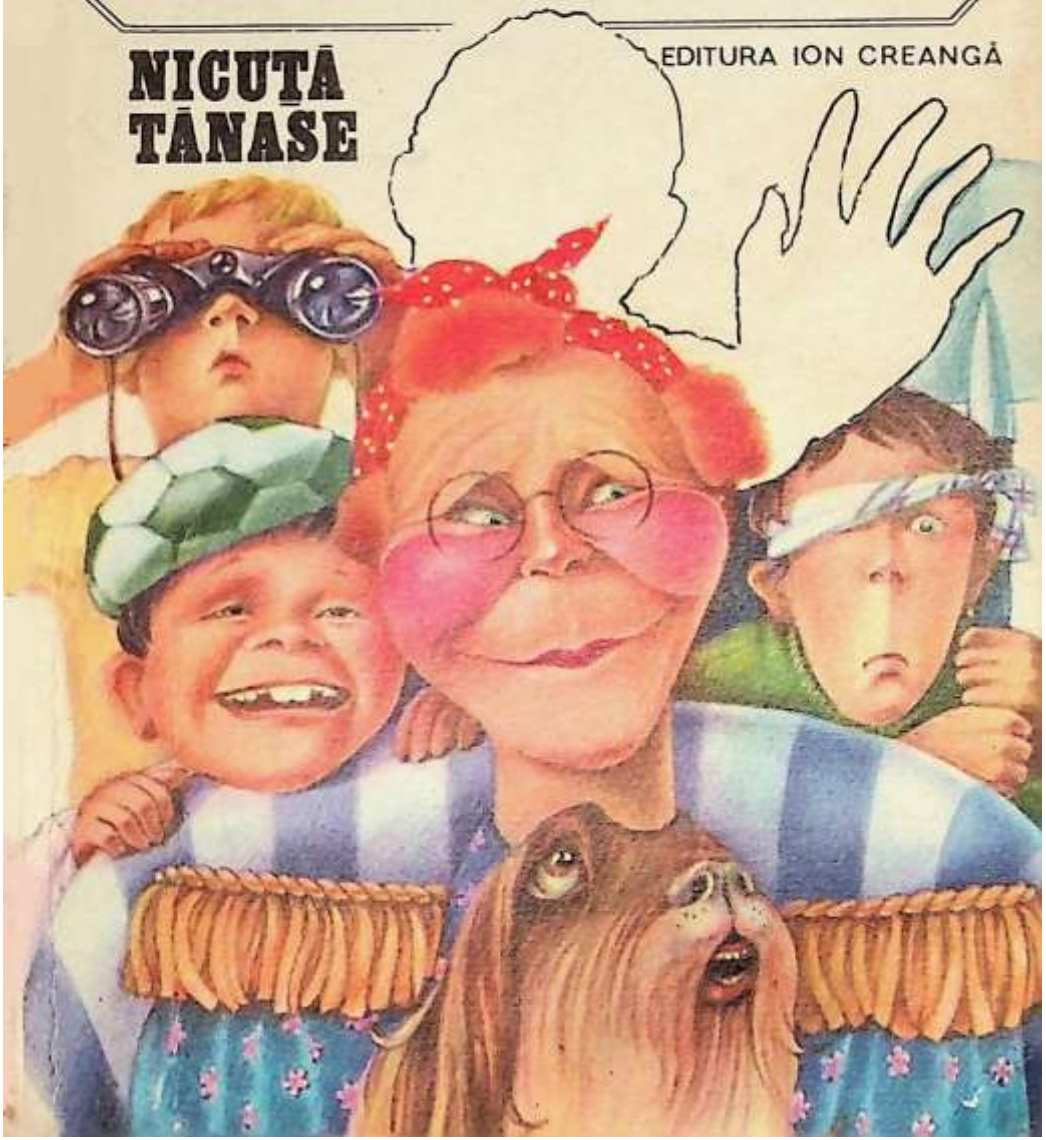

NICUȚĂ TĂNASE

Răpirea ucenicului nevrăjitor

EDITURA ION CREANGĂ
București, 1976

CINE ESTE ILIUŢĂ ȘI DE CE NU SE DUCE SA CUMPERE BORȘ?

Era o zi frumoasă, mult mai frumoasă decât ziua în care a fost inventată dulceaţa de alune și eu aveam treabă cu Iliuţă. Am ieșit pe balcon, m-am uitat după el pe stradă, prin curte, prin curţile vecinilor, că mai are uneori obiceiul să se joace de-a v-aţi ascunselea cu copiii de pe strada noastră. N-am dat cu privirile de el. Noi avem un semnal al nostru, un fluierat mai aparte. Când avem nevoie unul de altul, fluierăm. Deși am fluierat, Iliuţă nici gând să apară.

Cum? Despre care Iliuţă este vorba? Dragii mei, dar cum puteţi îndrăzni să-mi puneţi o astfel de întrebare chiar într-o zi care este așa de frumoasă încât te poţi și fotografia cu ea. Nu, serios, ce s-a întâmplat? Chiar atât de uituci să fiţi? Nu mă așteptam. Zău 1 Ce e cu voi? Ce se întâmplă cu memoria voastră? Aţi luat cumva din greșeală prea furi de uitat de la mână pân' la gură? Dac-aveţi în casă prafuri din astea, de ce nu le ţineţi sub cheie.

Dacă n-aș fi bine dispus, dacă de pildă m-ar fi ros aseară o gheată, o cizmă, ori chiar un pantof, auzindu-vă întrebarea, aș fi dat bir cu fugiţii. Și-aș fi fugit… și-aș fi fugit!… Nici cel mai renumit alergă tor de cursă lungă nu m-ar fi prins din urmă. Păi se poate? Se poate să uitaţi voi cine este Iliuţă? Ia faceţi un efort, apelaţi cu mai multă râvnă la memorie!

Sigur că da! Iliuţă este băieţelul ăla fără dinţi lipsă, fără pistrui pe obraji (cum au de obicei eroii de romane și mai ales eroii din filmele color, ori numai alb-negru). Să vă mai ajut cu niște amănunte.

Tot acest Iliuţă m-a vârât pe mine în încurcătura ăia pe care v-am povestit-o în cartea *Sus mâinile, domnule scriitor.* Întâmplarea cu gestionarul acela ne cinstit care l-a vârât pe Marian și pe Zgândărici într-o încurcătură… Ei? începeţi să veniţi de-acasă? Tot Iliuţă mi-a dat o mână de ajutor în rezolvarea cazului din cealaltă carte: *Destăinuirea marilor secrete.*

Sper că vă aduceţi aminte câtă bătaie de cap am avut din cauza lui. Dar trebuie să știţi că nu mi-a părut rău. Nu mi-a părut rău, pentru că eu cred că am făcut o treabă omenească, o treabă bună.

Iliuţă Chealdă (că ăsta este numele lui întreg, dacă n-aţi uitat și acest amănunt) în ultima perioadă, adică nu în ultima perioadă, ci imediat după apariţia celor două cărţi amintite mai sus, în care figura ca erou aproape principal, a început să se cam înfumu reze, să meargă pe stradă cu nasul în sus.

Eu nu observasem că lui Iliuţă i se urcaseră succesele la cap, dar a venit tăticul lui la mine și mi-a zis:

— Ce-ai făcut din copilul meu, tovarășe scriitor ?

Această întrebare mi-a pus-o tatăl lui Iliuţă într-o marţi după amiază când tocmai mă pregăteam să bat măr… un covor. Chiar covorul din biroul meu.

Eu știind bine că eroul meu nu este din plastilină ca să pot face altceva din el, am arcuit sprâncenele a mirare și-am întrebat:

— Ce-am făcut din copilul dumitale, vecine?

Nu aţi uitat, cred, că Iliuţă stă chiar pe același palier cu mine. Că stăm chiar ușă în ușă și că avem chiar și ștergătoare la fel, de același material și culoare.

— După ce a apărut ca erou și în ultima carte a dumitale, a început să-mi explice, cam amărât, tatăl lui Iliuţă, băiatul meu a început să se schimbe, să nu mai fie el, ci altul.

Orice scriitor se întristează când aude vorbe urâte despre eroii lui. Bineînţeles că m-am întristat și eu și am zis:

— Vecine dragă, eu, drept să-ţi spun, n-am văzut nimic deosebit în comportarea lui.

Și chiar așa era. Nu știam de unde scosese tăticul lui Iliuţă toate astea. L-am auzit:

— Ba da, vecine. Nu mai departe alaltăieri l-a trimis maică-sa piuă aici în strada Lunca să ia o sticlă cu borș, aici peste drum.

Nu l-am lăsat pe tatăl lui Iliuţă să continue. Foarte supărat l-am întrebat:

— Și a refuzat să se ducă? Drept să-ţi spun, mie nu prea îmi vine să cred.

Vecinul, care se tunde și la același frizer cu mine, mi-a zis:

— La început, da, a refuzat.

— Iliuţă? în ruptul capului nu cred așa ceva.

— I-a spus maică-sii că un erou de romane, cum este el, nu se cade să fie văzut cu o sticlă de borș în mână. Și astfel stând lucrurile, nu se duce după borș.

Am oftat foarte adânc și am spus:

— Vecine, dar eu știu că Iliuţă are urechi, și încă două…

— Bineînţeles că l-a urecheat puţin maică-sa și că, până la urmă, a venit cu borșul acasă. Să știţi că am stat de vorbă și cu dirigintele lui.

Să se întâmple atâtea lucruri cu eroul meu și eu să nu știu nimic?

— Și dirigintele ce v-a spus?

— Același lucru.

Gândindu-mă la discuţia ce-o voi avea cu Iliuţă, am zis:

— L-a trimis și el după borș și a refuzat să se ducă?

Tatăl lui Iliuţă a băgat de seamă că eu mă gândeam în altă parte.

— Cum să trimită un diriginte elevii după borș?

— Dar aţi afirmat chiar dumneavoastră că dirigintele v-a spus același lucru.

Abia așteptam să-mi spună ce-a mai aflat de la dirigintele lui Iliuţă, dar a trebuit să mai aștept puţin.

Pentru ca vecinul ăsta al meu tușește. După ce s-a oprit din tuse, a început:

— Mi-a spus că Iliuţă, de la o vreme, umblă, cum v-am mai spus, cu nasul pe sus. Că se laudă cu ce-a făcut el și cu ce-a dres ca erou de carte, se mai laudă și cu scrisorile pe care le-a primit de la cititori. Și în afară de asta, zice că nu mai e nici așa de atent la lecţii. Mai tot timpul este cu gândurile aiurea.

Povestea asta se întâmplă și acasă. De multe ori îl surprindem și noi uitându-se pe pereţi și chiar vorbind de unul singur. La început credeam că vorbește cu Gianni Morandi.

M-am uitat cam nu știu cum la vecin și l-am întrebat:

— Cum aţi crezut că vorbește cu Gianni Morandi? După cât știu eu, acesta este un cântăreţ italian de muzică ușoară.

— Nu v-a spus? Credeam că ştiţi… Iliuţă are de vreo săptămână un sticlete. Așa i-a pus numele: Gianni Morandi.

Am răsuflat ceva mai ușurat și am continuat discuţia care mă interesa din ce în ce mai mult.

— Vecine, eu i-am cerut carnetul de note și am văzut că merge bine. Are note de la…

Nu m-a lăsat să termin fraza, cu multă mândrie mi-a zis:

— În privinţa asta nu mă plâng, Iliuţă învaţă bine.

M-am Bucurat că tatăl lui Iliuţă este mândru de felul în care învaţă eroul meu, dar nu mi-am exteriorizat bucuria. Am făcut în continuare pe bosumflatul.

— Dar nu mi-aţi spus că dirigintele pretinde că nu e atent la lecţii? Nu mai înţeleg nimic. Zău așa.

Dar o să mai stăm noi de vorbă.

— Trebuie să mai stăm de vorbă și v-aș ruga, dacă se poate, ca o bucată de vreme să nu mai fie băgat în cărţile alea ale dumneavoastră.

— Așa am să fac, dar, zău, că nu prea înţeleg ce v-a cășunat așa pe el.

Îl înţelegeam prea bine pe tatăl lui Iliuţă, dar mă făceam că nu, ca să pot scăpa de el, pentru că, după cum ştiţi bine, aveam treabă. Am coborât cu covorul în spinare și am bătut la el, la covor, în dușmănie.

Mă întrebam ce se întâmplă cu Iliuţă! Chiar să se fi înfumurat în așa hal încât să-și pună pe gânduri părinţii și chiar pe diriginte?

— Mă mai baţi mult? m-a întrebat, la un moment dat, covorul meu din birou, care, zău, nu este fermecat, dar uneori mai vorbește și el. Rar. Rar de tot, dar vorbește.

L-am iertat. L-am cărat în spinare pe scări și tot la Iliuţă mă gândeam. Să aibă el dreptate în legătură cu borșul? Oare eroii de romane îşi pierd identitatea dacă sunt văzuţi cu o sticlă de borș în mâna dreaptă, ori chiar în stânga? Nu cred. Un erou de-al lui Cehov umbla prin Retrograd cu o varză murată în mână și tot nu-i era rușine.

ILIUŢĂ FACE O DESCOPERIRE INCREDIBILA ȘI MĂ VÂRA ÎNTR-O NOUA MARE ÎNCURCĂTURĂ

În timp ce căutam prin micile și marile enciclopedii, apărute până la acea oră, un erou de roman care este trimis să cumpere borș, asta pentru a-i demonstra lui Iliuţă că nu este rușinos să cumperi borș, ușa biroului meu s-a deschis brusc și, în prag…chiar Iliuţă, care mi-a zis în loc de bună ziua:

— Ştiţi morse?

M-am uitat la Iliuţă ca la o cioară albă din naștere, nu căzută în var, și i-am zis:

— Asta este un nou salut, Iliuţă?

Fostul și poate și viitorul meu erou s-a roșit la faţă și, fâsticit, și-a cerut iertare.

— Încă o dată vă rog să mă iertaţi, dar ştiţi morse?

— Un infanterist care nu știe morse nu este infanterist. Eu am făcut armata la infanterie și încă telegrafist.

Când a auzit că știu alfabetul morse, mai să sară în sus de bucurie. Mi-a zis:

— Vreţi să veniţi cu mine?

— Unde?

Foarte precipitat, cu o voce puţin misterioasă, mi-a zis:

— Haideţi cu mine, repede. Vă rog! Este un caz grav.

— Cum adică un caz grav?

— Coborâţi repede, că eu mă duc să fac rost de un târnăcop. Ne trebuie un târnăcop. Vă aștept jos. La poartă.

— Iliuţă, stai puţin, pentru ce avem nevoie de un târnăcop? Stai!

— Nu mai avem timp. Vă rog veniţi foarte repede.

Și Iliuţă a și fugit. Tu, cititorule, dacă erai în locul meu, ce făceai? Dacă intra, să zicem, Iliuţă la tine și te întreba dacă știi morse și dacă-ţi spune că în colţul străzii tale este un caz grav, după care dădea fuga să ia un târnăcop, ce făceai? Te apucai să-l citești pe Dumas-tatăl ori pe Dumas-fiul? Te uitai după avioane pe cer? Nu cred. Alergai după Iliuţă, cum bineînţeles am alergat și eu.

L-am găsit în faţa blocului nostru cu un târnăcop pe care-l ţinea pe umăr.

— Pentru ce-ţi trebuie târnăcopul? l-am întrebat eu.

— Pentru orice eventualitate. Veţi vedea. Haideţi cu mine!

A pornit spre capătul străzii, iar eu în urma lui.

Sta şi să ne lămurim. Voi ştiţi că străzile, spre deosebire de fundături, au două capete. Așa și strada noastră: un cap dă în strada Luncii, iar celălalt în Lacătului. Ei bine, Iliuţă, târnăcopul și eu grăbeam pasul spre capul străzii ce dă în Lacătului.

— Iliuţă, fii tu bun și nu mă mai alerga chiar așa, eu nu mai am anii tăi de foarte multă vreme.

Iliuţă a micșorat pasul, dar a zis:

— Dar dacă moare până ajungem noi? Nu-l avem pe conștiinţă?

Eu nu prea citesc romane poliţiste, pentru că nu stau prea strălucit cu inima. Acum uite că-mi este dat să trăiesc eu însumi un subiect de roman de aventuri. Îi zic lui Iliuţă:

— Pe cine să avem pe conștiinţă? Cine să moară?

— Cel care cere ajutor prin alfabetul morse.

N-am putut să cer alte lămuriri pentru că Iliuţă iar s-a îndepărtat de mine. Iar a început să alerge.

Am mai mărit și eu pasul. Cum să te mai înţelegi cu el?

Prietenul meu Iliuţă s-a oprit în colţul străzii unde până nu de multă vreme era un indicator cu trecerea oprită și niște grămezi mari de pământ. Ba am văzut pe acolo în ultimele zile și o mașină care afuma tot cartierul. O mașină de topit asfalt. Trecerea era interzisă din cauza unor lucrări de canalizare ori de îngropare a unor cabluri. Dacă s-a oprit Iliuţă, m-am oprit și eu. Nu aveam de gând să-i zic nimic, dar, cu toate astea, Iliuţă mi-a făcut semn să tac și să ascult.

Am tăcut și am ascultat în liniște, timp de vreo două minute.

— Iliuţă, nu cumva ai temperatură? Și mai lasă târnăcopul ăla, nu mai bate cu el în asfalt. Am nervii măcinaţi.

A dus arătătorul la gură, a stat niţel. Asta însemna să tac, să am răbdare. Apoi mi-a șoptit:

— Eu să am temperatură? Cu ce ocazie?

M-am dat mai lângă el și i-am șoptit și eu:

— Nu cumva aiurezi? Poate că ai halucinaţii?

I-am pus mâna pe frunte să văd dacă nu cumva chiar are temperatură. Nu avea. Eram pe punctul să-l fac pe Iliuţă să-mi spună despre ce era vorba, dar n-am avut noroc pentru că, în acel moment, pe lângă noi a trecut o vecină care visa toată viaţa ei să devină generăleasă și care nu se știe din ce motive nu și-a văzut visul împlinit. Drept pentru care, astăzi, în semn de pocăinţă, hrănește toţi porumbeii vaga bonzi din cartierul nostru.

Generăleasa observând că eu vorbesc cu Iliuţă în șoaptă și dând și cu ochii de târnăcop, se oprește lângă noi:

— Ce mai faceţi? Staţi de vorbă? Foarte bine. Altfel?

Femeia asta a căzut pe capul nostru la fel cum cade boala pe omul sănătos. Și se uită la noi cu niște ochi.

Doamne, ce priviri iscoditoare are. Îi zic:

— Mulţumim de întrebare, bine. Dar dumneavoastră? Ce vă mai fac porumbeii? V-aţi înscris la asociaţia columbofililor. Am auzit că dacă eşti înscris la asociaţia asta ai voie să faci o dată pe lună o plimbare de agrement cu autobuzul 33…

Cred că a observat și ea că am cam „luat-o la vale”. Nu e chiar așa de nătângă. Îi lipsește doar o doagă, maximum una și jumătate. Așa că nu-mi răspunde la întrebare. Vine mai aproape de noi și ne spune:

— Știţi că era să câştig cincizeci de mii de lei?

— Chiar cincizeci de mii? Cum?

— La obligaţiuni CEC. La tragerea asta a ieşit câştigătoare obligaţiunea cu seria 24.800 și numărul 18. A mea are aceeași serie, dar alt număr. Dar ce faceţi cu târnăcopul?

Are ea o doagă, o doagă și jumătate lipsă, dar de gândit gândește logic. Ce puteam să-i spun că facem cu târnăcopul pentru că știţi și voi foarte bine că nu știam nici eu de ce aveam târnăcopul la noi. Ca să nu tac, îi zic:

— Se joacă Iliuţă cu el.

CUM SĂ FACEM SA SCĂPĂM DE GENERĂLEASA? ASTA ESTE ÎNTREBAREA

Ce puteam să-i spun? Generăleasa ne-a mai întrebat ceva, dar nu știu ce, pentru că de jos, de sub asfaltul trotuarului, lansa S.O.S.-un cineva. În alfabetul morse. Nu i-am mai dat nicio atenţie femeii care căzuse pe capul nostru, și-am ciulit urechile. Cel de sub asfalt „bătea”: „Salvaţi-mă, oameni buni, am fost îngropat de

viu, fie-vă milă de mine!”

Am luat târnăcopul din mâna lui Iliuţă și-am început să bat în asfalt. Să-i răspund omului îngropat de viu. I-am transmis: „Stai liniștit că vei fi salvat.

Imediat ce scăpăm de baba asta, ne ocupăm de dumneata. „Care babă?” m-a întrebat cel de sub asfalt. „O să-ţi povestim noi!” i-am răspuns eu. Generăleasa și Iliuţă se uitau când la mine, când la târnăcopul cu care corespondam.

— Ce facem, Iliuţă? Cum scăpăm de dumneaei?

I-am întrebat eu din priviri pe prietenul meu căruia nu-i place să se ducă să cumpere borș.

— Lăsaţi pe mine! mi-a spus el tot din priviri.

Și Iliuţă, cu mâinile la spate, a făcut câţiva pași, s-a uitat în lungul străzii noastre și, cu supărare prefăcută, a zis:

— Ia uitaţi-vă la pușlamalele alea, trag cu praștia după porumbei.

— Cine trage cu praștia după porumbei?

— Eu nu-i cunosc, niște pușlamale. Și Iliuţă mi-a făcut din nou semn cu ochiul.

Pe femeia asta poţi s-o calci pe bombeu în tramvai, poţi să faci oricâte șotroane vrei pe asfaltul din faţa casei ei, dar numai să nu te legi de porumbei.

Deștept, Iliuţă al meu! Când-a auzit generăleasa că niște pușlamale trag cu praștia după porumbei, și-a luat privirile de la noi și chiar de pe târnăcop și-a pornit grăbită în direcţia indicată de Iliuţa. Rămași singuri, Iliuţă m-a întrebat:

— Ei, ce ziceţi? Este cineva sub asfalt?

Eroul meu și-a umflat puţin pieptul ca omul care face o ispravă și, văzând că eu nu-l felicit pentru o astfel de descoperire, îmi cere o informaţie.

— Este cineva sub asfalt. Și e cineva care cunoaşte alfabetul morse la perfecţie. Nu? Spuneţi-mi, vă rog! Alfabetul morse este un Alfabet internaţional?

Gândindu-mă la omul de sub asfalt cum naiba a ajuns el acolo, cum de a fost îngropat sub asfalt, am zis:

— Desigur. Alfabetul morse este internaţional.

Iliuţă a tăcut cât a tăcut, dacă nu și mai mult și apoi a zis:

— Și credeţi că vine din partea cealaltă a pământului?

De data asta mi-a fost rușine că un prieten de-al meu, un erou de-al meu, poate să-mi pună o astfel de întrebare.

— Cum să vină din partea cealaltă a pământului?

Pe cinstea mea că nu-l știam chiar așa de ignorant pe Iliuţă. Rar de tot se întâmplă să vorbească fără să gândească înainte de-a deschide gura. M-am uitat urât la el, dar el…

— Păi o fi săpat omul, o fi săpat, până a ajuns aici și a dat de asfalt.

Am fluierat puţin din melodia Floricele de *porumb,* ca să mă calmez, și i-am zis:

— Iliuţă, te rog eu frumos să nu mai vorbești prostii.

Eroul meu știe că eu fluier *Floricele de porumb* numai în anumite ocazii, așa că m-a întrebat:

— Ce prostie am spus? De ce mă acuzaţi degeaba?

Uite ce erou mi-am ales și eu, mi-am zis în gând și apoi am izbucnit:

— N-ai spus tu că omul de sub asfalt a venit din partea cealaltă a pământului? N-ai spus că a săpat, a săpat până a dat de asfalt? Cum să găurească un om, care știe alfabetul morse, pământul?

Și naivul de Iliuţă, iată ce m-a întrebat:

— Nu are voie să găurească pământul?

Mi-au spus mai mulţi oameni, printre care și un academician, că nu are rost să te enervezi pentru orice fleac, mi-am mușcat. Buzele până aproape, aproape de sânge și i-am zis:

— Ba are voie, dar nu se poate. Este imposibil să sfredelești pământul. Și ascultă aici la mine, dacă nu mă scutești de întrebări de astea trăsnite… Bine, mă băiatule, cum crezi tu că pământul ăsta al nostru poate să fie sfredelit? Cum?

— Atunci de unde vine omul care cunoaşte la perfecţie alfabetul morse? Cum a ajuns sub asfalt?

L-a îngropat cineva?

— Vom vedea.

Am luat târnăcopul în mâna dreaptă și am reluat „discuţia” cu omul de sub asfalt.

„Alo, mai trăiești?” l-am întrebat eu. „Vai de capul meu cum trăiesc”, mi-a răspuns el. „Bine că totuși trăiești. Cum te cheamă?” îl întreb eu. „Alecu Ionescu”, îmi răspunde el. „Și cum ai ajuns sub asfalt?” „Am să-ţi povestesc eu”.

Am vrut să-l întreb ce motive are că nu-mi spune pe loc cum a ajuns sub asfalt, dar nu știu ce m-a făcut să nu insist. L-am întrebat: „De când ești sub asfalt?”

Naiba știe de ce nu mi-a răspuns pe loc la această întrebare. A trebuit să repet întrebarea, după care am auzit: „De multă vreme. Precis nu pot să-mi dau seama că nu am calendar și în afară de asta mi-a stat și ceasul”. „De ce nu l-ai întors la timp? Dar să lăsăm asta. Dar ia spune-mi, poţi rezista până la miezul nopţii?” „Acum e ziuă afară?” „Da, este ora cincisprezece și treisprezece minute”. „De ce m-ai întrebat dacă mai pot rezista până la miezul nopţii?”

„La miezul nopţii, eu cu Iliuţă vom veni să te scoatem”. „Care Iliuţă?” „Un prieten al. Meu”. „De ce nu mă scoateţi acum?” „Să spargem asfaltul ziua în amiaza mare? Nu e voie să spargi asfaltul. La noapte îl vom sparge pe furiș”. „Fie și așa, dar am o rugăminte!”. „Ce rugăminte?” „Duceţi-vă până în strada Rulmentul fără bile numărul 63 și spuneți-le alor mei să nu mă mai plângă, dacă mă plâng. Spuneţi-le că încă n-am murit. Îmi faceţi acest serviciu?” „Cu plăcere. Am plecat. Ne vedem la miezul nopţii”.

Iliuţă, necunoscând la perfecţie alfabetul morse, n-a înţeles cine știe ce din discuţia purtată de mine cu. Omul de sub asfalt. I-am povestit și lui despre ce a fost vorba și păcătosul de el iar a început:

— Deci nu este din partea cealaltă a pământului.

Nu avea rost s-o luăm de la capăt. I-am zis printre dinţii din faţă:

— Dacă-l cheamă Ionescu? Dragă Iliuţă, mai multă plăcere mi-ar fi făcut să fi mâncat o ciulama de dude negre, decât să fi purtat discuţia asta absurdă cu tine.

Probabil avea chef să mă vadă mai încruntat decât — sunt eu de obicei, pentru că m-a întrebat zâmbind:

— În partea cealaltă a pământului nu trăiesc lonești?

Am scos și un rânjet de mânz legat în urma unei căruţe cu coviltir și am zis:

— Nu prea… Dar stai, că am uitat cum îi spunea străzii.

— Care stradă?

— Ionescu ăla de sub asfalt ne-a rugat să ne du cern până la el acasă să le spunem alor lui să nu-i facă parastas, că trăiește.

Am bătut cu târnăcopul: „Alo, tovarășul Ionescu”.

„Sunt aici” mi-a răspuns el. „Fii drăguţ și mai spune-mi o dată numărul și numele străzii”. „Strada

Rulmentul fără bile numărul 63. A treia ușă cum intri în curte”. „Aveţi câine rău?” „Tăbliţă pe poartă cu «câine rău» este, dar câine nu mai avem c-a murit anul trecut. A fugit cu lanţ cu tot și a dat o basculantă peste el”. „Mulţumsec. La revedere. Ne întâlnim la miezul nopţii”.

Îi zic lui Iliuţă:

— Ţine minte, strada Rulmentului fără bile nu mărul 63, ușa a treia. Notează-ţi!

— Mi-am notat Trebuie să mergem pe strada asta?

A scos și un mic blocnotes și chiar și-a notat adresa. Iliuţă, de când este ucenicul meu, poartă în totdeauna la el un fel de agendă și un creion și notează când aude o vorbă mai interesantă.

— Și chiar trebuie să mergem pe strada asta?

— I-am promis omului, așa că…

RAREȘ AL LUI CĂTANICI ȘI-A PIERDUT CAPUL. DAR L-A GĂSIT PÂNĂ LA URMA

Exact în momentul când încercam să-i explic lui Iliuţă că, atunci când promiţi cuiva să-i faci un serviciu, trebuie să te ţii de cuvânt „m-am trezit. În ghiontit în șold. Omul de sub asfalt nu avea cum să facă lucrul ăsta, așa că m-am uitat la Iliuţă care avea o faţă speriată.

— Ce-i cu tine, Iliuţă?

— Ia priviţi peste drum!

M-am uitat pe trotuarul celălalt al străzii și m-am schimbat și eu la faţă. Tocmai se pregătea să traverseze strada și să vină spre noi un puști de vreo zece – doisprezece ani, fără cap. Și era gata-gata să fim martorii unui grav accident. O Dacie 1300, cu număr de Ilfov, a oprit brusc. Copilul fără cap a scă pat ca prin, urechile acului. Șoferul Daciei a ţipat la el:

— Unde ţi-e capul, puștiule? Și bucuros că n-a intrat în bucluc, a pornit mai departe, în timp ce

Iliuţă s-a dus și l-a adus pe trotuarul pe care ne aflam noi pe copilul care-și pierduse capul. M-am uitat cu milă (de asta am destulă) la cel care era cât p-aci să fie călcat de o Dacie cu număr de Ilfov și mi-am zis în gândul meu: „Bietul băiat, așa de mic și și-a pierdut capul. Zău, că-l căinam sincer, când l-am auzit pe Iliuţă:

— Știţi cine este? Nu-l cunoaşteţi?

Eu, nu că mă laud, dar cunosc aproape toţi copiii din cartierul meu, cu toate astea m-am uitat în ochii lui Iliuţă mai aspru și l-am întrebat:

— De unde să-l cunosc? După ce să-l cunosc?

— Eu îl cunosc și-l cunosc încă bine de tot, chiar așa fără cap cum este. Este Rareș.

— Care Rareș? Puștiul ăla care a zis la școală că Edison a descoperit și fântâna cu cumpănă? Băiatul ăla despre care mi-ai spus tu că, deși este tocilar…

Iliuţă a dat din cap că nu și a zis:

— Nu. Băiatul ăla care a zis că Edison a inventat puţul american și fântâna cu cumpănă este Radu, Pe ăsta fără cap îl cheamă Rareș și învaţă bine, că este băiatul profesorului Cătănici.

— Ei nu mai spune! De unde știi? Cum de ţi-ai dat seama că este Rareș, băiatul profesorului Cătănici, și nu este cine știe care alt copil. După șosete ori după șireturile de la pantofi?

— Îl cunosc bine. Vrea să-l întreacă pe Rică. De-ăla îşi tot pierde capul.

— Pe care Rică vrea să-l întreacă? am întrebat eu, mai mirat decât un om care vede pentru prima dată în viaţa lui cum o buturugă mică răstoarnă un car mare de Dâmboviţa.

— Necula Răducanu, Rică, portarul naţionalei de fotbal.

De când a „răsturnat” echipa Rapid în divizia B și de când nu se mai tunde la Anghel frizerul din Giulești, nici nu vreau să mai aud de acest Necula Răducanu. Am schimbat vorba:

— Și unde şi-o fi pierdut capul?

— Vedeţi?

M-am uitat în jurul meu și n-am văzut nimic. Am întrebat:

— Ce să văd?

— Nu și-a pierdut numai capul, ci și ghiozdanul.

N-aș vrea să fiu în pielea lui. O să-l bată mama Lia.

— Cine este mama Lia?

— Mămica lui. O să-l bată că și-a pierdut și capul, și ghiozdanul. Eu cred că știu unde și le-a pierdut.

Luaţi-l de mină și haideţi cu mine.

— Măi Iliuţă, dar tu eşti o enciclopedie pe picioare. Pe toate le știi.

L-a luat de mână pe Rareș și am pornit în urma lui Iliuţă care s-a îndreptat spre parcul Ioanid. Vă daţi cred și voi seama că este destul de jenant să mergi pe stradă cu un copil care și-a pierdut capul.

Se uitau trecătorii după noi ca După un urs polar cu un belciug în nas. La intrarea în parc, din Bulevardul Dacia, — un tovarăș îmbrăcat în uniformă de paznic m-a întrebat:

— I-a furat cineva capul?

De teamă să nu mă târască paznicul ăsta cine știe pe unde, i-am zis:

— Nu, tovarășe, și l-a pierdut singur.

— Cum și l-a pierdut?

— Vrea să devină mare portar de fotbal și…

În momentul când să-i explic paznicului de parc cum și-a pierdut Rareș capul, am auzit un fluierat prelung. Iliuţă fluiera. Mi-a făcut semn să mă duc într-acolo; Mi-am luat rămas bun de la paznic și…

Și știţi ce mi-a fost dat să văd? Multe minuni se mai petrec pe pământul ăsta al nostru!

— Ce părere aveţi, m-a întrebat Iliuţă, arătându-mi capul, frumosul cap al lui Rareș, care ţinea loc de-o bară, iar ghiozdanul de alta.

I-am pus capul pe umeri și Rareș, parcă venit de pe altă lume, s-a uitat la mine și la Iliuţă pe care-l cunoștea foarte bine.

— Ce mai faci, Iliuţă? l-a întrebat Rareș pe prietenul meu.

Iliuţă s-a uitat la mine cu puţină, foarte puţină fală în priviri și i-a zis lui Rareș:

— Bine. Dar tu? Merge fotbalul, merge? Dar ce-i cu tine? Ești cam palid.

Rareș a ridicat din umeri și-a mai zis:

— Nu știu ce-a fost cu mine că nu m-am simţit prea bine.

Prietenul meu Iliuţă mi-a făcut un semn din care se cuvenea să înţeleg că va trebui să fiu foarte atent la ce urmează. L-a întrebat pe Rareș:

— Ai jucat fotbal:

— Da, mi-a tras la o poartă Pașcanu. Băiatul lui domn' Pașcanu, cel care se ocupă de filatelie.

— Și-ai făcut poartă din ghiozdan și cap? Să ne mulţumești că te-am întâlnit. Vai de pielea ta dacă te duceai acasă fără cap și mai ales fără ghiozdan.

Și aflaţi de la mine că Rareș s-a schimbat foarte rău la faţă când a aflat că era să se ducă acasă fără cap și fără ghiozdan. A început chiar să-i tremure buza de jos. A zis:

— Chiar am plecat fără cap?

— Dacă-ţi spun eu! Știam că aici în parc te an trenezi și-am alergat încoace.

— Îţi mulţumesc. Iliuţă, am o rugăminte la tine:

Să nu mă spui lui tăticu'. Și nici lui mămica să nu-i spui că era să-mi pierd capul și ghiozdanul.

Mă așteptam ca Iliuţă să-i spună lui Rareș că pentru cele întâmplate ar merita cu prisosinţă să-i măsoare tăticul lui spinarea cu o nuia, dar el nu i-a spus asta, ci:

— Mă știi tu pe mine pârâcios?

Fericit, mai fericit decât omul care a crescut la sân un șarpe și nu l-a mușcat, Rareș a zis:

— Îţi mulţumesc, Iliuţă!

Și a luat-o la fugă spre casă. Aţi băgat de seamă, că eu am stat deoparte. Nu m-am amestecat în discuţia lor. Acum îmi pare rău că nu i-am spus și eu vreo două cuvinte mai tari lui Rareș. O fi vrând el să devină portar de talie internaţională, nu este nimic rău în asta, dar să-și piardă capul? Pe cuvântul meu de onoare că mi-a părut rău că nu l-am prelucrat puţin.

Și acum, ce program avem? m-a întrebat Iliuţă bucuros că l-a scăpat pe Rareș al lui Cătănici de la o bătaie.

Mi-am alungat gândurile astea care mă chinuiau și i-am spus lui Iliuţă:

— Eu aș zice să mergem acasă.

Cum să mergem acasă, când avem atâtea de făcut? şi-o fi zis Iliuţă în gând. Am înţeles că și-a pus această întrebare, după felul în care m-a privit.

— Acasă la noi? m-a întrebat el cu jumătate de gură.

Sosise timpul să-l iau pe Iliuţă al meu în pleasna biciului pentru cele aflate de la tăticul lui. Până să-mi vină mai la îndemână fraza cu care să încep punerea la punct, am zis:

— Sigur că da. N-o să ne plimbăm prin capitala ţării cu târnăcopul ăsta după noi…

— Aveţi dreptate. Și pe urmă? Mergem pe strada Rulmentului fără bile 63?

— Iliuţă, din acest moment misiunea ta a încetat. Poţi să-ţi vezi de treburile tale.

Eroul meu s-a oprit în loc. Își închipuia c-o să mă opresc și eu ca să-i dau explicaţii. Nu m-am oprit, așa c-a venit după mine. Se vede treaba că presim ţea și el ceva. Presimţea probabil furtuna care se apropia, că m-a întrebat cu teamă în glasul lui de erou de romane:

— Eu n-am să merg cu dumneavoastră?

Am *grăbit puţin pasul, am* schimbat târnăcopul din stânga în dreapta și i-am zis foarte categoric:

— Nu.

Mi-a luat târnăcopul din mână și, cu și mai multă teamă în același glas, m-a întrebat:

— Nici la miezul nopţii n-o să mă luaţi să vă ajut?

Habar n-aveţi voi cât de categoric pot să fiu eu când trebuie să fiu categoric. De aia am mai zis încă o dată:

— Nu. N-am să te iau la miezul nopţii.

— Sunteţi supărat pe mine?

— Sunt.

— Nu trebuia să-l ajut pe Rareș să-și găsească ghiozdanul și capul?

Mare șmecher Iliuţă ăsta, dar cu mine nu-i merge.

I-am întins mâna.

— Ba da, pentru asta te felicit. Primește, te rog, felicitările mele.

— Atunci? Cu ce v-am supărat?

Am intrat direct în problemă:

— Te-ai înfumurat, Iliuţă. Prea te-ai înfumurat, și mie, știi tu destul de bine, nu-mi place să stau în preajma copiilor mincinoși, lăudăroși și mai ales înfumuraţi. Știi că am și un aviz la ușă în care scrie că n-au ce căuta la mine copiii lăudăroși și mai ales mincinoși. Regret foarte mult că… Știu, îmi dau seama că și eu am o mare vină în faptul că tu ești acum un mare, mare înfumurat.

— Eu? Eu m-am înfumurat?

— Am aflat că mămica ta a vrut să te trimită după borș și tu ai refuzat. I-ai spus mamei tale că un erou de romane, cum ești tu, nu trebuie trimis după borș.

Iliuţă începe să râdă. Râde și-mi spune:

— Am glumit, zău, am glumit cu mămica.

— Știu *eu* că n-ai glumit. Mai știu că și dirigintele tău a observat că de la o vreme te-ai schimbat.

Că ai devenit lăudăros. Colegii nu-ţi mai ajung nici cu prăjina de fibre de sticlă la nas… Este adevărat că tu m-ai ajutat mult în rezolvarea unor probleme care s-au ivit în cele două cărţi: *Sus mâinile, domnule scriitor* și *Destăinuirea marilor secrete,* dar toate astea nu te îndreptăţesc să-mi faci pe zmeul.

Te lauzi pe la băieţi că ești „ucenicul vrăjitore. Ce fel de vrăjitor ești tu și cum a putut să-ţi treacă prin minte așa ceva? Când am auzit toate poveștile astea despre tine, am refuzat să le cred.

— Și de-acum încolo nu mai sunt ucenicul dumneavoastră?

Am continuat drumul fără să răspund întrebării.

Iliuţă se măcina pe dinăuntru și-mi părea bine. Încerca el să-mi întâlnească privirile ca să vadă în ce ape mă scald, dar n-a reușit.

— Sper că n-aţi uitat… mi-a zis el când am cotit pe strada noastră.

Abia de data asta m-am uitat la el și l-am întrebat:

— Ce să uit?

— Păi astăzi aţi promis că staţi de vorbă cu Vlad Lefter și cu Vasile Căruţălungă. Nu mi-aţi spus dumneavoastră să le spun că-i primiţi să staţi de vorbă cu ei azi după-amiază?

— Sunt colegi cu tine?

— Vlad Lefter este într-a șaptea. Căruţălungă îmi este coleg de clasă.

— Și ce vor?

— N-au vrut să-mi spună. M-au. Rugat să intervin pe lângă dumneavoastră ca să-i primiţi. Eu bănuiesc ceva. Bănuiesc că vor și ei să devină eroi de romane. Știţi, sunt nepoţii generălesei. Cred că generăleasa de-aia ne dădea târcoale. Voia să vorbească și ea cu dumneavoastră să-i faceţi eroi de romane pe nepoţii ei. Nu sunt sigur, dar așa bănuiesc. Eu aș zice să-i primiţi să staţi de vorbă cu ei. Ce-o să pierdeţi? Uite-i! Sunt la poartă.

M-am oprit. Îmi trecuse supărarea pe Iliuţă. Îmi trecuse pentru că am observat că bietul de el s-a frământat sincer și am certitudinea că puţina înfumurare de care a fost bântuit i-a trecut. Având această certitudine, i-am spus lui Iliuţă:

— Iliuţă, ce facem cu povestea asta a noastră. Ce facem cu omul de sub asfalt? I-am promis omului că-i anunţăm familia că trăiește.

În culmea fericirii, Iliuţă mi-a zis:

— Eu vă promit că n-am să mă mai înfumurez.

Dacă nu mai sunteţi supărat pe mine, vă fac o propunere: Până staţi de vorbă cu băieţii, eu mă duc în strada Rulmentul fără bile.

— E o idee. Știi unde este strada?

— Știu.

— Foarte bine. Te duci, le spui și vii repede acasă.

Hai și prezintă-mi băieţii.

CĂRUŢĂLUNGĂ VASILE NU VA AJUNGE UN MARE FUMĂTOR. VĂ JUR!

Iliuţă, conform înţelegerii, a plecat în strada Rulmentul fără bile, Vlad Lefter așteaptă în hol, iar eu stau de vorbă cu Căruţălungă Vasile, care e un bon doc de băiat foarte dezgheţat. Este îmbrăcat foarte îngrijit și curat. Are pantofii lustruiţi și nu umblă ca alţii cu șireturile târâș după el. Are o faţă veselă și pare-mi-se și un dinte în plus. Dintele ăsta care presupun eu că este în plus i-a crescut în gingie cam ca un colţ de rinocer. Dar nu se bagă de seamă decât atunci când te uiţi cu multă atenţie la el. Ei bine, acest băieţel care cam aduce cu figura generălesei, cu toate că are unghiile netăiate cam de multă vreme și obiceiul să-și vâre un deget în nas din când în când, este și destul de simpatic. De când i-am atras atenţia, a folosit o batistă foarte frumos colorată pe care o ţinea împăturită în buzunar. Deocamdată, doar atâta vă pot spune despre acest musafir al meu.

La discuţia noastră mai asistă și cățelușa mea pechineză Lili, despre care voi nu știţi mai nimic.

Pe această cățelușă care nu are nici măcar patru kilograme cu păr cu tot, directorul circului de stat din aleea circului mi-a oferit un pui de elefant, doi delfini dresaţi, o maimuță și un șarpe care o zi zboară și alta nu zboară. N-am făcut schimbul propus, pentru că nu mă pot despărţi de Lilicuţa mea care, veţi vedea voi mai la vale, știe să și vorbească. Te poţi înţelege cu ea și în limba franceză. Asta numai dacă știi tu franceza.

Și acum vă rog să staţi liniștiţi și dacă nu aveţi altă treabă mai acătării de făcut, să asistaţi și voi la discuţia mea cu Vasilică ăsta. De cum a intrat mi-a spus că tăticul lui l-a trimis la mine, așa că l-am întrebat:

— De ce, Vasilică dragă, te-a trimis tăticul tău la mine?

— M-a trimis să vă întreb dacă eu am perspective să devin un mare fumător.

Cele spuse de el m-au cam pus pe gânduri. Un tată să-și trimită copilul la un scriitor ca să-i spună dacă are perspective să devină fumător? Cam dubioasă problema. Nu?

— Câţi ani ai tu, Vasilică?

— Aproape paisprezece.

— Mulţi înainte. Ia spune-mi tu mie ce motive a avut tăticul tău de te-a trimis la mine. Te-a prins fumând?

A lăsat privirile pe zigzagurile covorului meu nu prea fermecat și a zis:

— Da. M-a prins fumând.

— Și vrei să știi și tu dacă vei ajunge ori nu un mare fumător? De când ai început să tragi fum în piept?

— Păi, eu… Eu fumez, așa, uneori.

Nu și-a ridicat nici de data asta privirile din zigzagurile covorului și mi-am dat seama că, deși era nepotul generălesei, lucrurile stau cam așa: fusese prins fumând și tăticul lui l-a trimis să stea de vorbă cu mine, știind că eu de multe ori mă ocup și de copii din ăștia care o iau razna. Acum dacă mi l-a trimis să mă ocup

puţin de el, să mă ocup.

— Te-am întrebat de când ai început să fumezi.

Când ai aprins prima ţigară?

— Anul trecut.

— Abia anul trecut și mai vrei să devii mare fumător? Măi Vasilică, dar după câte-mi dau eu seama, tu ești total neserios. Auzi la el! Fumează abia de un an și vrea să știe dacă va deveni un mare fumător. Eu, mă băiatule, am început să fumez încă de la etatea de un an și patru luni și tot nu mă pot considera un foarte mare fumător.

Căruţălungă abia acum și-a ridicat privirile spre mine și, mirat, a zis:

— Așa de mic?

— Păi dacă vrei să devii mare fumător, trebuie s-o iei de la început.

— Cum adică „trebuie s-o iei de la început?”

— Dacă vrei să știi, eu am luat ţigara în gură și mai din timp. Sugeam ţigară în loc de suzetă. La un an și patru luni am aprins prima ţigară și am tras fum în piept.

S-a uitat la mine ca să vadă dacă nu cumva îmi bat joc de el și, dacă a văzut că nu zâmbesc, a zis:

— V-au lăsat părinţii să fumaţi așa de mic?

— La început, bineînţeles că s-au împotrivit. Îmi aduceau jucării, susanuri, bigi-bigi, dar eu nu le primeam. Le aruncam și ceream ţigări Mărășești, că alea erau mai tari. Nici sticla cu lapte n-o luam de la mămica mea. O aruncam cu biberon cu tot. Nu se înţelegeau cu mine până nu-mi aprindeau o ţigară.

— Și nu v-au bătut?

— Ba m-au bătut, dar degeaba. Urlam întruna. Cum îmi dădeau o mărășească, cum tăceam. Nu doreau ca unicul lor copil să devină un mare fumător. Voiau să ajung un mare muzician, un mare filosof, filolog, ori barem un mare fotbalist. Când aveam un an și cinci luni, mi-au cumpărat o pianină. Știi ce-am făcut cu pianina?

Mă asculta cu gura întredeschisă și tot mai avea bănuieli că eu glumesc cu el.

— Ce-aţi făcut cu pianina?

— Am fumat-o.

A făcut ochii cu un număr mai mare și, încercând să zâmbească, mi-a zis:

— Eu n-am mai auzit până acuma ca cineva să fi fumat o pianină. Dumneavoastră vă bateţi joc de mine. Să fumezi o pianină?

— Și o pereche de boi și chiar și o cămilă o poţi fuma, dacă le vinzi. Vinzi boii ori cămila și-ţi cum peri pe bani tutun ori ţigări. Eu așa am procedat. Am dat pianina pe zece pachete Mărășești și un portţigaret făcut din tablă nichelată. În ziua când am împlinit șase ani, tăticul mi-a făcut cadou niște al bume: Grigorescu, Tonitza, Andreescu… 0 mătușă a mea de pe Dobroteasa, mi-a făcut și ea cadou un vapor cu pânze. Ei bine, dragul meu Vasilică, albumele le-am dat pe trei pachete Mărășești și două Bucegi, iar vaporul cu pânze pe un ţigaret din lemn de cireș. Ţie îţi plac medicamentele?

Băiatul s-a strâmbat de parc-ar fi mâncat mere pădureţe.

— Deloc. Nu-mi plac deloc medicamentele.

— Dar de bisturiu ţi-e frică?

— Ce-i ăla bisturiu?

— Cuţitul cu care fac operaţie chirurgii, cu care trebuie să taie chirurgul din tine. Că trebuie s-ajungi și la cuţit.

— De ce trebuie să taie chirurgul din mine?

— Nici nu mai stau de vorbă cu tine. Medicamentele nu-ţi plac, de bisturiu ţi-e teamă… Eu la patru ani *și* nouă luni, am făcut prima intoxicaţie tabagică. La vârsta de 11 ani mi s-a scos primul plămân, iar pe al doilea, la numai șase luni după ce mi l-au scos pe primul. Un fumător de talie mondială nu trebuie să aibă plămâni. Fumătorul cu plămâni nu este fumător, ci cimpoier. Cârpaci. Vasilică, tu ai observat că eu vorbesc puţin cam răgușit?

Cele auzite îl cam înspăimântaseră. Avea privirile rătăcite și-i apăruseră pe frunte două broboane de sudoare. L-am mai întrebat o dată dacă a observat că eu vorbesc puţin cam răgușit și mi-a zis:

— Am băgat de seamă.

— Și de ce nu m-ai întrebat de ce vorbesc răgușit?

S-a uitat la gura mea și, cu vinovăţie, m-a întrebat:

— De ce vorbiţi răgușit?

După ce am tușit ca marii fumători, am zis oftând:

— Vorbesc răgușit pentru că nu am esofag.

— Ei, nu aveţi!

În momentul ăla s-a auzit un rânjet. Căruţălungă s-a uitat la mine, eu m-am uitat la el. Sunetele s-au auzit în biroul meu unde eram numai noi doi și Lilicuţa. Și totuși niciunul din noi trei nu râsese.

Voi știţi, adică bănuiţi că acel rânjet nu putea să fie decât al covorului meu care nu este prea fermecat.

Lui Căruţălungă însă nu i-am spus că am și un covor care vorbește uneori. L-am lăsat așa puţin speriat și am continuat:

— Mint. Am, dar nu este esofagul meu natural.

Am unul de plastic. Un mare chirurg care este și academician mi-a făcut această operaţie foarte reuşită. Vezi punga asta în care ţin tutun de pipă?

Am luat punga cu tutun de pe birou și i-am întins-o. Căruţălungă Vasile a luat punga din mâna mea și s-a uitat la ea.

— Uite-te bine la ea. Cerceteaz-o. Ei, îţi dai seama din ce material este?

Nu a ridicat din umeri cum ridică alţii, dar, cercetând în continuare punga, a zis:

— Nu-mi dau seama din ce material este.

M-am uitat în jos la covorul meu aproape ferme cât, care încerca din nou să zâmbească și am oftat iar, dar mult mai adânc.

— Punga asta este fostul meu stomac.

Parcă i-aș fi dat în cap cu o tigaie de făcut clătite.

— Refuz să cred așa ceva.

— Punga e în mână la tine. Du-te cu ea la un laborator, la niște specialiști și dacă n-o fi așa… Ia și scrumiera asta cu tine.

A aruncat punga din mină și și-a șters palmele pe batista pe care tocmai o scosese cu alt scop.

— Scrumiera de ce s-o iau cu mine?

M-am ridicat de pe locul meu și am început să mă plimb cu mâinile la spate prin birou.

— Văd că habar n-ai de anatomie. Ia cu tine și punga, și scrumiera și arată-le specialiștilor. În special scrumiera.

— De ce să le arăt și scrumiera?

— *Întreabă-i* din ce este făcută că, dacă-ţi spun eu, tu nu mă crezi.

— Ba vă cred. Din ce e făcută?

Ca să-l *conving* că scrumiera este într-adevăr fă cută din inima mea, i-am pus-o în braţe.

— Ca să ajung un mare fumător, mi-am sacrificat până și inima.

— Cum v-aţi sacrificat inima?!

— Am făcut scrumieră din ea. Scrumiera asta până acum vreo cinci ani mi-a servit drept inimă. A fost inima mea înainte.

Cred că-i părea rău c-a fost trimis la mine. Vedeam pe faţa lui că nu mai știe ce e cu el, pentru că eu vorbeam cu el foarte, foarte serios. Și-a urmzit buzele ou limba, și-a mai șters mâinile cu ba lista și-a zis:

— Și dumneavoastră acum nu mai aveţi inimă*?*

— Cum poţi să pui o întrebare atât de naivă? Un om fără inimă nu poate trăi.

— Păi dacă aţi făcut scrumieră din inima, cum mai aveţi?

— Îţi dau adresa doctorului Barnard și te rog să-i trimiţi o scrisoare în care să-l întrebi pe el ce inimă mi-a pus în locul acesteia care e acum scrumieră.

Când a auzit de numele marelui specialist în transplanturi de inimă, parcă a mai coborât cu picioarele pe pământ. M-a întrebat cu foarte mult interes:

— Chiar v-a operat, v-a făcut transplant doctorul Barnard?

— Tu vrei să devii mare fumător și nu citești nici măcar ziarele. Pe primele pagini ale tuturor ziarelor cotidiene s-a scris despre operaţia ce mi s-a făcut. Mia apărut și poza. Tăticul tău nu ţi-a spus nimic?

Iar a făcut o faţă de om prins de pândar în bostănărie cu doi pepeni într-o mână.

— Ce să-mi spună?

— Păi tu crezi că el te-a trimis așa de florile mărului la mine? El a știut că eu am candidat, că am vrut să candidez pentru postul de cel mai mare fumător din lume. Vasilică dragă, îmi pare rău, dar trebuie să ţi-o spun pe a dreaptă. N-ai stofă de mare fumător. Așa-i că prima ţigară ai fumat-o, iartă-mi expresia, în closet?

A recunoscut sincer băiatul:

— Așa este.

— N-ai stofă, băiatule! *S-ar* putea ca până la urmă să devii un fumător amator. Dar decât fumător amator, mai bine lipsă. La vârsta ta și să n-ai nici măcar o tușă tabagică? Ia să-ţi văd degetele. N-ai nici măcar degetele afumate.

Mi-a întins amândouă mâinile ca la un control.

M-am uitat cu insistenţă la unghiile lui netăiate la timp. M-am uitat mai insistent,

ca să-l fac să roșească puţin; și-a roșit spre bucuria mea. După ce i-am spus între patru ochi că se mai întâmplă uneori să uiţi să-ţi tai unghiile, și-a mai revenit și m-a întrebat:

— Dar dumneavoastră nu mai fumaţi? De când staţi de vorbă cu mine n-aţi aprins nicio ţigară

— M-am lăsat.

— V-a oprit doctorul?

— Tu crezi că eu ascult de doctor în materie de fumat?

— Atunci de ce nu mai fumaţi?

— Păi nu ţi-am spus că doctorul Barnard mi-a făcut transplant de inimă?

— *Și?*

— *Să* afum inima altuia?

M-a privit cam năuc, a tăcut puţin și a zis:

— Acum e a dumneavoastră.

M-am așezat din nou pe fotoliul meu și, în timp ce mă jucam cu tocul ochelarilor, am început:

— Acum da. Dar până acum cine știe în pieptul cui o fi bătut. Dacă fostul ei proprietar era nefumător? Dacă nu este obișnuită cu fumul de ţigară?

Așa că vezi tu, dragă Vasilică, m-am străduit încă de când eram în leagăn să devin un mare fumător și tocmai când să zic și eu Doamne ajută, hop că vine acest chirurg Barnard și-mi înlocuiește inima.

Ghinion, ceasul rău. Vasilică, tu ai fumat vreodată cu ţigaret din lemn de cireș?

Privindu-mă cu compătimire, musafirul meu m-a întrebat:

— Nu, dar de ce mă întrebaţi?

Am dat jos de pe dulap o casetă, am pus-o pe birou și i-am zis:

— Dacă ai de gând totuși să te mai străduiești să devii un mare fumător, ceea ce eu nu cred pentru că n-ai luat-o din față, deci, dacă ai de gând cum am zis să te străduiești, am să-ţi fac cadou ţigaretul de cireș pe care am dat un vapor cu pânze și, dacă vrei, îţi dau și inima mea. Dar asta numai dacă-mi promiţi să-ţi dai toată silinţa să devii fumător mare.

I-am întins inima mea. Fosta mea inimă care acum era scrumieră. Căruţălungă Vasile s-a uitat speriat la scrumieră și s-a ridicat. M-am ridicat și eu și am căutat în caseta mea în care ţin fostele mele ustensile de fumat, ţigaretul de cireș.

— Vasilică, este bine ca, înainte de a-l între buinţa, să-l speli cu spirt.

S-a scuturat ca de friguri. Cei care n-au avut în guri în viaţa lor habar n-au ce înseamnă acest scu turat… Căruţălungă s-a scuturat rău de tot și aproape că a avut neobrăzarea să ţipe la mine:

— Nu-mi trebuie ţigaretul dumneavoastră. Nu vreau să rămân fără esofag și nici să-mi schimbe inima doctorul Barnard. Nu mă interesează fumatul.

Am făcut pe supăratul și, punând ţigaretul de cireș la locul lui și scrumiera de unde am luat-o, i-am zis:

— Atunci ce-ai căutat la mine?

— Nu v-am spus că tăticul m-a trimis? Ce să-i spun lui tăticu'?

— Că ai fost la mine și că eu…

— Şi-o să vă bateţi joc de mine într-o carte? Că de aia m-a trimis.

— Cum o să-mi bat joc de tine? Vasilică, mai bine spune-mi cine te-a trimis la mine?

— V-am spus. Tăticul.

— Nu cumva te-a trimis altcineva? L-am prins de bărbie și l-am privit în largul ochilor. Spune-mi, tu ești rudă cu Vlad, băiatul care așteaptă să intre și el la „spovedit”? Să stea de vorbă cu mine?

— Suntem veri.

— Acum spune-mi altceva. Nu cumva v-a trimis la mine bunica voastră, generăleasa?

A tresărit cum am tresărit eu odată când m-am un cât într-un cais al vecinilor și am auzit, în momentul în care îmi umpleam sulul cil caise, vocea lui nea Radu macagiul care avea un retevei în mină și mi-a zis: „la coboară tu puţin de-acolo, măi Tănăsică. Coboară, că am o treabă cu tine…” Atunci am tresărit eu mai ca lumea. Ei bine așa a tresărit și Căruţălungă și a zis:

— Ea, bunica, i-a dat sugestia lui tăticu’ să mă trimită la dumneavoastră. Veţi scrie despre mine?

CE URMĂREȘTE GENERĂLEASA ÎN CAPUL STRĂZII NOASTRE?

I-am promis încă o dată lui Vasilică fumătorul, care nu va deveni mare fumător, că n-am să scriu nimic despre el, chiar dacă va insista tatăl lui, și intenţia mea a fost să-l conduc până la poartă, iar până vine Iliuţă de unde a plecat, să termin și cu Vlad Lefter care deja se plictisise așteptându-mă în hol.

Dar nu s-a întâmplat așa. În momentul când mi-am luat rămas bun de la Căruţălungă, nu știu cum mi-au scăpat privirile înspre capul străzii și am văzut-o pe generăleasă patrulând. În preajma ei, nu erau nici porumbei, nici pisici. Știind că ea nu patrulează niciodată pe stradă fără rost, mi-a cam dat de gândit. Așa *că* am intrat în casă, l-am invitat pe Vlad Lefter la mine în birou, l-am rugat să stea pe „fotoliul meu de orchestră”. Îmi place să cred că n-aţi uitat că am un astfel de fotoliu în casă. Musafirul meu s-a așezat și eu i-am spus:

— Dragă Vlade, ’niște treburi neprevăzute mă obligă să lipsesc cinci ori șase minute. Ca să nu te plictisești, am să-ţi dau niște albume să le răsfoiești, ori poate că vrei să stai de vorbă cu Lili… Lilicuţa, fii tu așa de drăguţă și ocupă-te, până mă întorc eu, de prietenul meu Vlad Lefter.

Lilicuţa, care până atunci stătuse cuminte la locul ei și nu se amestecase deloc în discuţia ce-o purtasem cu Vasilică, a sărit la mine în braţe și din braţe pe birou și a zis:

— Este prietenul tău? De când? că nu l-am mai văzut pe aici!

Vlad Lefter, auzind-o pe Lilicuţa mea vorbind, s-a cam speriat. S-a ridicat din fotoliu în timp ce eu o certam pe Lili că nu este prea cuviincioasă.

— Stai jos, Vlade !

— Eu n-am auzit în viaţa mea un câine vorbind.

— Lumea e plină de curiozităţi, Vlade. Stai de vorbă cu ea până mă întorc, dar vezi ai grijă să n-o contrazici. Nu-i place să fie contrazisă și mai ales călcată pe coadă.

— El să mă calce pe mine pe coadă*? a* sărit Lilicuţa cu gura. Păi nu-l mănânc de viu?

— Glumești, dragă Vlade. Franţuzește știi? Dacă știi, te poţi înţelege cu ea și-n franceză.

— Știu puţin.

— Atunci n-o să vă plictisiţi. În cinci-șase minute sunt înapoi. Lilicuţa, să te porţi civilizat cu musafirul nostru. Ai înţeles?

Lilicuţa a sărit de pe birou pe fotoliul din care mă ridicasem și, căutându-și un loc mai comod, a zis:

— Depinde de el, nu de mine! mi-a lătrat Lilicuţa.

Apoi, în puţina engleză pe care o știe: „Nu prea îmi place tipul ăsta”.

— Ce-a zis? m-a întrebat Vlad?

— Că va avea grijă să fie o gazdă agreabilă.

Am pornit foarte grăbit spre locul unde patrula generăleasa. Niciun minut n-am făcut până în capul străzii. Când m-a văzut, a venit în întâmpinarea mea și a început:

— Știţi că era cât p-aci să câștig la obligaţiuni CEC cincizeci de mii de lei?

Am întrebat-o foarte serios, cât mai serios posibil:

— Iar?

Ea uitase că-mi mai spusese. Din cauza acelei doage și jumătate lipsă, nu stă prea bine nici cu memoria.

— Cum iar?

— Păi și-acum o oră și ceva era cât p-aci să câștigaţi cincizeci de mii de lei.

— De unde știţi?

Ce v-am spus eu? N-are memorie deloc. Ca să nu-și mai frământe mintea, i-am zis:

— Mi-aţi spus chiar dumneavoastră.

Am băgat de seamă că generăleasa ascundea ceva la spate. M-am făcut că-i iau o scamă de pe mânecă și ce credeţi că ascundea generăleasa? Avea în mână un drug de fier.

— Și ce faceţi cu fierul ăsta? am întrebat-o eu.

S-a uitat și ea la drugul de fier din mâna ei și-a zis:

— L-am găsit. O fi căzut din vreo mașină.

— Dar ce faceţi aici?

— Nimic. Aștept pe cineva.

— Pe Căruţălungă Vasile? Pe el îl așteptaţi?

— Nu cunosc niciun Căruţălungă.

— Să știţi c-a fost la mine, am stat de vorbă cu el.

— Da' de ce-a fost la dumneavoastră?

— A venit să mi se plângă. Mi s-a plâns că dumneavoastră și mai ales tăticul lui nu-i daţi voie să fumeze.

— Păi cum o să fumeze un copil la etatea lui!

— Foarte bine. Ce, n-aţi mai văzut copii fumând?

— Nu l-aţi povăţuit să nu mai fumeze?

— Nu.

În timp ce discutam cu ea, mă pune Aghiuţă să-i cer generălesei drugul de fier. Mi-l dă cu plăcere și eu încep să comunic cu omul de sub asfalt. Îi „bat":

„Domnule Ionescu, prietenul meu Iliuţă s-a dus în strada Rulmentul fără bile 63 să comunice familiei că sunteţi în viaţă. Cum vă mai simţiţi?"

Ciulesc urechile ca să aud un răspuns, dar de sub asfalt nu vine niciun fel de sunet. „Bat" din nou.

Nimic. Ridic privirile de pe asfalt și bag de seamă că sunt singur. Generăleasa, parcă fusese înghiţită și ea de pământ. A dispărut. Nu era nicăieri. Până la urmă, o văd în colţul străzii Luncii oprind un getax. S-a urcat în el și dusă a fost. Baba a dispărut, domnul Ionescu de sub asfalt a dat ortul popii, așa că „bat" în asfalt: „Să-ţi fie ţărâna ușoară!" Și dau să plec. Nu fac un pas și aud:

„Ești singur?" Bucuros că n-a murit omul de sub asfalt „bat": „Da, sunt singur, ce s-a întâmplat?"

„Păi, imediat după ce-aţi plecat, a venit cineva care nu stăpânește prea bine alfabetul morse și a început să întrebe: „Alo, e cineva dedesubt?" „Și ce-ai făcut? u „Pe mortul. * „Bravo! Ne vedem la miezul nopţii. La revedere!"

VLAD LEFTER VREA SĂ INTRE ÎN ISTORIA OMENIRII ȘI A INTRAT

Habar n-am ce-a discutat Lilicuţa mea cu Vlad Lefter, dar când am ajuns acasă, căţelușa mă aștepta la ușă tare necăjită.

— De ce-ai lăsat musafirul singur? Ce-i cu tine?

S-a scărpinat cu lăbuţa după ureche și mi-a zis:

— Mi s-a făcut lehamite de el.

Vorbele Lilicuţei m-au deranjat. O fi ea căţelușa care știe să vorbească, o fi ea mai deosebită, dar să zică așa ceva despre un musafir de-al meu?

— Lilicuţa, te rog să nu fii obraznică. De ce vorbeşti așa despre băiat?

Fără să-i pese de supărarea mea, mi-a zis:

— Să zică mersi că nu mi-am vârât colţii în el!

E un încrezut, un înfumurat. O să vezi și tu cu cine ai de-a face. Eu nu mai intru, că nu vreau să-l mai văd.

— Treaba ta.

— Să știi că a început să mă calce pe nervi și Iliuţă, ucenicul tău.

I-auzi domnule! A început s-o calce pe nervi și ucenicul meu Iliuţă. Îi zic:

— De ce?

— *Păi de* la o vreme vă aduc pe cap numai… Credaţi că băiatul cu care-aţi stat mai înainte de vorbă mi-a făcut o impresie frumoasă*? Ce-o* fi în capul lui? Vrea să ajungă mare fumător! Da să vezi ce-i în capul ăstuia, ai să vezi tu.

— Lilicuţa, îmi place de tine că o dată îmi zici dumneata, o dată îmi zici tu, dar știi ce, să nu te mai amesteci în treburile mele și-ale lui Iliuţă. Tu să-ţi vezi de treburile tale și cu asta am încheiat discuţia.

— Pân' la urmă vei vedea că dreptatea e de partea mea. Și a plecat să-și caute un culcuș. Și pentru că a fost obraznică, i-am pus o botniţă.

Am intrat în birou și Vlad, care dădea vădite semne de nervozitate, s-a bucurat de sosirea mea. A vrut să mi-o reclame pe Lilicuţa, dar nu l-am lăsat.

— Eu îmi cunosc destul de bine căţelușa. O am de mai bine de opt ani. Dacă te-a supărat cumva cu vreo expresie mai tare, îţi cer scuze pentru ea și, încheind acest capitol, te rog să-mi spui ce te aduce la mine.

Parcă i-am luat o piatră de pe inimă. Nu i-ar fi convenit absolut deloc să discutăm despre conflictul care a fost între el și Lilicuţa. A zis:

— Am să intru direct în subiect, dacă nu vă supăraţi.

— Cum să mă supăr? Te rog din suflet să intri în subiect.

— Știţi ceva? Eu vreau, ţin cu tot dinadinsul să ajung om mare.

Mi-am dat seama imediat cu ce fel de om am de-a face. L-am mirosit după cum a deschis gura și, v-o spun pe a dreaptă, mi-a părut cam rău c-am fost prea aspru cu Lilicuţa. Ca să văd unde vrea să ajungă acest Lefter, l-am incitat:

— Asta e foarte ușor. Cu puţină răbdare vei ajunge și om mare. Toţi oamenii mari pe care-i înlâjneşti, ba chiar și eu, am fost de etatea ta și, cu timpul, am devenit oameni mari. Așa că…

— M-aţi înţeles greșit. Eu vreau să ajung om mare de tot.

L-aţi auzit? Ce părere aveţi? Eu mă fac, dragii mei, că nu-l înţeleg și-i zic:

— Cam la ce înălţime vrei să ajungi? Acuma cât ai?

— Un metru șaizeci și unu.

— Este destul pentru etatea ta. Ești bine și proporţional dezvoltat.

Dacă celălalt musafir, după cum v-aţi dat și voi seama, cu toate că nu avea unghiile tăiate la timp, era simpatic, acest Lefter, cu toate că este mult mai îngrijit îmbrăcat și cu unghiile tăiate, este foarte antipatic. Dar, după cum știm din bătrâni, nu e bine niciodată să zici hop până nu treci gârla. Poate să fie antipatic numai așa la prima vedere. Mă măsoară din priviri și parcă-și zice în gând: „Ce scriitor o mai fi și ăsta de pricepe așa de greu? Îl aud:

— Iar m-aţi înţeles greșit. Vă rog din suflet, mai priviţi-mi înc-o dată chipul.

— Dragul meu, îţi privesc chipul de când am început discuţia. 11 știu pe dinafară.

— Și nu vi se pare nimic supărător la chipul meu?

Uite c-a reușit să mă facă și curios. Îi privesc chipul cu mult mai multă atenţie și spre surprinderea mea, nu găsesc nimic supărător, în afară de aroganţa cu care-mi vorbește. Îi dau apă la moară:

— Din contră, pe lumea asta există mari actori care ţi-ar invidia chipul. Dac-aș

fi în locul tău, mi-aș pierde multă vreme uitându-mă în oglindă și m-aș și felicita.

În acel moment mi-am amintit de dispariţia bruscă a generălesei. Am revăzut-o cu ochii minţii, cum s-a urcat în acel getax și mi-am mai amintit că omul de sub asfalt mi-a spus că, imediat după „discuţia" cu el, l-a mai „deranjat" cineva. Tocmai mă întrebam cine o fi vorbit cu el, când l-am auzit pe Vlad Lefter.

— Știţi de ce-am venit la dumneavoastră? Să vă cer o părere.

În sfârșit. Ia să-l auzim ce mai dă din el. Îi zic:

— Vlade, băiatule, sunt la dispoziţia ta. Sunt numai ochi și urechi. Dă-i drumul.

— Vreau să-mi scot un ochi.

Am auzit eu bine, ori… îl întreb:

— Ce vrei să faci?

— Așa cum am spus. Să-mi scot un ochi.

Vedeţi cum se-nșală omul? ziceam de el că e antipatic. Este adevărat deci că prima impresie înșală.

— Vlăduţule, stai tu un moment liniștit. Vin imediat.

— Unde vă duceţi?

Nu i-am spus. M-am dus în sufragerie și am venit de acolo cu o farfurioară, linguriţă și cu borcanul cu dulceaţă de nuci. L-am servit cu dulceaţă și i-am spus în timp ce el mânca:

— Vlăduţule, eu am impresia că tu confunzi ochiul cu măseaua. Dacă ai probleme cu dantura, îţi recomand eu o specialistă. Are o mână!… Vrei să-i dau telefon? Știe să scoată și dinţi nu numai măsele. Vezi dintele ăsta lipsă al meu? Ea mi l-a tratat.

Iar se uită la mine cu privirile alea ale lui care spun: „Ce scriitor o mai fi și ăsta de înţelege așa greu !" Zice:

— Vreau să-mi scot un ochi. Asta am zis și susţin.

Deci băiatul nu glumește. Vrea cu tot dinadinsul să-și scoată un ochi. Treaba lui. Să-i fie de bine, dar îi zic:

— Ce-ţi veni? Ce ai cu ochiul? Lasă-l acolo că stă destul de bine unde stă.

— Dumneavoastră aţi auzit de Baiazid?

E și obraznic, cum să nu fi auzit de Baiazid? Și Luiza nepoţica mea știe o poezie în care este vorba despre el.

— Cum să nu? Da' ce-i cu el?

Nu-mi spune ce are cu Baiazid. Mă întreabă:

— Dar de Cutuzov? De Cutuzov aţi auzit?

— Care din ei, că sunt mai mulţi? Mult mai mulţi decât îţi închipui tu.

— De Cutuzov care s-a luptat cu Napoleon.

Asta a venit la mine să facă lecţii de istorie?

— Povestea asta o știu de pe vremea tramvaielor cu cai. Tu știi c-au fost tramvaie cu cai?

— Dar de Nelson — aţi auzit?

— Despre Nelson îmi aduc aminte doar că l-a bătut pe Napoleon la Trafalgar.

Îmi spune cu superioritate:

— Sunt mulţumit de cunoștinţele dumneavoastră.

Ce mă făceam dacă nu era mulţumit Vlad Lefter de cunoștinţele mele? Cred că pierdeam pofta de mâncare pe cel puţin două săptămâni.

— Mersi, dragă Vlade.

— Dumneavoastră știţi, vă mai aduceţi aminte cine a domnit la noi între anii 1504 — 1517? Vă rog să faceţi un efort și să vă aduceţi aminte.

— În 1504 — 1517?… Cred că… Da. Între anii 1504 — 1517 a domnit Bogdan al III-lea, fiul lui Ştefan cel Mare.

— Vă felicit.

Ce pleașcă a căzut pe capul meu! Să mă felicite un nepot de generăleasă.

— Mulţumesc.

— Ce defecte avea Bogdan al III-lea?

— Mi se pare că nu zicea *mulţumesc* atunci când îl servea cineva cu dulceaţă făcută din sâmburi de nuci.

Se face că nu bagă de seamă ironia mea cam grosolană, c-am uitat să vă spun, când l-am servit cu dulceaţă n-a zis nici măcar bogdaproste, darmite mulţumesc. Zice:

— Vă întreb de defectele lui fizice.

— Știu ! Era chior. Chiar așa a și fost trecut în istorie Bogdan Chiorul.

— Mulţumesc.

— Îmi mulţumești de pomană. N-am niciun merit. Nu i-am scos eu ochiul lui Bogdan.

Nu gustă nici gluma asta a mea. Este evident că băiatului îi cam lipsește simţul umorului.

— Dar pe mine ce mă povăţuiţi? Să-mi scot un ochi?

Muream și nu aflam că pe pământul ăsta al nostru sunt și *copii* într-o ureche. Îl întreb blând:

— Ca ce chilipir?

— V-am spus, vreau să ajung mare. Baiazid era mare și era chior*? Era. Lui* Nelson îi lipsea și lui un ochi? îi lipsea!

Mare este grădina ta, Doamne, și mulţi nerozi mai ai în ea ! Vorbele astea pe care le-am auzit eu prima dată de la unul nea Nae Mălăieru, când eram de-o şchioapă, mi le-am spus în gând. Tare am zis altceva:

— Îi lipsea, dar nu din vina lui.

— Cutuzov este că avea și el numai un ochi?

— Este.

— Hanibal n-a rămas până la urmă și el cu un singur ochi? Vreau s-ajung și eu om mare, tovarășe scriitor. Vreau să se scrie în cartea de istorie despre mine. Nu vreau să trec prin viaţă așa ca orice muri tor de rând. Să-mi scot și eu un ochi?

Și pentru că ţinea neapărat să afle părerea mea, am făcut o pauză. Mi-am dus degetul la frunte ca să-mi vină o idee mai acătării și într-adevăr mi-a venit. M-am ridicat de pe locul meu. Un băiat bine crescut, dacă se ridică un om mai în vârstă, trebuie neapărat să se ridice și el. Domnul Lefter al meu a rămas pe locul lui. M-

am uitat eu într-un fel mai deosebit la el, dar el… I-am zis:

— Îmi ceri, dragă băiatule, o povaţă crucială pentru viitorul tău, așa că trebuie să-mi dai timp de gândire. Vrei să mă aștepţi puţin?

Am intrat în încăperea în care o lăsasem pe căţe lușă și știţi ce-am descoperit? Lilicuţa mea asculta la ușă. Bineînţeles că m-a supărat povestea asta.

— Tu ce faci aici? De ce asculţi pe la uși? De unde obiceiul ăsta la tine? Imediat să-mi spui.

A dat din coadă, s-a gudurat pe lângă mine și mi-a zis:

— Numai de data asta am ascultat. Am un necaz pe băiatul ăsta… Pentru că mi-ai pus botniţă din cauza lui.

— Dacă-i așa, ia aleargă-mi-l tu puţin. Dar te rog să nu-l muști, să nu-l muști prea tare.

— Lasă-l în grija mea!

I-am scos botniţa și Lilicuţa ca un glonţ a zburat spre Vlad Lefter, pentru că eu, ca s-o enervez și mai tare, am călcat-o puţin pe coadă. Știţi ce s-a întâmplat? Lilicuţa mea l-a alergat prin toată camera. S-a urcat după el pe masă, pe șifonier, pe soba de tera cotă… Până la urmă l-a prins într-un colţ și l-am auzit pe Vlad Lefter strigând ca din gură de șarpe fără clopoţei:

— Salvaţi-mă! Vă rog salvaţi-mă!

M-am făcut că ninge o bună bucată de vreme și, când mi s-a făcut milă de omul care vrea să intre în istoria omenirii, am deschis ușile și… Lili l-a alergat până acasă la el. Când preacredincioasa mea căţelușă s-a întors, mi-a spus:

— Stăpâne, după cum bine știi, am ascultat toată discuţia pe care ai purtat-o cu Lefter ăsta al tău.

N-are stofă de erou. Sunt mai măruntă decât un cotoi, decât o pisică obișnuită și ai văzut ce-am făcut cu el?

E un iepure. Ba chiar mai fricos decât un iepure. Și auzi la el, vrea să intre în istoria omenirii.

Am luat-o pe Lilicuţa în braţe și am mângâiat-o.

Ba chiar am și felicitat-o pentru isprava făcută și i-am zis:

— Lili, draga mea, greșești.

S-a uitat la mine ca la un os din material plastic și-a zis:

— Cum să greșesc? Un fricos ca el să intre în istoria omenirii? Mă faci să râd. Ha-ha-ha!

Știţi ce râs a mai tras? Cu hohote. Dar nu hohote omenești. Altfel de hohote…

— Nu râde, Lilicuţa, istoriografii și mai ales criticii literari vor scrie peste zeci ori sute de ani: „La scriitorul cutare, adică la mine, a venit într-o zi un puști, a mâncat o farfurioară întreagă de sâmburi de nuci și nu a zis nici măcar mulţumesc”. Toată lumea se va întreba atunci: CINE A FOST EROUL? Și lumea va afla astfel despre Vlad Lefter care vrea să-și scoată un ochi ca să ajungă om mare.

RĂPIREA UCENICULUI NEVRĂJITOR. ULTIMATUMUL GENERĂLESEI ȘI DISPARIŢIA CĂŢELUȘEI LILI

Soneria de la intrare a sunat mai insistent ca niciodată. Am vrut s-o trimit pe Lilicuţa să se ducă să vadă cine sună cu atâta nervozitate, dar între timp mi-am adus aminte că ea nu ajunge să se uite pe vizor și nici să deschidă ușa. Am alergat eu și…

— Bună seara, adică bună ziua, că încă nu e seară.

— Bună să vă fie inima, am răspuns eu.

Știţi cine a zis acest *bună seara?* Știţi, vă trece prin cap cui am răspuns eu la bună ziua? Dacă nu știţi, vă spun eu. Generăleasa. Se înţelege de la sine că nu a venit să-mi dea doar bună ziua. A intrat în biroul meu fără să fie invitată și s-a așezat în fotoliul de orchestră. În fotoliul în care se așază numai cei pe care-i invit eu.

— Aţi venit să-mi spuneţi că era gata-gata să câștigaţi *cincizeci de mii de lei* la obligaţiuni CEC?

Cunosc povestea.

Generăleasa a dat din cap că nu și a zis:

— Alte treburi mă aduc la dumneavoastră.

Ce zi zăpăcită a mai fost și ziua de azi! Dacă vă mai aduceţi aminte, mai pe la început am și lăudat-o.

Și uite prin câte-am trecut.

— Pot să aflu și eu de ce mi-aţi trecut pragul?

S-a uitat mai întâi pe pereţii biroului meu, s-a uitat la niște acuarele de-ale lui Nică Murariu și la alte tablouri, s-a uitat să vadă cum arată un birou de scriitor și a zis:

— Desigur.

I-am aruncat niște priviri frumoase, m-am așezat și eu mai bine în fotoliu și am zis:

— Vă ascult.

— Așteptaţi pe cineva?

Generăleasa asta a venit să mă fiarbă? Ce-o interesează pe ea dacă aștept eu ori nu pe cineva. O

Iau tare:

— Asta mă interesează numai și numai pe mine.

— Acel cineva pe care-l așteptaţi depinde de dumneavoastră dacă va mai veni ori nu va mai veni.

— Ce vreţi să spuneţi, cu…?

— Exact ce-aţi auzit. Iliuţă, eroul dumneavoastră de romane, a fost răpit.

Ei, ce părere aveţi? îmi vine să pufnesc în râs, dar nu fac așa ceva.

— Iliuţă răpit? Hm!

Îmi pare rău că nu știţi cum arată la faţă această generăleasă. Dar nu-i nimic,

dacă se va întâmpla vreodată să treceţi pe strada mea am să v-o arăt. Aduce puţin cu Sfânta Paraschiva dintr-o icoană pe sticlă.

Ei bine, așa cum arată ea la faţă a repetat și ea după mine:

— Iliuţă răpit!

Eu știam că se răpesc oameni numai prin romane, ori prin filme, așa că nu m-am speriat. Am întrebat-o așa într-o doară, maximum într-o doară și jumătate:

— Cine l-a răpit?

Fără pic de teamă sau măcar de jenă, zice și încă cu mândrie:

— Eu. Așa-i că-l aşteptaţi cu nişte veşti de pe strada Rulmentul fără bile?

De data asta m-a făcut cum se zice la table „marţi”.

Situaţia era cam albastră. De unde și cum a aflat ea de strada Rulmentul fără bile?

— De unde ştiţi numele acestei străzi? De unde ştiţi că Iliuţă s-a dus pe această stradă?

Îmi zice zâmbind cu înţeles:

— Asta mă privește numai pe mine… Parcă aveaţi și o căţelușă care știe să vorbească.

— Am.

Râde cum a râs mai de mult o proastă în târg de a și rămas de pomină.

— Nu cred!

Cum credeţi voi că a zis generăleasa acest „Nu cred”? Știţi cum a zis? Cu o sfântă și mare nerușinare. Zâmbind, ce zâmbind! Nu e bine zis. Râzându-mi în nas.

— Ce nu credeţi?

— Că mai aveţi căţelușa care știe să vorbească. Aţi avut.

O știam pe generăleasa asta că e puţin într-o ureche, dar chiar în halul ăsta… Vă jur pe nimbul

Sfântului Roger Moore că nu am strâns în viaţa mea pe nimeni de gât. Pe generălească, însă, îmi venea s-o strâng de gât. Am numărat în gând până la zece și treizeci și cinci de bani ca să mă calmez, m-am calmat și, scrâșnind din măsele, am zis:

— Vă rog să-mi spuneţi imediat unde este Iliuţă și unde este căţelușa.

Zăltata asta de generălească zău că merită să fie strânsă de gât. Îmi zicea:

— Fiţi calm!

Aţi auzit-o? 1, 2, 3, 4 număr eu din nou în gând, după care o întreb:

— Cum să fiu calm? Ce vreţi de la mine?

— Eu am doi nepoţi.

Trebuia să-mi spună ea, parcă eu nu știam că are doi nepoţi. Pe unul din ei nu-l alergase puţin mai înainte Lilicuţa mea?

— Nu mă interesează nepoţii dumitale.

— Ba are să vă intereseze.

Generăleasa, ajunsă cam pe la drojdia anilor ei, s-a ridicat din fotoliul pe care se așezase, s-a dus la ușă, a deschis-o, s-a încredinţat dacă nu cumva ascultă cineva la ușă și, dac-a băgat de seamă că nu este ascultată și de altcineva, mi-a

zis:

— Vă propun un târg.

— Nu fac târguri cu nimeni.

— Mă tem c-o să faceţi. Eu am, cum v-am mai spus, doi nepoţi. Dacă veţi accepta ca acești nepoţi ai mei să devină eroi de romane îl veţi mai vedea la faţă pe Iliuţă al dumneavoastră și pe credincioasa căţelușă Lili…

Ia să văd eu, cam ce vrea ea de la mine. Cam ce fel de eroi vrea să facă din nepoţii ei. O întreb:

— Ce fel de eroi vreţi să devină nepoţii dumneavoastră?

— Indiferent.

— Cum adică indiferent?

— Să apară și ei ca eroi, cu numele lor, în cartea pe care o scrieţi acum.

— De unde ştiţi că scriu eu acum o carte?

— Vă cunosc bine, suntem vecini de atâţia ani.

Credeţi că eu nu știu c-o să scrieţi o carte despre omul de sub asfalt din capul străzii noastre?

— Care om de sub asfalt? am zis eu mirat, chiar foarte mirat.

— Pe mine nu mă păcăliţi. Eu știu morse. Am învăţat pentru că am vrut să mă fac generăleasă și înainte, pe vremea mea, nu te primea ca generăleasă dacă nu știai și alfabetul morse. Așa că mă înţelegeţi? De la fostul meu bărbat știu morse și știu tot ce-aţi „discutat” cu omul de sub asfalt. De unde credeţi c-am aflat de strada Rulmentul fără bile?

Nu m-aţi găsit pe mine în capul străzii? Și nu v-am auzit când i-aţi comunicat omului de sub asfalt:

„Domnule Ionescu, prietenul meu Iliuţă s-a dus, în strada Rulmentului fără bile numărul 63, să comunice familiei că sunteţi în viaţă”. Este? Ei bine, când am auzit încotro a plecat Iliuţă al dumneavoastră…

Omul când dă de necazuri se scarpină în creștetul capului. De ce se scarpină în creștetul capului n-a putut să explice nimeni până acum. Așa am făcut și eu în momentul în care am aflat că generăleasa știe de omul de sub asfalt. Ca să nu observe că sunt în încurcătură am zis:

— Iliuţă nu este al meu. E băiatul vecinului meu.

Al lui Tudor Chealdă.

— Știu, dar e eroul dumneavoastră. În toate cărţile aţi scris despre el, ce eu nu știu? Nu vă citesc?

— Mă bucur că ştiţi, și?

— Și după ce-am aflat, m-am urcat într-un getax, am alergat în strada cu pricina și, deocamdată, cam atât pot să vă spun. Repet, deocamdată. Facem târgul?

Cu acest „deocamdată” m-a dat gata. Dacă repetă cuvântul „deocamdată”, înseamnă că mai știe ceva despre Iliuţă și despre omul de sub asfalt. Mă mai scarpin o dată în creștet și zic.

— Ce târg?

— Vă dau ostatecii. Pe Iliuţă și pe Lilicuţa.

Am vrut eu să-i spun că poate s-o păţească rău de tot, dacă răpește oameni și chiar căţei pechinezi, dar n-am făcut-o. Am vrut să văd cât de departe vrea să ajungă. Așa stând lucrurile, am început târgul cu ea.

— Ce să vă dau în schimbul lor?

Credeam că se repede să spună o sumă de bani.

N-a adus vorba de niciun ban. Cu calmul ei generălesc, mi-a zis:

— O hârtie. Îmi daţi în schimbul lor o hârtie.

Fac pe șmecherul şi-o întreb:

— O hârtie de-o sută?

Generăleasa se uită la un tablou al meu, la un portret făcut pe vremuri de un pictor și-mi zice:

— Nu. Nu o hârtie de-o sută.

Mă uit și eu la portretul meu făcut de pictorul

Berdilă și zic:

— Atunci?

— O hârtie. Un angajament scris că cei doi nepoţi ai mei vor apare ca eroi în cartea cu omul de sub asfalt. Ce ziceţi? Facem târgul?

Ia să mă fac eu că habar n-am cine sunt și cum arată cei doi nepoţi. Mă uit aiurea. Ba nu aiurea, ci pe peretele dinspre nord-vest și-i zic generălesei:

— Trebuie să mă gândesc. Cum să fac eroi de roman niște copii pe care nu-i cunosc? Dacă lucrurile ar sta cum crezi dumneata, toţi copiii din lumea asta ar deveni eroi de romane.

Sare din nou de pe locul ei. Sare ca un arc. Mă ridic și eu, dar nu ca un arc, ci ca un om bine crescut. Generăleasa este mai în etate decât mine și, în afară de asta, e și femeie. Îi zic:

— Dacă-i cunoșteam…

— Îi cunoaşteţi.

N-am jucat teatru nici măcar în armată. Dar acum cu generăleasa, uite că joc și încă destul de bine, cred eu. Fac pe miratul. Mă mir ca și când aș fi în faţa celei de a cincea minuni a lumii. Mă mir şi-o întreb:

— Eu, eu vă cunosc nepoţii?

— Da! Aţi stat de vorbă cu ei.

— Când? Cum îi cheamă?

— Pe unul îl cheamă Vlad Lefter, iar pe celălalt Vasile Căruţălungă.

— Nu se poate.

— Ba uite că se poate. Eu i-am trimis la dumneaei voastră. Ne învoim?

Pentru că s-a așezat din nou în fotoliu, mi-am luat și eu locul, iau un creion, adică nu un creion ci o carioca albastră de pe birou și desenând, așa cum mă pricep eu, o pisică albastră și o parte dintr-un iepure de câmp, îi zic:

— Bine, dar acești copii, după câte am putut să-mi dau seama, sunt niște fricoși.

Mai bine o picam cu niște ceară bleu, dar fier binte, decât să fi spus că nepoţii ei sunt fricoși.

Aproape că s-a răstit la mine:

— Nepoţii mei fricoși? Cine a îndrăznit să zică așa ceva?

Am fost nevoit să-i aduc și generălesei la cunoştinţă ce-am păţit cu nepoţii ei.

— Căruţălungă ăla vrea să devină mare fumător și se teme de o tuse tabagică, iar Vlad Lefter…

ăstuia i-a fost teamă și de căţelușa mea. L-a alergat până aproape de colţul străzii. Și în afară de asta sunt și niște mincinoși.

— Ei mincinoși? Nu sunt. Când v-au minţit?

— Nu mi-au spus că sunt nepoţii dumneavoastră.

Dar cum vă sunt nepoţi dacă au nume diferite.

— Vlad Lefter este băiatul fiului meu, iar Vasilică, al fiicei mele, de aia au nume diferite.

SUNT NEVOIT SĂ FAC TÂRGUL CU GENERĂLEASA

Am terminat iepurele albastru și am desenat, lângă iepurele albastru, un morcov tot albastru și lângă pisica albastră, ca să nu stea de pomană, i-am desenat și ei un șoricel albastru, iar după ce am terminat toate astea am întrebat-o pe generălească:

— Unde sunt Iliuţă și căţelușa mea Lilicuţa?

Este proastă să-mi spună? Cum o să fie proastă?

Puţin într-o parte este, dar proastă, nu. Zice:

— Întâi și-ntâi trebuie să semnăm hârtia.

Fac iar pe șmecherul:

— Care hârtie?

— Angajamentul că vor figura și ei ca eroi în cartea la care lucraţi.

Exact în acest moment sună telefonul și aud în receptor vocea tatălui lui Iliuţă: „Alo, Iliuţă e la dumneavoastră? L-aţi trimis undeva?” Tac o secundă, tac două secunde și aud din nou în recep tor: „Alo, l-aţi trimis undeva pe Iliuţă”? O privesc pe generălească destul de urât și zic: „Alo, da.

Pe Iliuţă l-am trimis eu să rezolve o problemă. Va veni. Trebuie să sosească”. Generăleasa îşi freacă mâinile mulţumită. Pun receptorul în furcă şi-o întreb:

— Ce trebuie să scriu?

— Am să dictez eu ce să scrieţi. Și s-a ridicat

— Pentru a nu știu câta oară. De data aceasta eu nu m-am mai ridicat, pentru că aveam de scris.

Rup o coală de hârtie din blocul de desen. Pregătesc stiloul și aștept. Generăleasa se plimbă pe lângă mine și începe să-mi dicteze:

— Scrieţi așa: „Eu, subsemnatul… vă treceţi numele, așa, deci, eu, subsemnatul, mă angajez să-i folosesc, virgulă, ca eroi de roman pe numiţii Vlad

Lefter și Vasile Căruţălungă, drept pentru care sem nez”. Semnaţi și daţi-mi mie hârtia.

Am semnat, dar nu i-am dat actul. L-am băgat în buzunar.

— Nu-mi daţi hârtia?

Îi „fluier" mai aproape de urechea dreaptă:

— V-o dau, dar *după.* După ce-mi daţi ostatecii.

— Fie și așa. Haideţi cu mine.

Am pornit în urma generălesei care stă tot pe *strada noastră, la a* nu știu câta casă de pe tro tuarul celălalt. Când m-au văzut vecinii că merg alături de generăleasă și că mai și discut cu ea, au început, cred eu, să mă compătimească. Toţi știu despre ea că, în afară de faptul că e puţin într-o dungă, este și pisăloagă. Am ajuns. A descuiat o ușă mare și mi-a făcut semn să intru. Locuiește într-un demisol cu multe încăperi. Mă plimbă printr-un labirint, deschide o ușă grea de stejar și dau cu ochii de un spectacol uluitor. Iliuţă legat fedeleș de spă tarul unui scaun. Ca în filmele lui Mannix. Are și un căluș în gură.

— Lilicuţa la fel. Are și ea un căluș în gură și legată și mai fedeleș. Stau de strajă lângă ei foștii mei musafiri pe care i-am servit și cu dulceaţă de sâmburi de nuci. Mă uit la ei cu mult reproș, dar ei se fac că nu știu despre ce este vorba.

— Dă-mi hârtia. Mă. Somează generăleasa.

— Scot actul din buzunar numai după ce-mi eliberaţi prizonierii.

— Nu aveţi încredere în cuvântul meu?

— Am încredere, dar așa trebuie să…

— Ce trebuie *să…?*

— Dezlegaţi-mi întâi ostatecii și vă dau hârtia.

că vreţi, o mai semnez o dată.

Vreau să-l întreb pe Iliuţă dacă se simte bine cu căluș în gură, dar renunţ. Lilicuţa are ochii scăldaţi în lacrimi. N-a mai fost, săraca de ea, niciodată le gată fedeleș și nici căluș în gură n-a mai purtat. Îi fac semn c-o să fie bine și ea îmi mulţumește anti cipat cu ochii ei umezi.

ȘI RAREȘ AL LUI CĂTĂNICI ESTE AMESTECAT ÎN ACEASTĂ POVESTE

Generăleasa le face semn copiilor să-i dezlege pe ostateci și, ca în filmele de groază, ca într-un film cu Boris Karlof, aud un scârţâit de ușă. Chiar se deschide ușa unui șifonier și apare Rareș al lui Cătănici. Băiatul ăla care-și uitase capul și ghiozdanul în parcul Ioanid.

— Cu tine ce-i aici? se interesează generăleasa.

Îl aud pe mucosul de Rareș:

— Vreau să fiu și eu erou de roman.

— Cine te-a adus aici?

Rareș tace. Eu îi scot călușul din gură lui Iliuţă, o dezleg și pe Lilicuţa. Vlad Lefter se gudură pe lângă generălească. Cu Lilicuţa în braţe ascult discuţia ce se poartă între generăleasă și nepoţii ei. Mă uit mai bine la puștiul din șifonier și mă întreb la ce frizer s-o tunde, că este tuns foarte frumos.

Lilicuţa mă roagă s-o las jos ca să-și mai întindă oasele. O las. Zice Lefter:

— Să nu te superi pe noi.
— De ce să mă supăr pe voi?
— Noi l-am adus pe Rareș. E prieten bun cu noi.
Vrea să fie și el erou.
Iliuţă răsuflă ușurat. Lilicuţa se scutură și vrea să „întreprindă" ceva. Mă întreabă din priviri pe — cine să muște mai întâi, dar spre surprinderea ei, îi fac semn să stea blândă.
— Cum să stau blândă? mă întreabă ea. Tu știi cum s-au purtat cu noi?
— Iartă-i și tu, dragă Lilicuţa.
— Nu vreau să-i iert.
— Poftim?
Și m-am uitat urât la ea. A fost pentru prima dată în viaţa ei când nu m-a ascultat. Vinovată, și-a bă gât codiţa între picioare și, după ce-a făcut un ocol în jurul meu, s-a așezat lângă măsuţa de televizor.
— Trebuie să vorbesc neapărat cu dumneavoastră și cât mai urgent, îmi spune Iliuţă foarte agitat și întinzându-și și el oasele.
— În legătură cu ce trebuie să-mi vorbești neapărat? îl întreb eu.
Îmi spune la ureche:
— Sunt urmărit. Am fost urmărit.
Generălеasa bate cu pumnul în masă și strigă la noi:
— Aţi semnat un angajament. Din acest moment, acești doi nepoţi ai mei fac parte din „echipajul" dumneavoastră. Așa că nu mai puteţi avea secrete faţă de ei.
— Despre ce fel de angajament este vorba?
Îi povestesc lui Iliuţă că am fost nevoit să semnez acel angajament.
— Da ce facem cu Rareș? o întreb eu pe generălеasă. El nu este trecut în document.
Vasile Căruţălungă mă roagă, formidabil de frumos, să-l includem și pe Rareș în colectivul nostru. Înduioșat, îl întreb pe Rareș:
— Vrei să devii erou de roman?
— Și încă cum!
— Spune-mi, te rog, dragă Rareș, cine-ţi face ţie pantofii cu cremă?
— Cine să mi-i facă? Eu mi-i fac. Eu singur.
— Nu ţi-i face mămica ta? Sigur? Unghiile cine ţi le taie? Și m-am uitat mai altfel spre un băiat care era printre noi.
— Eu mi le tai, dar nu de mult. Pentru că nu puteam să mi le tai pe cele de la mâna dreaptă. Mi le tăia mămica, dar acum m-am obișnuit să tai și cu mâna stângă.
— Pleci vreodată de-acasă fără batistă la tine?
— Niciodată.
— Cine te tunde? Că văd că ești tuns frumos.
— Mă tund la frizerul la care se tunde și portarul naţionalei, Rică. La nea Anghel. La blocuri. Dar am auzit că fese la pensie.
— Îţi place să fii tuns la timp?
— Da ce? Să umblu ca Iliuţă? Ia uitaţi-vă ce zulufi are.

De fapt, aici am vrut eu să ajung. Lui Iliuţă nu-i prea place să se tundă. Zice că nu-i prea place să stea pe scaunul frizerului. După o pauză aud:

— Este băiat bun. Își pierde el capul când este vorba de fotbal, dar în rest…

Această referinţă a făcut-o Vlad Lefter. Punem la vot dacă să-l includem în colectivul nostru și pe Rareș și s-a abţinut doar Lilicuţa.

— Tu de ce te-ai abţinut? am întrebat-o eu pe căţelușă.

— Am auzit că și-a pierdut capul și mie nu-mi plac oamenii care-și pierd capul.

Am vrut să-i dau cuvântul lui Iliuţă să ne spună ce este cu „urmărirea „de care mi-a spus la ureche, dar m-am oprit. Mi-am adus aminte că în acel act semnat de mine, nu figura nici generăleasa. S-o facem și pe ea eroină de roman? Iliuţă și-a dat imediat seama la ce mă gândesc, și-a zis:

— Eu zic și susţin, dacă este nevoie și cu argumente, că și dumneaei poate să facă parte din colectivul nostru.

De când este Iliuţă prieten cu generăleasa? Mă gândesc eu. Auziţi la el! Susţine și cu argumente că vecina noastră poate să facă parte din colectiv. Îi zic:

— Dă-mi un argument. Unul singur.

Mă uit la Iliuţă cam cum se uită un arădean la scriitorul Fănuș Neagu. Aud:

— Dumneaei m-a salvat.

— Cum te-a salvat? De la ce te-a salvat?

— Păi trebuie s-o iau de la început, de la capăt.

PE „OMUL DE SUB ASFALT”
NU-L CHEAMĂ ALECU IONESCU

— Aveţi o masă rotundă și șase scaune? am întrebat-o eu pe generăleașă.

— Cum să nu? Dar pentru ce vă trebuie?

— Dumneavoastră nu știţi că mai bine se face o dezbatere la o masă rotundă? Am impresia că nu prea citiţi presa.

Părerea asta a mea a supărat-o pe generăleașă.

A sărit cu gura pe mine.

— Cum să nu citesc presa? Sunt abonată și la *Programul de radio.* De ce-mi spuneţi mie că nu citesc presa? Citesc. Cu toate astea nu înţeleg de ce trebuie o masă rotundă.

— La masa rotundă ne va povesti Iliuţă ce s-a întâmplat pe strada Rulmentul fără bile și tot la această masă rotundă vom stabili ce avem de făcut în acţiunea „Omul de sub asfalt”. Deci vom ţine, cum zic ziariștii, o masă rotundă.

— Acum da, am înţeles. Și-mi permiteţi să iau și eu parte la această masă rotundă?

— Da.

Generăleasa, nemaipomenit de bucuroasă că a fost și ea primită în colectivul nostru, a aranjat masa rotundă în mai puţin de două minute. A pus în faţa fiecăruia câte o farfurioară, o linguriţă, un pahar cu apă rece, iar în mijlocul mesei un borcan mare cu șerbet. Un borcan neînceput.

— Se servește fiecare cu cât are poftă, ne-a zis ea, și s-a așezat pe scaunul ei.

— Și-acum are cuvântul Iliuţă, am zis eu și le-am atras atenţia: Nu are voie nimeni, în afară de mine, să-l întrerupă. Ai cuvântul, Iliuţă.

S-a făcut o liniște foarte deasă. S-a auzit pentru o clipă doar un ușor fâșâit. Lilicuţa își căuta un loc mai bun, ca să asculte și ea cum. Trebuie.

Și Iliuţă, cu ochii la borcanul cu șerbet, a început:

— Conform înţelegerii cu dumneavoastră, m-am dus în strada Rulmentul fără bile să…

I-am făcut semn lui Iliuţă să se oprească și i-am zis i

— Mai întâi și-ntâi, trebuie să-i informăm pe noii noștri colaboratori despre omul de sub asfalt.

— Care om de sub asfalt? au întrebat în cor Rareș, Vlad, Căruţălungă și chiar Lilicuţa.

Pentru că mai toţi ne uitam la borcanul cu șerbet și pentru că și mie îmi cam lăsa gura apă, am zis:

— Îmi permiteţi să-i servesc eu pe băieţi cu șerbet?

— Cum să nu? Dar credeam că-i mai bine să-și ia fiecare cât dorește…

După ce-am băut și puţină apă, am început:

— Cu câteva ore în urmă, eu stăteam la biroul meu și m-am pomenit cu prietenul meu, Iliuţă, dând buzna și întrebându-mă dacă știu alfabetul morse.

I-am spus că-l știu și Iliuţă m-a rugat să merg cu el până în capul străzii noastre, că a auzit el acolo niște S.O.S.-uri.

— Ce sunt alea S.O.S.-uri? a întrebat Rareș.

I-am adus aminte că nu are voie să întrerupă pe vorbitor și i-am mai promis c-o să-l lămurim mai la urmă. Am continuat:

— Ne-am deplasat la locul cu pricina și, într-adevăr, de sub asfaltul de pe trotuarul din capul străzii noastre, răzbăteau niște semnale. Am intrat în „vorbă” cu ajutorul alfabetului morse și omul de sub asfalt mi-a spus că se numește Alecu Ionescu, după care m-a rugat să spargem asfaltul și să-l scoatem de-acolo. I-am spus să aibă răbdare până la miezul nopţii.

Căruţălungă Vasile, Vlad Lefter și mai ales Rareș al lui Cătănici se uitau la mine ca la un John Wayne care, după ce termină să-i bată pe bandiţi, își bate și calul. Fac o pauză ca să nu-i obosesc pe drăgălașii mei ascultători.

— De ce i-aţi spus să aibă răbdare până la miezul nopţii? a spart liniștea Vasile Căruţălungă.

— Pentru că nu este voie să spargi asfaltul.

— Și la miezul nopţii este voie? m-a întrebat tot Vasile Lungăcăruţă, ori cum naiba îl cheamă.

Oltenii au măsele multe și bune și le convine să scrâșnească din ele. Eu nu sunt oltean și-mi pare rău că nu pot scrâșni. În schimb mă răstesc la acest Căruţălungă.

— Dacă nu-ţi ţii gura, te evacuez. Ai înţeles?

— Am înţeles, dar nu prea.

Mă fac că nu aud și, cu un calm mai mult scoţian decât englezesc, continui:

— După ce i-am spus c-o să-l scoatem de-acolo la miezul nopţii, ne-a rugat să ne ducem în strada Rulmentul fără bile numărul 63, să-i anunţăm familia să nu-i facă parastas, că trăiește.

— Ce-i ăla parastas? a întrebat de data asta

Rareș.

— Taci! m-am răstit eu. Iliuţă, de-acum încolo ai cuvântul.

Toate privirile, chiar și cele ale scumpei mele căţelușe Liili, se îndreaptă spre Iliuţă care-și drege glasul cu un fel de tuse, dar nu măgărească și începe:

— Am intrat pe strada Rulmentul fără bile, am căutat numărul 63, am bătut la poartă cât am bătut și o bună bucată de vreme nu mi-a răspuns nimeni. Am bătut în poartă și cu o piatră și cu vârful pantofului pe urmă…

Pe noi zău dacă ne interesa cu ce-a bătut el în poartă, așa că i-am zis:

— Iliuţă, lasă amănuntele astea nesemnificative.

Dar când să înceapă Iliuţă, sare iar Rareș al lui Cătănici de la locul lui și întreabă:

— Ce-nseamnă nesemnificativ?

— Rareș, taci! Taci ori te trimit acasă…

Dacă băiatul nu știe ce-nseamnă nesemnificativ și vrea să știe, mă cert eu în gând că am fost prea dur cu el… îi explic ce-nseamnă, după care-l anunţ din nou:

— Acum pentru că știi ce-nseamnă, te rog din sufletul meu personal să nu mai intervii, că, zău, te duci acasă urgent.

— Nu vreau să plec acasă.

— Atunci stai liniștit și ascultă. Continuă, dragă Iliuţă.

— Până la urmă am descoperit un buton de se nene. Am sunat și, din fundul curţii, a venit spre mine o femeie care târa după ea niște papuci de casă. A lipăit papucii ăia până a ajuns femeia la poartă. Era o tăbliţă la poartă pe care scria eu îi tere foarte mari: „Nu intraţi, câine rău”, dar n-am văzut prin curte nici picior de câine rău.

Dacă am să intru eu vreodată în pământ, am să intru numai din cauza ăstora cărora le place să trăncănească numai verzi și uscate. Nu pot să-mi dau seama ce l-a apucat pe Iliuţă să umble atâta la amănunte. Probabil îi place să fie ascultat. Îl știam alt fel. Când îl trimiteam undeva, să se intereseze de ceva, se ducea și îmi zicea concis și la obiect, cum zice gazetarul: „Am fost, am văzut cutare lucru și asta este”. Încerc să-l scot din ale lui. Îi zic:

— Și?

Și el îmi trece tot la amănunte. Îl las să povestească așa cum îi face lui plăcere.

— Femeia era legată la cap cu un batic colorat, chiar foarte colorat și trăgea din ţigară. „Pe cine cauţi tu, băiatule?” m-a întrebat ea. I-am zis: „Nu cumva locuiește aici domnul Ionescu Alecu? K. „Ba da! M îmi spune ea. „Hai înăuntru, intră! G. Eu am rămas surprins când am observat că femeia nu schiţează niciun fel de mirare când a auzit de numele celui care zace sub asfalt și, vă spun drept, că a început, nu știu de ce, să mi se facă și un fel de teamă.

Am urmat-o pe femeia care lipăia papucii ăia și trăgea din ţigară. M-a dus în fundul curţii unde fier bea în clocote, pe niște cărămizi, un cazan cu porumb.

Femeia a scos din cazan un porumb, a dat cu sare pe el și mi l-a dat mie. Nu aveam eu chef atunci să mănânc porumb, dar l-am luat. „Vrei să vorbești cu Alecu Ionescu?” m-a întrebat ea după ce a văzut că am mușcat din porumbul fiert. „Este acasă?” am făcut eu pe prostul. „Da, este acasă. Adică nu-i acasă, dar trebuie să vină.” „A plecat de mult de-acasă?”

„Acum cinci minute. Trebuie să sosească.” „Chiar acum cinci minute?” „Să zicem zece. Dar ce ai cu el? Cine te-a trimis să stai de vorbă cu el? Ce, nu-ţi place porumbul fiert?” mă întreabă ea, văzând că nu mai mușc din el. „Ba îmi place.”

Dac-a plecat de aici abia acum zece minute, înseamnă că cel de sub asfalt nu este Alecu Ionescu.

Deci, ce trebuie să fac eu acum, gândindu-mă la evadare.

— Să evadezi? se miră cu glas tare Rareș. Cum să evadezi?

— Să sar gardul și să fug.

— De ce să sari gardul și să fugi?

— Eu zic să-l trimiteţi acasă, mi se adresează

Iliuţă.

Vasile Lungăcăruţă, na că iar m-am încurcat, Căruţălungă Vasile și Vlad Lefter îl iau ei în primire.

— Ascultă, Rareș, un cuvânt dacă mai scoţi, noi te scoatem afară.

— Pe sus te scoatem, completează Lefter.

— De ce să mă scoateţi pe sus. Ce-am făcut?

L-am întrebat de ce trebuia să evadeze.

— Dacă taci, o să afli.

APARIŢIA OMULUI CU CAP PĂTRAT ȘI GOANA DUPĂ ILIUŢĂ

— Și? Continuă, Iliuţă dragă, îl îndemn eu, neamestecându-mă în conflictul celor doi.

Generăleasa și-a văzut de treaba ei. Nu se amesteca nici ea deloc în discuţie. A stat și-a ascultat. De data asta, însă, intervine și ea.

— Eu l-am salvat, se laudă generăleasa.

— Vă rog foarte mult să nu interveniţi în discuţie nici dumneavoastră. Lăsaţi-l pe Iliuţă să ne spună el cum a fost… Cere voie gazdei și mai servește-te cu o linguriţă de șerbet.

Nu se mai atinsese nimeni de borcan. După ce Iliuţă și-a cerut voie de la generăleasă și-a umplut farfurioara, a împins borcanul spre Rareș care stă tea lângă el și, după ce s-au servit toţi, Iliuţă a început:

— Mi-a venit ideea s-o iau din loc.

— Cum s-o iei din loc? s-a interesat din nou Rareș.

— Să fug… Și mai taci, domnule, nu mă mai întrerupe! Numai tu mă întrerupi. Taci.

Cei care-i promiseseră că-l vor evacua, dacă nu tace, vor să se ridice să-l

înșface pe Rareș. Le fac semn să stea pe locul lor, pentru că mie începuse să-mi placă de acest Rareș care nu tace și zice:

— Tac. Și?

— Mi-am dat seama că am intrat într-o mare încurcătură. Așa că mi-am pus în gând să mai „tatonez" situaţia. Am mai întrebat-o încă o dată pe femeia care fierbea porumb pentru a-l vinde (mi-am închipuit eu), dacă în această curte mai locuiește un Alecu Ionescu.

— Și ea ce ţi-a spus? a întrebat de data asta generăleasa.

— Că nu.

Ea, generăleasa, deşi puţin într-o dungă și cu o doagă ori o doagă și jumătate lipsă, mi se pare că v-am mai spus, se ridică de la locul ei, vine lângă mine și-mi spune la ureche:

— Ce părere aveţi?

Îi șoptesc și eu la urechea stângă de care atârna un cercel asemănător cu cercelul reginei Angliei când se duce să vadă meciurile de fotbal.

— În legătură cu ce?

— Dacă se îmbolnăvesc de inimă acești copii?

Mă uit la ea puţin mai strâmb decât Turnul din Pisa și-i șoptesc:

— Păi nu vrei dumneata să-i faci eroi de roman?

Ce fel de erou de roman poate fi ăla care se îmbolnăvește de inimă când i se povestește o întâmplare mai palpitantă.

— Să știţi că aveţi dreptate, îmi spune, bineînţeles tot în șoaptă, generăleasa și se duce la locul ei.

Zic eu:

— Care va să zică tu ai întrebat dacă în curtea aia mai locuiește un Alecu Ionescu și ea ţi-a spus că nu.

Interesant.

— Ca în filme! sesizează Vasile Căruţălungă.

Le atrag atenţia pentru a nu știu cita oară să-și ţină gura, îi fac semn lui Iliuţă să-i dea drumul mai de parte și el începe:

— Am măsurat gardul din priviri, ca să văd dacă-l pot sări în caz de nevoie. Mie îmi place porum bul fiert, dar atunci nu aveam chef de el. Femeia cu batic foarte colorat și care fuma întruna a băgat de seamă că nu mănânc porumbul oferit de ea și m-a întrebat: „Nu e bine fiert?" „Ba da." „Atunci de ce nu-l mănânci? Dar ce ai tu cu nen tu Alecu Ionescu? ce „Vreau să-l văd", am bâiguit eu. „Îl cunoşti? De unde-l cunoști?" „Nu-l cunoscut!. „Dacă nu-l cunoști, atunci de ce vrei să-l vezi?"

Mă încolţise femeia asta cu întrebările ei și nu știam cum să mă mai descurc. De minţit știţi și dumneavoastră că nu mă prea pricep. Trecuse mai bine de jumătate de oră de când intrasem la numărul 63.

„Pentru ce fierbeţi atâta porumb?" am întrebat-o eu ca să mă mai lase în pace. „Îl vindem", mi-a spus ea fără ocoliș.

În acel moment, s-a auzit deschizându-se poarta.

M-am uitat și eu într-acolo, spre poartă, și am văzut venind spre noi un om cu

cap pătrat.

— Eu n-am mai văzut niciodată un om cu cap pă trai! se miră Rareș. Cum este un om cu cap pătrat? a mai întrebat el.

Iliuţă nu i-a dat nicio atenţie.

— Avea capul pătrat și urechile ca două șniţele, dar avea niște priviri! Când a ajuns aproape de cazanul cu porumb care fierbea, femeia cu baticul foarte colorat i-a spus:

I-am făcut semn lui Iliuţă să tacă și el a tăcut Am tăcut toţi, până ce generăleasa s-a ridicat iar de la locul ei, dar n-a mai venit spre mine. M-a întrebat:

— De ce l-aţi întrerupt pe vorbitor?

— Pentru că așa am vrut eu.

Lilicuţa, draga mea căţelușă a sărit în braţele mele și m-a întrebat și ea:

— Nu, serios, de ce l-ai întrerupt tocmai când era mai interesant? Vrem să știm și noi ce i-a spus femeia cu batic colorat omului cu cap pătrat.

Îi spun, la ureche Lilicuţei:

— Nu te amesteca în problemele mele.

— Dar ce probleme ai? mă întreabă de data asta în șoaptă.

— Păi ei vor să devină eroi de roman și vreau să văd cum reacţionează la anumite șocuri.

— Faci pe sociologul cu ei? De ce nu mi-ai spus?

— Am uitat.

Îi „citesc" pe eroii mei, le „citesc" privirile, faţa și-i zic lui Iliuţă:

— Continuă! Spune, te rog, ce i-a spus femeia cu batic colorat; pardon, foarte* colorat, omului cu cap pătrat.

Iliuţă, după ce a călătorit și el cu privirile pe feţele tuturor, inclusiv pe cea a Lilicuţei, a zis:

— Așadar, omul cu capul pătrat și cu niște urechi ca două șniţele s-a apropiat de cazanul în care fier bea porumb și, uitându-se și la femeia lui, și la mine, și, înainte de a întreba ce e cu mine, cine sunt eu și ce caut, am auzit-o pe femeie:

„Alecule, te caută cineva". „El mă caută pe mine?" a zis el. Vorbea ca și când avea gura plină. „Da. El te caută". „De ce mă cauţi, băiatule?" „Dumneavoastră sunteţi Alecu Ionescu?" „Da, eu sunt.tt „Nu se poate", am zis eu. „Cum să nu se poată? Vrei să-ţi arăt actele? Dar de ce mă întrebi?" „Un cetăţean care s-a dat drept Alecu Ionescu m-a rugat să vin aici în strada Rulmentul fără bile numărul 63, să-i spun familiei lui că mai trăiește și să nu-i faceţi pa rastas".

Omul cu cap pătrat a izbucnit: „Mi-aduci vești de la Enache? Unde este Enache?" „Dumneavoastră nu înţelegeţi că nu cunosc niciun fel de Enache?"

Acum, când eram și eu foarte curios să aflu ce era cu acel Enache, Iliuţă se oprește din povestit. Mă întreb în gând: „Și el face teste cu noi?" Mă uit mustrător la el.

AFLĂM CUM ÎL SALVEAZĂ GENERĂLEASA PE ILIUTA DIN GHEARELE OMULUI CU CAP PĂTRAT

— Și? îl îndemn eu pe Iliuţă să continue, după ce a luat o linguriţă cu șerbet din farfurioara pe care şi-o umpluse.

— Omul cu capul pătrat, dac-a văzut că nu se poate înţelege cu mine, m-a prins de gât și mi-a zis:

„Te omor, auzi? auzi tu? Te omor!" „De ce să mă omorâţi?" „Spune-mi cum te cheamă?" „Iliuţă

Chealdă". „Pe ce stradă stai?" „Olga Petra 17".

Vlad Lefter îl întrerupe:

— De ce i-ai spus pe ce stradă stai? De ce i-ai spus cum te cheamă? Dacă eram eu în locul tău, nu-l spuneam.

Iliuţă, eroul meu, dându-și seama că într-adevăr făcuse o mare greșeală spunându-i omului cu cap pătrat cum îl cheamă și pe ce stradă stă, a încercat să se scuze:

— Dar tu știi ce tare mă strângea de gât? Habar n-ai!

Am observat imediat că Iliuţă regreta foarte sân cer, căci nu mai avea replică. I-am spus lui Vlad

Lefter care-l încolţise cu întrebarea lui:

— Pentru ultima dată, te rog să nu-l mai între rup! Continuă, Iliuţă!

— Mă strângea de gât, cât putea. „Unde este omul care te-a trimis la mine? Dacă nu-mi spui, te omor".

„Daţi-mi drumul, că vă spun."

În momentul când am scăpat din strânsoare, m-am smucit și am scăpat din mâinile lui. Am sărit peste cazanul cu porumb care fierbea pe cele două cărămizi și cred că am doborât recordul la suta de metri garduri. Știţi cum am sărit gardul? Nici nu m-am sprijinit pe el.

Lilicuţa, care stătea în braţele mele cu urechile ciulite, îl întreabă pe Iliuţă:

— Și omul cu cap pătrat n-a fugit după tine?

Zice Iliuţă:

— Amândoi. Amândoi au fugit după mine. Și femeia care fierbea porumb a început să fugă după mine. Am ajuns în stradă și am început să alerg prin mijlocul drumului. Îi lăsasem mult în urmă, când deodată…

Toţi îl ascultam cu sufletul la gură. Abia așteptam să aflăm cât mai multe amănunte din întâmplarea plină cu suspansuri a lui Iliuţă. Rareș se uita la Iliuţă și parcă nu-i venea să creadă. Căruţălungă îl privește puţin înfricoșat/iar Vlad Lefter, omul care vrea să intre în istoria omenirii scoţându-și un ochi, stă pe scaunul lui ca la fotograf. Dar Iliuţă se oprește din povestit și face semn spre generăleasă, după care continuă:

— De teamă să nu mă prindă, alergam cât puteam eu de tare și, cum zic, deodată se oprește în faţa mea un *getax* și, lângă șofer, dumneaei, care mi-a făcut

semn să urc. M-am urcat și dumneaei i-a spus șoferului să pornească spre strada noastră. Mie mi s-a părut curios că nu m-a întrebat nimic…

Mă uit la generăleasă, mă uit și la Iliuţă și cer explicaţii:

— Cine nu te-a întrebat nimic?

— Dumneaei.

Iliuţă mi-a arătat-o din nou pe generăleasă, care ne privește de data asta cu superioritate. Îl întreb:

— Ce voiai să te întrebe?

— Să mă întrebe ce-i cu mine, ce-am păţit? De ce m-aleargă prin mijlocul străzii un om cu capul pătrat și o femeie cu batic foarte colorat. Nu credeţi c-ar fi fost normal să mă întrebe?

Iliuţă se uită la mine. Vrea să știe dacă are dretate ori nu. Ne înţelegem din priviri și-i spun:

— Continuă, Iliuţă.

— I-a spus șoferului să oprească atunci când am ajuns aici, în faţa casei dumneaei. Am coborât, a plă tit șoferului și eu am vrut să vin la dumneavoastră să vă raportez ce s-a întâmplat. Dar nu s-a întâmplat așa. După ce șoferul getaxului a plecat, cam surprins de cele întâmplate, dumneaei m-a rugat să intru că vrea să-mi spună ceva. Neavând de lucru, am intrat.

Când am ajuns aici, chiar în camera asta, a încuiat ușa, a băgat cheia în geantă și mi-a spus:

„Nu ieși de aicea, până nu-mi răspunzi la toate întrebările"" „Care întrebări?" „În primul rând spune-mi ce-ai căutat în strada Rulmentului fără bile?"

„Mă interesează numai pe mine ce-am căutat. „De ce te-au alergat cei doi?" „Mă interesează numai pe mine și pe tovarășul scriitor. „S-o crezi tu asta".

A ieșit afară, m-a încuiat din nou în cameră, s-a dus, a dat de mâncare la porumbei. Dacă această cameră avea ferestre care dădeau în stradă, fugeam.

N-am avut pe unde să evadez.

— Și?

— După vreo jumătate de oră a venit cu ajutoare. Cu ei doi. Pe Rareș l-au adus mai târziu, după ce m-au legat. Au încercat din nou să smulgă de la mine ce-am căutat în strada Rulmentului fără bile și de ce m-au alergat cei doi, dar n-am scos nicio vorbă. Nu le spuneam chiar dacă mă ardeau cu fierul roșu.

Lilicuţa îmi spune la ureche:

— Vezi?

— Ce să văd?

Generăleasa ţipă la noi.

— Vă rog să-ncetaţi cu șușotelile. Dacă are ceva de spus, să spună tare.

Îi spun generălesei cu mult calm:

— Poate că vrea să meargă până afară. Ce-ţi trebuie, Lilicuţo dragă? Spune ce ai pe suflet? Spune tare !

— Am vrut să-ţi spun că, dacă l-au chinuit pe Iliuţă, nu merită să-i faci și pe ei eroi de romane.

Dar nu mai zic nimic. Faci cum crezi că-i mai bine. Nu mă amestec.

Vedeţi cum și-a făcut Lilicuţa mea niște dușmani?

În afară de Iliuţă toţi se uită urât la ea. Dar să trecem peste acest mic și nesemnificativ incident și să vedem ce trebuie să întreprindem. Deocamdată îi zic lui Iliuţă:

— Bravo ţie! Te felicit că ai avut o comportare demnă de un erou de roman. Auzi tu, Iliuţă, ești sigur că i-ai spus lui cap pătrat, strada pe care locuiești?

Iliuţă, după ce bea puţină apă și mai ia și puţin șerbet, zice:

— I-am spus, sigur i-am spus.

M-am ridicat de la locul meu, am așezat-o pe Lilicuţa pe scaun și am început să mă plimb în jurul mesei. La un moment dat am zis:

— Așadar, pe cel de sub asfalt nu-l cheamă Alecu Ionescu. Ce interes a avut să-și ascundă identitatea?

Mă plimb cu mâinile la spate și caut o explicaţie.

Iliuţă se ridică și el, dar stă pe loc. Nu se plimbă ca mine.

— Pe cel de sub asfalt, cred, adică nu cred, sunt foarte sigur, că-l cheamă Enache. Dar de ce m-aţi întrebat dacă i-am spus celui cu cap pătrat strada și numărul?

— Eu știu de ce l-aţi întrebat, a sărit de la locul lui Vlad Lefter.

Ia să văd eu cum îi umblă mintea acestui băie ţaș. Mă uit la el și-i zic:

— Spune, dacă știi.

— Acel Cap pătrat, dacă știe strada și numărul, va căuta să dea ochii cu Iliuţă, ca să-l tragă de limbă.

— Bravo, Vlade!

Generăleasa și-a mângâiat nepotul pe creștet și m-a întrebat din priviri ce părere am eu de perspicacitatea nepotului ei. Lilicuţa, care avea necaz pe

Vlad, zice:

— De ce-i ziceţi *bravo?* Nu merită.

— I-am spus *bravo* pentru că gândește.

— Dacă mă întrebai pe mine, îţi dădeam același răspuns. Ai stricat un *bravo* de pomană.

— Lilicuţo, te rog, să nu-mi mai ţii cont cui spun și cui nu spun eu bravo. Ai înţeles?

Lilicuţa mă roagă s-o iert, dar a ciorilor, tot se uită urât la Vlad Lefter. Nu poate deloc să-l sufere.

— Și acum ce facem? a întrebat Iliuţă.

— Mai fac vreo trei ori patru pași prin cameră, mă uit urât la Lilicuţa, pentru că încă nu și-a găsit un loc ca lumea și se tot învârtește pe scaunul pe care am stat eu. Mă opresc până la urmă lângă Iliuţă și-i spun:

— Va trebui să te urci pe acoperișul casei.

ILIUŢĂ SE URCA PE ACOPERIȘ
IAR GENERĂLEASA DĂ DIN NOU MÂNCARE
LA PORUMBEI

— Eu să mă urc pe acoperiș? Cu ce scop?

— Ai răbdare. Ai puţină răbdare, mă băiatule…

Ar fi minunat dacă am avea un binoclu.

Generălеasa nu mă lasă să explic cam pentru ce ne-ar trebui un binoclu. Se ridică de pe locul ei, deschide ușa unui dulap cu fel de fel de vechituri.

Scoate de acolo un ditamai binoclu. Vine cu el la mine și mi-l înmânează.

— E bun?

Îl cercetez și mă declar mulţumit. Generăleasa mă întreabă:

— E bun? Că dacă nu e bun, mai am unul. Soţul meu…

Nu știu ce-a mai vrut să spună despre soţul ei, pentru că nu mă interesa absolut deloc, așa că am trecut la acţiune.

— Iliuţă, știi să manevrezi un binoclu?

— Știu.

— Ai zis acest *știu* fără convingere. Știi, ori nu știi? Uite-te aici la mine. De aici apropii „obiecti vul* ori îl îndepărtezi, iar de aici se reglează.

Iliuţă manevrează cu îndemânare binoclul și eu îi mai zic:

— Bravo, Iliuţă. O pereche de cărţi de joc aveţi?

O întreb eu pe generăleasă.

— Cum să nu. Am mai multe perechi.

— Foarte bine. Aduceţi o pereche de cărţi de joc.

Generăleasă alege o pereche de cărţi de joc dintr-o casetă de lemn sculptat, în care de obicei se ţin acte preţioase ori bijuterii scumpe. Le scot din pachet și le dau lui Rareș al lui Cătănici să le numere.

— Ce facem cu cărţile? mă întreabă Căruţălungă

Vasile.

Mă fac că nu aud întrebarea. Încep să împart sarcini. Rareș numără cărţile ridicând din umeri a ne mulţumire spre Lefter. Aceștia-i răspund cu alt gest.

O întreb pe generăleasă:

— Cum se poate ajunge pe acoperișul acestei case?

— Prin pod. Sunt în pod niște luminatoare.

— Și în pod cum s-ajunge?

— Vă conduc eu.

— Nu eu trebuie să fiu condus, ci Iliuţă.

Generăleasa are un fel de reţinere. Vrea să-mi spună ceva. Îi dau o mână de ajutor.

— Ce s-a întâmplat? Aveţi ceva de spus?

— Casa noastră are un acoperiș înclinat, chiar foarte înclinat. Nu știu dacă e bine să-l trimiteţi pe Iliuţă.

— Ce dacă e înclinat? se înfurie Iliuţă. Vreţi să-mi arătaţi pe unde se ajunge în

pod? Dar staţi. Eu nu știu pentru ce să mă urc pe acoperiș. Mie nu-mi e teamă de acoperișuri înclinate. Pentru ce trebuie să mă urc pe acoperiș?

— Iliuţă, agaţă-ţi binoclul de gât așa ca marinarii de cursă lungă și gazda noastră, simpatica noastră gazdă, te va conduce până în pod. De-acolo se poate vedea toată strada.

Eroul meu îşi așază binoclul așa cum l-am învăţat eu și se uită pe furiș într-o oglindă mare, de cristal mi se pare, să vadă cum îi stă cu binoclul agăţat de gât.

— Și dacă se vede toată strada, ce fac? întrebă el tot cu ochii în oglindă.

— Te uiţi în susul și în josul străzii.

— De ce să mă uit în susul și în josul străzii?

Supărat că eroul meu nu-și dă seama de ce tocmai el trebuie să se urce pe acoperiș și nu Lilicuţa ori generăleasa, spun o poezie de Bacovia în gând, asta ca să nu-mi sară ţandăra, și zic:

— Iliuţă dragă, pe Cap pătrat numai tu îl cunoști.

Te uiţi să vezi dacă te caută. Dacă i-ai spus pe ce stradă stai, este imposibil să nu vină pe strada noastră. Te va căuta ca să afle de la tine unde este Alecu Ionescu. Era chiar așa de greu să-ţi dai seama de ce-ţi dau tocmai ţie această sarcină? Uite, îţi mărturisesc că și mie îmi place să mă uit de la înălţime cu un binoclu. Mă duceam eu, dar eu, — după cum bine știi, nu-l cunosc pe Alecu Ionescu.

— Alecu Ionescu este ăsta cu capul pătrat. Cel de sub asfalt este Enache.

— Mă rog. Va veni să afle unde este omul de sub asfalt. Dacă-l vezi făcând curse pe strada noastră, vii și ne spui.

— Și cu cărţile de joc ce faceţi? mă întrebă Iliuţă în timp ce se pregătește de plecare, de ascensiunea pe acoperiș.

Eu cred c-aţi observat și voi că mie îmi plac copiii care vor să știe cât mai multe. Nu-mi plac, în schimb, absolut deloc pisălogii. La pisălogii ăștia mă uit ca la un pahar spălat numai pe dinafară. Spuneţi-mi și voi. Pentru ce puteam să cer eu cărţile de joc. Ca să ghicesc dacă Iliuţă o să-l vadă de sus pe Cap pătrat, sau ca să fac salată de vinete din ele?

Strig la el:

— Tu du-te și vezi-ţi de treaba ta! Îl conduceţi? O întreb eu pe generăleasă.

— Cum să nu! Dar vă atrag atenţia pentru a treia oară și, dacă este nevoie, vă mai atrag atenţia încă de unsprezece ori că acoperișul este foarte înclinat.

Este foarte periculos. Eu nu am antenă la televizor, pentru că nu vrea nimeni să se urce s-o monteze.

Îl întreb pe Iliuţă numai de formă, pentru că-i cunosc priceperea la cocoţat și mai ales curajul. E în stare să se urce nelegat și pe turla ţuguiată a bisericii din Sâmbăta de Jos.

— Iliuţă, renunţi?

Iliuţă a sărit exact cum sare Lilicuţa când o calcă cineva, nu din greșeală, ci foarte intenţionat.

— Eu să renunţ? Se poate?

Eu, numai așa ca s-o încerc pe generăleasă și pe cei doi nepoţi ai ei, zic:

— Iliuţă, ca să nu te plictisești acolo pe acoperiș, ia-i cu tine și pe ei doi. Pe Vlad și pe Vasilică. Tu Rareș, vrei să te duci și tu?

— Cum să nu. Și s-a și ridicat de pe scaun.

Cam galbeni la faţă s-au ridicat și ceilalţi doi. Generăleasa s-a aprins biata de ea așa dintr-odată, așa cum se aprinde iasca pe foc. Le-a tăiat calea.

— Voi staţi aici. Acoperișul este foarte, foarte înclinat.

— Și ce dacă este foarte înclinat? a zis Căruţălungă Vasile. Vlad Lefter, viteazul ăla care vrea neapărat să intre în istoria omenirii scoţându-și un ochi, s-a îngălbenit la faţă mai ceva decât turta de ceară și n-a zis nimic. Nu mi-a plăcut deloc culoarea feţii lui, așa că i-am zis:

— Ce-i, Vlade? Nu-ţi plac acoperișurile înclinate?

Ţi-e frică? De ce te codești?

Lilicuţa a scos și ea un „hm” și s-a așezat pe locul ei.

— Voi staţi aici! a zis generăleasa îngrijorată.

Am zâmbit pe sub locul unde aș putea să port mustaţă și i-am zis generălesei:

— Și spuneaţi că vreţi să-i faceţi eroi de roman.

Vă rog, conduceţi-l pe Iliuţă. M-am lămurit și cu dumneavoastră.

Generăleasa, observând că eu numai așa de formă am zis să se urce și nepoţii ei pe acoperișul prea înclinat, se uită la mine cu vinovăţie şi-şi puse limba în mișcare zicând:

— După ce-l duc pe Iliuţă în pod, pot să mă duc să dau mâncare la porumbei?

Lilicuţa, fără să se ridice din locul ei unde stătea încolăcită, a strigat spre mine:

— Stăpâne, este adevărat că după urechile măgarului se cunoaşte vremea rea?

— Ţine-ţi gura!

— Ce vrea să spună cu urechile măgarului și cu vremea rea? întrebă generăleasa.

— Nimic. M-a auzit pe mine spunând acest pro verb și nu știu ce i-a venit… Și ziceţi că vreţi să vă duceţi să daţi mâncare la porumbei? Foarte bine.

Duceţi-vă să daţi mâncare la porumbei și uitaţi-vă foarte atent și, dacă vedeţi vreun individ suspect pe strada noastră veniţi aici și…

Exact cum ascultă măgarul privighetoarea m-a ascultat și generăleasa pe mine. A trântit ușa după ea și dusă a fost. Ce glumeaţă a fost natura cu femeia asta! Cu toate astea, uneori mi-e milă de ea.

VASILE CĂRUŢĂLUNGĂ PRIMEȘTE O ÎNSĂRCINARE. IAR EU, RAREȘ ȘI VLAD LEFTER JUCĂM „POPA PROSTUL”.

— Vasilică, fugi după generăleasa și întreab-o ce număr de telefon are, că văd că pe casetă nu scrie.

Vasilică aleargă după generăleasă și se întoarce în mai puţin de un minut.

— De ce ne trebuie numărul ăsta de telefon?

— Dacă n-ai memorie bună, notează-ţi-l, Vasilică dragă, și lasă întrebările pentru altă dată.

— 11 ţin minte.

— Foarte bine. Vei primi o însărcinare.

Parcă i-aș fi spus că-i dau lui de tot Turnul Chin chei din Târgoviște, așa s-a bucurat Căruţălungă Vasile. Îi râdea faţa.

— Și eu vreau o însărcinare! se repede Rareș.

— Stai pe locul tău acolo și taci.

Scot din buzunar legătura cu chei, aleg una din ele și i-o dau lui Vasilică, viitorul mare nefumător, care se uită la cheie, se uită la mine și mă întreabă:

— Și ce să fac eu cu cheia asta?

— La mine acasă nu e nimeni. Te duci și faci de planton la mine în birou. După ce intri, încui ușa și nu dai drumul la nimeni. Dacă insistă cineva, nu deschizi, ci îmi dai telefon aici. Ai înţeles?

— Am înţeles.

— Dar de ce tremuri? Ţi-e frică să stai singur în biroul meu?

— Nu mi-e frică. De ce să-mi fie frică?

— Vasilică, dacă ţi-e teamă, trimit pe altcineva.

— Mă duc și eu cu el, s-a auzit o voce de sub masă.

Era vocea Micuţei. Când și cum a ajuns ea sub masă habar n-am.

— Te rog să mă ierţi, Lilicuţa mea dragă, că nu te-am băgat în seamă.

— Nu face nimic.

— Ţie nu ţi-e teamă ca lui Vasilică?

Căţelușa se întinde, dar nu la cașcaval cum este o vorbă. Se întinde așa pur și simplu și-mi zice:

— Cum să-mi fie teamă?

Căruţălungă Vasile, de când a auzit-o pe Lilicuţa că nu are teamă de nimic, a prins și el mult mai mult curaj. A luat-o pe Lilicuţa în braţe și, înainte de-a pleca, a zis:

— Deci dacă observ ceva în neregulă, vă dau telefon.

— Dai telefon și, bagă bine în cap, nu deschizi la nimeni.

— Am înţeles, nu deschid la nimeni. Să știţi că n-am tremurat de teamă, ci așa de emoţie. Mulţi copii au posibilitatea să facă de planton la biroul unui scriitor? Dumneavoastră așa aţi crezut? Că mi-a fost frică să stau singur? Hai, Lilicuţa! Ce

bună idee a avut căţeluşa. De ce vă uitaţi aşa la mine, tovarăşe scriitor?

Într-adevăr m-am uitat mai acătării la acest băieţaş, pentru că începuse să-mi placă şi mie. Eu observasem că nu tremura de teamă, dar am zis aşa ca să-l studiez. L-am testat cum zic sociologii. Ca să-l mai fierb puţin, îi zic:

— Vasilică, dacă ai chef să fumezi, găseşti tutun de pipă şi chiar pipă pe biroul meu. Ştii să fumezi pipă? Ţigări n-am. Lilicuţa, arată-i tu unde ţin pipele şi tutunul!

Căruţălungă Vasile, supărat că-mi bat joc de el faţă de ceilalţi, pleacă puţin supărat pe mine. Rareş al lui Cătănici mă întreabă la un moment dat:

— Şi noi ce facem? Stăm aici degeaba?

Iau pachetul de cărţi şi încep să le amestec.

— Noi trei vom juca „popa prostul". Hai, aşezaţi-vă la masă.

Rareş s-a dezumflat ca un balon pe care este de senat cu multă pricepere un Donald, ori chiar un Mikey Mouse. Vlad Lefter a oftat şi el, ca un copil ce-a fost hrănit de mămica lui numai cu lapte amestecat cu lacrimi, şi-a zis:

— Păi asta e treabă de eroi de romane?

— Unde scrie că eroii de romane nu au voie să joace „popa prostul"? Aţi citit voi undeva că nu au voie? Spuneţi-mi unde aţi citit, că mă interesează şi pe mine.

— N-am citit nicăieri, miorlăie noul meu erou, Vlad Lefter.

— Atunci?

— Păi pe Iliuţă l-aţi trimis cu binoclul pe un acoperiş foarte înclinat, pe bunica aţi trimis-o şi pe ea să facă o treabă, Vasilică face de planton la telefonul dumneavoastră… Până şi Lilicuţa are ceva de făcut.

Vlad Lefter, cel care dorea să intre în istoria omenirii scoţându-şi un ochi, este necăjit rău de tot.

Nu-l lasă pe Rareş să-şi termine gândul.

— Ce vă face să credeţi că noi n-am putea să ducem la capăt o însărcinare? Ori poate n-aveţi în credere în noi? I

Sare şi celălalt cu gura pe mine.

— Vrem să facem şi noi ceva.

Amestec în continuare cărţile şi, pentru că zău mi se făcuse milă de ei, le zic:

— Veţi face şi voi ceva. Bineînţeles că n-o să staţi cu braţele încrucişate.

— Ce? Ce-o să facem?

— Vlade, fă tu cărţile. Vom juca, cum am zis, popa prostul.

Rareş se supără şi mai tare şi zice:

— Asta ca să râdă cititorii de noi. Să zică, ia uite ce erou de roman, joacă popa prostul. Halal eroi!

— Dacă râde cititorul de tine, râde şi de mine, că şi eu joc.

I-am pus cu botul pe labe pe simpaticii mei eroi.

Spune-ţi-mi şi mie, nu vi se pare şi vouă că sunt simpatici? Mai ales Rareş. Sunt ei puţin cicălitori, dar îs simpatici. Zău îmi sunt dragi.

Joc popa prostul cu doi copii tare necăjiţi că nu le încredinţez şi lor nişte sarcini mai acătării. N-au poftă de joc şi trebuie să recunosc faţă de voi că şi eu arunc cartea fără tragere de inimă.

— Vreau să vă întreb ceva, deschide gura la un moment dat Vlad Lefter.

— Întreabă-mă!

— Ce condiţii trebuie să îndeplinească un om pentru a deveni scriitor?

— Nu mai vrei să devii erou de romane, Vlade?

Vrei să te faci scriitor?

— Eu vreau să devin erou de romane, dar ce condiţii trebuie să îndeplinească cel care vrea să devină scriitor.

— Și eu aș vrea să știu, zice și băiatul care-și pierduse capul din cauza fotbalului.

— Hai, spuneţi-ne și nouă, ce condiţii trebuie să îndeplinească unul care vrea să devină scriitor? Vă rugăm frumos.

Voi, cititorii mei devotaţi, știţi că eu nu pot să mă las prea mult rugat, așa că, fără să am dezlegare de la conducerea Uniunii Scriitorilor din Republica Socialistă România, ori măcar de la șeful Asociaţiei

Scriitorilor din capitală, m-am lăsat înduplecat.

SUBSEMNATUL, NESILIT DE NIMENI. DIVULG NIȘTE SECRETE ALE UNIUNII SCRIITORILOR

— Deci, dragii mei, încep eu, nu știu de ce cu gândul la Lilicuţa mea, căreia de o bună bucată de vreme nu-i mai plac fumătorii și copiii care călătoresc pe „blat” în mijloacele de transport în comun, de o bună bucată de vreme, cum întâlneşte un copil fumător ori un „blatist”, cum începe să mârâie la el.

Așadar, dragii mei, voi vreţi să aflaţi cu tot dina dânsul niște secrete.

— Sunt secrete condiţiile care trebuie să le îndeplinească cel care vrea să devină scriitor? N-am știut.

Pentru a-i face și mai curioși, le zic:

— Nu secrete, foarte secrete. Ultra!

— De ce sunt foarte secrete?

— Dac-ar cunoaşte toată lumea condiţiile, tot omul de pe acest pământ ar deveni scriitor.

— Și ce rău ar fi în asta? a întrebat omul care vrea să intre în istoria omenirii.

— Dragul meu, Vlad Lefter, dar tu cu logica ta mă decepţionezi.

S-a uitat la mine exact, dar exact cum mă uit eu la copiii care merg câteodată spre stadionul 23 August, agăţaţi pe bara din spate a troleibuzelor, ori chiar pe acoperișurile lor.

— Cum vă decepţionez? Nu înţeleg.

— Te rog eu din suflet, retrage-ţi cuvintele. Este în interesul tău, dragul meu Vlad. Roagă-l și tu, dragă Rareș, să-și retragă cuvintele.

Rareș se gândește ce se gândește plimbându-și privirile ba la mine, ba la Vlad, apoi puţin și pe pereţi.

Am uitat să vă spun că intrând în această discuţie, am uitat de popa prostul.

Așadar, Rareș, aruncând pe masă cărţile, zice:

— Nici eu nu înţeleg ce ar fi dacă tot omul de pe acest pământ ar deveni scriitor…

Normal ar fi fost să mă ridic, să le zic adio și-un praz verde și apoi să plec. Mi se pare că v-am spus până acum de vreo sută și zece ori că nu-mi place să am de-a face cu oamenii care nu se gândesc înainte de-a deschide gura. Scot din buzunar un Seduxen ca să mă calmez. Mă calmez și le pun la amândoi odată întrebarea:

— Voi vă spălaţi pe dinţi, dimineaţa, la prânz și seara?

— Eu da! zice Rareș. Mă spăl după fiecare masă, pentru că nu vreau să am, în toată viaţa mea, de-a face cu stomatologii și mai ales cu uneltele lor.

Îl felicit așa cum se cuvine pe Rareș și aflaţi de la mine că, știind și acest amănunt, simpatia mea faţă de acest băiat a crescut cu încă vreo douăzeci și trei la sută.

— Eu mă spăl pe dinţi numai dimineaţa, se scuză

Vlad Lefter, cel care ar vrea să devină om mare.

Când eram de etatea voastră, dragii mei cititori, și eu mă spălam doar dimineaţa pe dinţi, ca și Vlad. Și astăzi, numai eu știu ce pătimesc când mă așez pe scaunul ăla blestemat din cabinetul stomatologilor.

Dar acum, fac și eu pe grozavul, le zic pe un ton foarte serios:

— Legile igienice cer să ne spălăm pe dinţi exact așa cum foarte bine a fost povăţuit, de cine a fost povăţuit, Rareș. După fiecare masă. Mă rog, fiecare face ce vrea cu sănătatea lui dentară. Și nu numai dentară, pentru că nespălarea dinţiilor duce și la alte complicaţii. Dar să revenim mai bine la discuţia noastră. După ce vă sculaţi, după ce vă spălaţi ori nu vă spălaţi pe dinţi, vă îmbrăcaţi?

— Dar cum? O să stăm dezbrăcaţi?

— Foarte bine. După aceea mâncaţi ceva, nu?

— Mâncăm.

— Pe urmă ce faceţi?

— Depinde, ne apucăm de lecţii, mergem la școală, asistăm la lecţii, suntem atenţi să auzim clopoţelul pentru recreaţie, ieșim în recreaţie…

— Aici am vrut să vă aduc, drăgălașii mei. Ia spuneţi-mi mie, vă rog foarte frumos, cine ar face periuţe de dinţi, pasta, cine ar trimite apă pe conductă ca să vă puteţi spăla? Cine ar face ghiozdane, cărţi, echere, compasuri, sugative, gume, penare, caiete, cerneală, cine ar suna clopoţelul pentru ieșirea în recreaţie, dacă toţi oamenii din lume s-ar face scrii tori. La urma urmei, nici nu se poate așa ceva, pentru că, dacă toţi ar fi scriitori, n-ar avea cine să le facă hârtie pentru scris, n-ar avea tipografi care să le tipărească operele. Ei? Vă retrageţi cuvintele?

— Da! A zis Vlad Lefter uitându-se la mine ca la autobuzul 37 în orele de vârf.

— Da! a zis și puștiul care îşi pierde capul ușor când este vorba de fotbal, dar care, în schimb, se spală pe dinţi după fiecare masă.

Vlad însă nu se lasă.

— Totuși, vă rog foarte mult să ne spuneţi și nouă ce condiţii trebuie să îndeplinească un om care vrea să devină scriitor.

— Dacă ţineţi chiar atât de mult, să-mi calc pe inimă. Dacă vreţi să vă notaţi ceva…

— Cum să nu? Ne notăm. Se caută amândoi de-o dată prin buzunare și se uită prin casă după hârtie, pentru că nu umblă cu notesul la ei cum umblă scriitorii.

— Atunci refuz să mai vorbesc. Eu vă spun niște secrete, așa că vă rog să nu notaţi nimic. Absolut nimic. Îndepărtaţi din preajma voastră orice unealtă de scris.

Eroii mei îşi vâră la loc pixurile și, uitându-se la mine cum se uită miţa nu în calendar ci la pictura suprarealistă, zic amândoi odată:

— Gata! Am îndepărtat orice unealtă de scris.

— Să începem cu condiţia numărul *unu* care sună astfel: Scriitorul ori cel care vrea să devină scrii tor trebuie să știe că de la adevăr până la minciună nu este decât un lat de palmă și neapărat trebuie să fie binecrescut.

— Cum adică binecrescut? mă întrerupe Vlad Lefter.

— Să zică bună ziua când intră la debit ca să cumpere ţigări, ori tutun de pipă, ori mai știu eu ce.

— Un scriitor trebuie neapărat să intre într-un debit? Trebuie să fie neapărat fumător?

— Mă bucur, dragă Rareș, că ai pus această întrebare. Aceasta nu este o condiţie *sine qua non.* Un scriitor nu este obligat de Uniunea Scriitorilor să fumeze. Președintele Uniunii Scriitorilor, vă spun, dar vă rog să nu popularizaţi asta, este mai fericit când stă de vorbă cu un scriitor care nu fumează.

Doi: Scriitorul nu trebuie să încerce să se urce în tei jupuit și, mai ales când intră într-o casă, unde a fost invitat, ori trebuie neapărat să intre, este necesar să-și răzuiască tălpile încălţămintei și să bată ori să sune la ușă. Să nu dea buzna, iar pe urmă, când i se deschide, să dea bineţe și să intre cu pălăria pe cap ori cu umbrela deschisă și mai ales să nu strănute ori să tușească fără a-și duce batista la gură ori la nas. *Trei:* Scriitorul care ţine cu tot dinadinsul să-și scrie memoriile, trebuie să știe că din aceeași bucată de lemn se poate ciopli și statuie de zeu și stâlp de spânzurătoare și tron împărătesc. Și mai trebuie neapărat să traverseze strada ori bule vardul numai și numai prin locurile zebrate. *Patru:* scriitorul trebuie să știe că mânia omului trebuie să apună odată cu soarele și nu trebuie să fie invidios.

— Pe cine să nu fie invidios?

— Pe confratele lui căruia i s-a făcut o statuie dintr-un bronz mai bun, pe faptul că numele fostului lui confrate îl poartă acum un bulevard ori o șosea naţională; iar numele lui a fost dat unei fundături neasfaltate.

Se uită hoţește unul la altul și cel care se spală pe dinţi numai dimineaţa, adică Vlad, zice:

— Vă bateţi joc de noi. Cum mai poate fi invidios un om care a murit?

Îi stric freza lui Vlad și-i zic:

— Vezi că nu te gândești când deschizi gura? Tu uiţi că scriitorii sunt nemuritori?

— Toţi?

— Aproape toţi. *Cinci:* Scriitorul trebuie să știe neapărat că oaia care nu-și ţine

lina trebuie să fie tăiată. Tot la acest punct, scriitorul are voie, ca orice muritor de rând, să păstreze curăţenia orașului, să arunce hârtiile și resturile menajere la locurile special amenajate, poate să mănânce îngheţată și pe stradă, dar să nu arunce ambalajul aiurea.

Șase: Scriitorul trebuie să știe că o scară poate fi măturată de sus în jos și în niciun caz de jos în sus. În afară de asta, scriitorul poate să cumpere pepeni pe tăiate în sezonul pepenilor, dar să aibă grijă să nu arunce cojile aiurea, pentru că se pot întâmpla accidente și, în afară de asta, nu este nici igienic. El poate cumpăra, dacă vrea, și struguri pe gustate dacă vânzătorul de struguri nu este un „unghie în gât".

— Cum adică „unghie în gât"?

— Adică dacă nu este prea zgârcit. *Șapte:* Scrii torul nu are voie să călătorească în mijloacele de locomoţie fără bilet, nu are voie să urce pe acolo pe unde se coboară și să stea de vorbă cu conducătorul mijlocului de transport. *Opt:* Scriitorul trebuie să știe, încă de când este în fașă, că școala îl face pe om, om, iar altoiul pe pom, pom. Și mai trebuie să știe că în niciun caz nu trebuie să se urce între nuri, autobuze, troleibuze ori tramvaie, din mers.

Nouă: Scriitorul, dacă este coadă la banane ori la șireturi de pantofi maro sau gri, nu trebuie să se ducă în faţă și să spună: „Dragă tovarășe, eu sunt scriitor, așa că să mă servești pe mine înaintea acestor oameni care stau la rând". *Zece:* Scriitorul trebuie să știe că nu se poate să aibă și oile toate și să fie și prieten cu lupul. Să mai știe că și măgarul se vinde în oborul armăsarilor și că el, scriitorul,trebuie să umble îngrijit îmbrăcat, cu pantalonii călcaţi și fără nasturi lipsă, pieptănat ca lumea, dacă are păr, iar dacă are chelie să şi-o „pieptenee în fiecare zi cu prosopul. *Unsprezece:*

— Are voie să plece în străinătate? se interesează Vlad Lefter.

— Cu pașaport, da.

Doisprezece: Scriitorul trebuie să știe, încă de la etatea de unsprezece ani și opt luni jumate, că vul prea nu se ferește niciodată de vânătorul lăudăros și că omul care nu are găini nu trebuie să se ferească de vulpe. Asta pentru că a venit vorba de vulpe.

Tot la acest punct, doisprezece, scrie că scriitorul, de orice înălţime ar fi el, are voie să călărească în orice zi a săptămânii, cu șa ori fără șa, are voie să călărească și cal, și catâr:

— În ce scop?

— În niciun scop, dar are voie. Și pe mătură are voie să călărească, dacă face rost de-o mătură zburătoare. *Treisprezece…*

ILIUŢĂ COBOARĂ DE PE ACOPERIȘUL FOARTE ÎNCLINAT, CAM BĂNUITOR

De felul meu nu sunt superstiţios, aș putea spune că-mi displac oamenii care, deși sunt în toată firea, se tem de un mârtan negru care le taie calea, ori de o găleată goală. Dar uite, că de data aceasta, tocmai când am ajuns la condiţia numărul treisprezece, a dat buzna, în încăperea unde ne aflam noi, cei trei.

Iliuţă, care după cum bine ştiţi fusese trimis într-o misiune specială pe acoperișul foarte înclinat al imobilului. După ce-a trecut pragul, Iliuţă mi-a zis:

— Trebuie să vă raportez ceva foarte interesant.

I-am spus, cu gândul tot la cifra treisprezece:

— Dă-i drumul!

Iliuţă mi-a făcut un semn nu prea discret, spre cei doi, adică spre Vlad și Rareș și mi-a zis:

— Nu se poate.

M-am făcut că nu înţeleg că el vrea să-mi spună ceva confidenţial.

— De ce? De ce nu se poate?

Vrea să se apropie de urechea mea și să-mi șoptească ceva. Nu-i dau voie. Strig la el:

— Te rog să fii cuviincios. Să nu umbli cu secrete.

La acest caz, cazul omului de sub asfalt, lucrăm toţi.

— Bine, bine, dar eu vreau să vă aduc la cunoştinţă că generăleasa…

Iar a tăcut și iar s-a uitat la cei doi prieteni noi ai mei cum se uită mâţa în ulcior. L-am luat tot tare:

— Ce e cu generăleasa?

— Nu pot să vă spun.

— De ce?

— Păi ei doi, Vlad și Rareș, sunt oamenii ei și despre generălească vreau să vă raportez ceva.

Vlad și Rareș, drăguţii de ei, sunt tare stingheriţi.

Se uită amândoi cu teamă la mine. Strig din nou la Iliuţă:

— Raportează. Ce dacă sunt oamenii ei? Te rog să raportezi imediat ce ai de raportat.

— Strada noastră este liniștită.

— Cum adică *liniștită?*

— Nu am descoperit pe ea nicio persoană dubioasă.

Auzi la el, strada este liniștită, nu a văzut nicio persoană dubioasă, dar dă buzna peste noi!

— Atunci?

— La un moment dat am văzut-o pe generălească ieșind din acest imobil.

— A ieșit odată cu tine. Te-a dus pe tine până la pod apoi s-a dus să dea mâncare la porumbei și să vadă dacă nu cumva acel cap pătrat nu a pornit în căutarea ta. Erai și tu de faţă când i-am spus ce i-am spus.

— Eram. Ei bine, generăleasa a dat de mâncare la porumbei, s-a uitat pe acoperiș să vadă dacă o observ, și cu o rangă de fier a pornit spre colţul străzii, spre locul cu pricina.

— Care loc cu pricina? ne frânează discuţia Rareș.

— Spre locul unde este îngropat acel Alecu Ionescu care, de fapt, nu este Alecu Ionescu.

Deși după cum bine știţi am luat adineauri un Seduxen ca să mă liniștesc, vestea adusă de Iliuţă m-a făcut să-mi muște buzele până aproape de sânge.

Mă mai linișteam puţin dacă puteam să-i trimit generălesei câteva duzini de junghiuri. Ce caută ea acolo? De ce s-a dus fără să ne spună nouă? Iliuţă mă mai întreabă o dată dacă nu cumva am trimis-o noi. Îi răspund:

— Nu! Ei sunt aici, au fost martori, am rugat-o să se plimbe pe afară și să ne anunţe dacă descoperă ceva deosebit.

— De mai bine de zece minute „vorbește* cu omul de sub asfalt.

— Cum vorbește cu omul de sub asfalt?

— Prin alfabetul morse, îl lămuresc eu pe Rareș, care pusese întrebarea.

Iliuţă se uită urât la cel care l-a întrerupt și continuă:

— Și acum stă de vorbă cu el. Dacă pun ceva la cale?

— Ce anume să pună la cale?

— Eu știu, poate că se învoiește cu el să-l scoată de acolo fără să ne spună și nouă.

Iliuţă are dreptate. Dacă generăleasa se apucă și-i dă drumul și noi rămânem cu buza umflată?

— Avea și târnăcop la ea când s-a dus într-acolo?

Nu? Asta e bine, pentru că asfaltul nu poate fi spart cu drugul ăla de fier cu care „corespondează.

Vlad Lefter este tare amărât că bunica lui a făcut ce-a făcut. Stă ca un căţeluș plouat într-o joi. Iliuţă zice:

— Dar pe mine mă deranjează povestea asta.

— Care poveste?

— Păi dacă dumneavoastră nu i-aţi spus să se ducă acolo la omul de sub asfalt, ce caută acolo?

Ce pot să-i răspund lui Iliuţă? Am vrut să-i spun proverbul ăla vechi de tot, pe care l-am aflat de la unul nea Matei din Giulești, proverb care zice că pe măgar, oricât l-ai împodobi, tot așa-i spui. Dar n-am apucat.

TELEFONUL SUNĂ PRELUNG
ȘI VASILE CĂRUŢĂLUNGĂ NE ADUCE LA
CUNOȘTINŢA CĂ A FOST RĂPITĂ CĂŢELUȘA LILI

Telefonul sună și. Sună… Rareș vrea să ridice receptorul, dar îi fac semn să se astâmpere. Îl ridic eu. Recunosc vocea lui Căruţălungă

Zic în receptor: „Alo, da, tu ești Vasilică?” Aud în receptor: „Alo da, este grav”. Oarecum speriat, zic în receptor: „Ce e grav?” Aud în receptor: „Au răpit-o pe Lilicuţa”.

Voi ştiţi cât ţin eu la căţelușa asta? Mai ştiţi că nu stau prea strălucit cu inima. Cu nervii nici nu mai vorbesc. Mai iau un Seduxen, cu toată că nu e bine, dar ce să fac? Trebuie să fiu calm. Întreb în receptor:

„Alo, cine a răpit-o pe Lili?” Aud în receptor:

„Nu știu!” Strig în receptor: „Cum nu știi cum au răpit-o? Alo, te-am întrebat cum au răpit-o și cine?” Aud în receptor: „Păi așa cum mi-aţi spus, am intrat în birou la dumneavoastră și m-am așezat pe fotoliul ăla de orchestră. Am mai discutat cu

Lilicuţa ce-am mai discutat și, la un moment dat, m-a rugat să-i deschid ușa, că vrea să se ducă până afară cu niște «treburi». I-am deschis ușa și, după ce-a ieșit, am încuiat-o la loc. Alo!…” Urlu în receptor: „Alo, da, și?” Aud în receptor: „Alo”, după vreo patru ori șase minute, am auzit bătăi în ușă. Am întrebat cine e și nu mi-a răspuns. Am mai întrebat o dată cine bate și nici de data asta n-am auzit vreun răspuns. Am vrut să vă dau un telefon să veniţi repede, dar imediat am auzit următorul dialog care s-a purtat după ușa închisă:

„Dumneavoastră pe cine căutaţi?” Am recunoscut, era vocea lui Lili.

Cu gândul la Lilicuţa mea, uit să mai zic da. Nu mai aud nimic în receptor. Strig: „Alo, și?” Aud în receptor: „Alo, o voce de om a zis: «Caut un băiat care stă în acest bloc». «Bag seamă că-l

căutaţi pe Iliuţă». «Nu știu cum îl cheamă, am uitat». «Sunt mai mult decât sigură că pe Iliuţă îl căutaţi». «Ce te face să crezi?» «Pentru că văd că ai capul pătrat și știu că Iliuţă a fost alergat de un astfel de om. Așa e că te cheamă Alecu Ionescu?»

«Tu ești o căţelușă foarte deșteaptă. De unde știi atâtea?» «Păi eu știu toate astea de la stăpânul meu care, împreună cu niște prieteni ai lui, te-au pus sub urmărire. Iliuţă pe care-l cauţi este pe acoperișul casei generălesei»…”

Mi s-a urcat aproape tot sângele în cap. Strig în receptor: „Alo, și?” Aud în receptor: „Și atât, că după aceea n-am mai auzit nimic. Individul cu cap pătrat a luat-o, se vede treaba, pe Lilicuţa și a plecat cu ea. Dacă nu și-a ţinut gura”.

Scrâșnesc în receptor: „Alo, încotro au apucat-o?”

Aud în receptor: „De unde să știu eu? Eu ce să mai fac acum?” Zic în receptor: „Stai la post! Stai acolo și, când ai ceva vești, ne suni”.

RAREȘ PRIMEȘTE ȘI EL O ÎNSĂRCINARE ȘI E ÎN CULMEA FERICIRII

Vestea primită de la Vasilică Căruţălungă, în afară de faptul că m-a îmbolnăvit de inimă, m-a și întristat. Cum v-am mai spus de atâtea ori, ţin la această căţelușă enorm de mult. Dar știind că și ea ţine la mine la fel de mult, îmi place să mă mângâi cu ideea că ea va face tot posibilul să scape din prizonierat și să revină la mine. Am încredere în ea, așa că mă calmez puţin. Le spun și prietenilor mei despre ce am discutat la telefon cu Vasilică, se întristează și ei, dar le spun că nu este timp de văicăreli și să trecem la acţiune.

— Iliuţă, decid eu, te duci imediat și îmi aduci pe generăleasă.

Iliuţă vrea să zboare. Zice:

— Am plecat. O aduc pe generăleasă.

Mă răzgândesc. Îl opresc pe Iliuţă chiar în momentul când apasă pe clanţă să iasă.

— Stai, Iliuţă dragă! Tu vei juca popa prostul cu noi.

Aveam chef să joc popa prostul, exact cum a avut chef ogarul turcului să mănânce pere pădureţe. Situaţia în care ne aflam cerea însă mult calm. Mă întreabă Iliuţă:

— De ce să nu mă mai duc?

— Cap pătrat te cunoaşte și-ai putea să fii în pericol. Se va duce s-o aducă pe generăleasă Vlad Lefter. Ba nu Vlad, ci Rareș. Rareș, te duci în capul străzii noastre care dă în Lacătului unde se găsește în momentul de faţă generăleasa și cum, necum, o aduci aici. Rareș se ridică, vrea să plece, dar mă întreabă:

— Și dacă nu vrea să vină?

Este la prima lui misiune mai importantă, așa că nu-l cert. Îl iau mai cu binișorul:

— Rareș, cred că n-ai fost atent la indicaţia mea.

Am zis „cum, necum mi-o aduci pe generăleasă”.

Vrei ori nu vrei să devii erou de roman?

— Cum să nu vreau?

— Atunci de ce mă mai întrebi cum s-o aduci pe generăleasă. Te interesează.

— Pot să folosesc și forţa?

— Ce fel de forţă?

— Forţa mușchilor.

— Poţi să folosești orice dorești tu, chiar și un tun de calibru mai mare dacă ai un astfel de tun.

Ceea ce mă interesează pe mine este s-o văd pe generăleasă aici în cel mult patru minute.

— De ce nu mă lăsaţi să mă duc eu?

Bietul Vlad Lefter, parcă i s-au scufundat toate corăbiile așa de amărât este.

— Dragă Vlade, eu știu că tu vrei neapărat să intri în istoria omenirii. Ei bine, aducând-o pe generăleasă de la colţul străzii nu poţi intra în istorie.

Ţie am să-ţi dau o misiune mai grea… Păi, ce faci.

Rareș dragă, n-ai plecat?

— Și după ce-o aduc pe generălească, îmi daţi voie să mă duc până acasă?

— De ce? Ţi-e foame? Ce să cauţi acasă? Până nu rezolvăm problema asta…

— Mă duc să le spun la ai mei c-o să fiu erou de roman și pe urmă viu.

— Încă nu ești erou, dragă Rareș, dacă vrei să te duci să le spui că ai învăţat să joci popa prostul este altceva.

— Păi dacă o aduc pe generălească, nu fac o faptă de erou de roman?

Mă uit la ceas cu insistenţă și-i zic:

— Dac-o aduci! A trecut deja un minut și ceva, mai ai doar câteva minute până se împlinește sorocul și văd că nici n-ai plecat măcar.

— Și dacă mă întâlnesc cu Cap pătrat, ce să fac?

— Tu îl cunoști pe Cap pătrat?

— Nu, dar ce fac dacă mă întâlnesc până la colţul străzii cu un individ care are capul pătrat?

La asta nu m-am gândit. Zic:

— Îl întrebi de unde-și cumpără pălărie pătrată.

Rareș face o mutră de parcă i-ar fi dat borșul în foc:

— De ce vă bateţi joc de mine?

— Fugi, Rareș dragă, și adu-mi-o pe generălească.

Nu mă interesează dacă-l întâlneşti ori nu pe cap octogonal. Poţi să întâlneşti și un cap romb. Nu mă interesează cum te vei descurca. Nu-mi vii fără generălească!

Și, în sfârșit, Rareș al lui Cătănici iese scoţând pieptul în afară ca un curcan întărâtat de un copil neastâmpărat.

— Și noi chiar o să ne apucăm să jucăm popa prostul?

Purceaua moartă în coteţ și noi să jucăm popa prostul?

— Nu, Iliuţă, nu vom juca popa prostul.

— Atunci, eu mă urc din nou pe acoperiș să văd ce se mai întâmplă.

— Tu vei rămâne aici.

— De ce?

Vlad Lefter parcă așteaptă la rând la cabinetul dentar, așa de „voios* este. Cu ochii la el, îi spun lui

Iliuţă:

— Tu vei rămâne aici cu mine și în locul tău se va urca la postul de observaţie, adică pe acoperiș.

Vlad. Vlade, ţi-e teamă de acoperișurile foarte îndinate?

— Nu.

Sare din locul lui unde parcă hiberna și se apropie de mine. De data asta nu-i mai sunt toţi boii acasă lui Iliuţă și nu știu de ce, pentru că el și-a îndeplinit misiunea. Îl mai „citesc” din priviri pe Vlad, și-i spun cu reproș:

— Ai zis acest „nu” cu prea puţină convingere, dar… niuţă, dă-i binoclul și arată-i pe unde să ajungă pe acoperiș.

— Hai după mine, Vlade!

ÎN COLŢUL STRĂZII LUNCII
SE DECIDE SOARTA CĂŢELUȘEI LILI

Chiar în faţa Alimentarei de pe strada Clăcașilor colţ cu strada Luncii, s-a oprit un om cu cap pătrat care poartă în braţe o căţeluşă pechineză. Această căţeluşă nu este alta decât Lilicuţa, căţeluşa care știe să vorbească până și franţuzește. Din partea opusă a străzii Luncii, vine grăbită o femeie cu o fustă largă, purtând pe cap un batic foarte colorat.

Cred că v-aduceţi aminte cine este. Exact! Este femeia care fierbea porumb, în timp ce Iliuţă căuta să afle amănunte despre Alecu Ionescu.

Femeia cu batic foarte colorat: Ce-i cu căţeluşa aia, de unde o ai?

Cap pătrat: Este o căţeluşă deosebită. Știe se vorbească.

Femeia cu batic foarte colorat: Știe se vorbească? De unde știi că știe să vorbească?

Cap pătrat: Am vorbit eu cu ea.

Femeia cu batic foarte colorat: Vreau să aud și eu un câine vorbind, la viaţa mea.

Lilicuţa: Pune-ţi pofta în cui.

Cap pătrat: Ai auzit-o?

Femeia cu baticul foarte colorat (făcându-și o cruce): Să nu fie cumva dracul.

Cap pătrat: Nu e dracul, că i-am vorbit și de tămâie. E căţeluşă.

Femeia cu baticul foarte colorat: Ai aflat unde este Enache?

Cap pătrat: Nu, nu pot să-l găsesc pe puștiul ăla.

Căţeluşa asta mi-a spus că este pe un acoperiș. Uite ce faci tu, te duci la circ.

Femeia cu baticul foarte colorat: Ce să caut la circ?

Cap pătrat: Te duci cu căţeluşa asta la directorul circului și fără zece mii n-o dai. Să te tocmești cu el.

Femeia cu baticul foarte colorat: Cine-i prost să-ţi dea zece mii pe un câine?

Cap pătrat: Tu nu înţelegi că e un câine deosebit.

Ei pot câştiga bani cu ea la circ.

Femeia cu baticul foarte colorat: Eu nu văd că este un câine deosebit. Că zice două, trei cuvinte acolo, ce e deosebit la ea?

Lilicuţa: Dacă ești proastă cum o să vezi?

Chiar în momentul când femeia cu baticul colorat încerca s-o pedepsească pe Lilicuţa c-o făcuse proastă, din Alimentara a ieșit responsabilul cu niște lăzi goale de portocale, în braţe. Când a văzut căţeluşa din braţele omului cu cap pătrat, a lăsat lăzile jos și a zis:

— Asta este căţeluşa scriitorului de pe strada Olga Petra. Ce caută căţeluşa asta la dumneata? Cum ai luat-o? Cum a ajuns la dumneata? Să-mi spui imediat cum a ajuns la dumneata în braţe.

— Cum o să fie căţeluşa scriitorului de pe strada

Olga Petra. Este a mea.

— Minte, domnule Pitic (așa-l cheamă pe responsabilul Alimentarei), eu sunt

căţelușa scriitorului de pe strada Olga Petra numărul 17, apartamentul trei. M-a furat acest cap pătrat.

Dat de gol de Lilicuţa, Cap pătrat împreună cu femeia cu baticul colorat au luat-o la fugă spre Aleea

Circului. La benzinăria din Tunari, văzând că nu mai sunt urmăriţi de către responsabilul Alimenta rei care, printre altele, avea și alte treburi mai importante decât să alerge după cineva care a furat un căţel, aşadar, cei doi s-au oprit și Cap pătrat i-a spus femeii lui:

— Te duci cu ea la circ și să n-o dai fără zece mii de lei.

— Dar dacă acolo n-o să vrea să vorbească?

— O faci să vorbească.

— Cum?

— O strângi de coadă.

— Păi n-o mușc? zice Lilicuţa bosumflată.

— Îţi arăt eu ţie, te fac eu să vorbești, n-avea grijă. Și tu ce faci?

— Eu mă duc să-l caut pe băiatul ăla, ca să aflu vești despre Enache. E pe un acoperiș. Mă urc după el.

RAREȘ O ADUCE PE GENERALEASĂ CARE SE PARE CĂ ȘI-A CAM PIERDUT MINŢILE

Îl felicit din priviri pe Rareș că și-a îndeplinit misiunea şi-o întreb pe generăleasă, care de data asta pare că este cam într-o ureche:

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă și ea pe mine.

știu nimic.

Se uită buimăcită la mine și, vreme de câteva secunde, nu zice nimic

— Ce s-a întâmplat? Mă întreabă și ea pe mine.

Mă uit la ea cum m-aș fi uitat la un copil rău care are obiceiul să meargă pe stradă și să dea cu un lemn în toate burlanele de scurgere care-i ies în cale și, ca supliment, să apese și pe butoanele soneriilor, ca apoi s-o ia la fugă. Ca la un copil din ăsta rău, m-am uitat la generăleasă și i-am spus:

— Aţi avut misiunea să vă duceţi și să daţi mâncare la porumbei. În același timp să vedeţi dacă nu dă târcoale casei noastre un tip cu cap pătrat. Aţi avut, ori nu aţi avut această misiune?

Iată ce-mi aud urechile:

— Nu-mi aduc aminte.

Să nu te apuce durerea de cap? O întreb:

— Ce nu v-aduceţi aminte?

— Nu-mi aduc aminte ce-a fost înainte.

— Înainte He ce? înainte de potop?

— A fost și-un potop?

— Da! Al lui Noe.
— Nu-mi aduc aminte nici de acest potop al lui
Noe.
— Dar ce v-aduceţi aminte?
— Vreţi să mă lăsaţi puţin să mă odihnesc?
— Odihniţi-vă, vă rog.
— Spuneţi-mi, în acest moment nu visez?
— Păi nici nu v-aţi culcat.
Dar iată că intră pe ușă Iliuţă care l-a condus pe
Vlad la postul de observaţie de pe acoperișul prea înclinat al clădirii. Iliuţă mă întreabă din aceleași priviri ale lui ce s-a mai întâmplat? Rareș, care și-a îndeplinit cum scrie la carte însărcinarea, îi face semn lui Iliuţă să-l urmeze. Ies amândoi. Rămân doar eu cu generăleasa.
— Spuneţi-mi, ce s-a întâmplat? o întreb pe generăleasă după încă o pauză nu prea mare.
Puţin mai cu picioarele pe pământ, zice:
— Am ieșit să dau mâncare la porumbei și să mă uit după omul cu cap pătrat.
O încurajez:
— Până aici e foarte bine. Și?
— Și m-am dus la colţul străzii.
— De ce?
— Să stau de vorbă cu omul de sub asfalt.
— Am spus eu să vă duceţi acolo?
— Nu.
Mie îmi vine să mă urc puţin pe pereţi de nervos ce sunt, dar nu fac așa ceva. Îmi păstrez calmul. Îi zic doar:
— Atunci?
Zice cu multă seninătate:
— Nu pot să-mi dau seama.
— Mă rog. Și? Și ce-ai „discutat" cu omul de sub asfalt?
— I-am spus că știu că nu-l cheamă Alecu Ionescu ci Enache.
Voi ce părere aveţi? Ce părere aveţi despre mintea acestei femei? Cred că are minte mult mai puţină decât un pitpalac. Să se ducă ea și să-i spună omului de sub asfalt că știe că nu-l cheamă Ionescu.
Uite cu cine am plecat eu la drum! O iau domol.
— Și el ce-a „zis"?
— M-a întrebat de unde știu.
— Ce i-ai spus?
— Că știu că Ionescu are cap pătrat și i-am mai spus că nu-l vom scoate de acolo la miezul nopţii cum a fost vorba, ci numai în momentul când ne va spune sincer ce caută și cum a ajuns acolo sub asfalt.
Ce credeţi că am făcut eu auzind cele spuse de generăleasă. Aţi ghicit! Am fluierat în gând *Floricele de porumb.* Duc mâinile la spate, le frământ și mă plimb

de colo-colo ca un leu obosit în cuşcă. Mă opresc din fluierat în gând şi o întreb:

— Şi el ce-a zis?

— Că-mi dă lucruri în valoare de douăzeci de mii de lei dacă-l scot de acolo.

Uite că povestea asta cu omul de sub asfalt începe să devină din ce în ce mai palpitantă. Acum parcă nu-mi mai este chiar aşa de ciudă pe generăleasă că s-a dus fără consimţământul meu să vorbească prin alfabetul morse cu omul de sub asfalt. A adus ele mente noi.

— De unde să-ţi dea el lucruri în valoare de două zeci de mii de lei?

— Eu nu ştiu, dar aveţi răbdare. I-am spus că nu vreau. El a ridicat…

— Ce-a ridicat?

— A zis că-mi dă lucruri în valoare de treizeci de mii de lei.

zmăi să fie, îmi zic eu. În gând şi-o întreb pe generăleasă:

— Ce fel de lucruri ţi-a promis?

— N-a vrut să-mi spună.

— Şi?

— A ridicat suma la cincizeci de mii de lei. Adică la lucruri în valoare de cincizeci de mii de lei. În momentul când a venit băiatul ăsta după mine, ajunsese la o sută cincizeci de mii de lei.

— La cât?

— Una sută cincizeci de mii.

— Nu se poate.

— Dacă vă spun eu, ce naiba!

— Înseamnă că aici e vorba de o afacere de milioane, dacă este el în stare să ofere o sută cincizeci de mii de lei celui care îl eliberează.

Sună telefonul. Aţi observat voi că întotdeauna când o discuţie devine mai interesantă, trebuie să în?

Intervină ceva, să te întrerupă cineva. Ridic receptorul şi aud vocea lui Vasile Căruţăiungă:

— Alo, sunt eu, Vasilică.

— Te-am recunoscut, ce veşti ai?

— Două.

— Alo, spune-le repede!

— Unu: a dat telefon responsabilul Alimentarei din Lunca…

Uite cu ce. — mi vine el acuma. Totuşi zic:

— Responsabilul Alimentarei? Cu ce ocazie? I-au sosit roşcove?

— Ce roşcove? Nu e vorba de nicio roşcovă?

M-a întrebat unde sunteţi şi l-am rugat să-mi spună mie ce are să vă comunice. Este vorba de Lilicuţa, căţelușa dumneavoastră.

— Alo, ce-a zis de Lilicuţa?

— Că a văzut-o în braţe la un om cu cap pătrat care era însoţit de-o femeie cu un batic înflorat pe cap. Mi-a spus că el a recunoscut căţelușa şi i-a întrebat pe cei doi ce caută ea la ei?

Exact povestea asta îmi mai lipsea mie acum.

Pârlită zi a mai fost și cea de azi. Și la început, aţi băgat și voi de seamă cât am mai lăudat-o. Ziceam, dacă mi-aduc bine aminte, că e o zi așa de frumoasă încât te poţi și fotografia cu ea. Bine zic bătrânii când zic: „Nu lăudaţi ziua până nu se face seară”.

Zic:

— Și? Ce ţi-a mai spus de căţelușă?

— Că cei doi au luat-o la fugă cu căţelușa în braţe spre strada Tunari.

Căruţălungă mi-a spus că are două vești. Ce m-o mai aștepta? Acum, dac-am intrat în horă, trebuie să joc. Jumătate de mie tot cinci sute sunt. Îl întreb:

— Și a doua veste?

— Ne dă târcoale un tip cu cap pătrat. S-a uitat mai întâi pe acoperișul casei dumneavoastră, apoi a luat toate acoperișurile caselor la rând.

— Acum unde este?

— A dispărut din raza mea vizuală.

— Bine.

— Eu ce să mai fac?

— Stai la post, Vasilică dragă, dacă mai observi ceva ne spui. Ne suni!

Între timp au intrat în încăperea în care aveam statul major Iliuţă și Rareș. Fuseseră și ei pe afară cu treburi. Generăleasa se adâncise într-un fotoliu.

Mă trântesc și eu într-un fotoliu, ca să-mi odihnesc oasele, și-i zic generălesei:

— Care va să zică, omul de sub asfalt v-a oferit lucruri în valoare de o sută cincizeci de mii de lei, dacă-l eliberaţi?

— Exact cum am spus.

Iliuţă și Rareș, care nu au fost de faţă când mi-a povestit generăleasa „discuţia” prin alfabetul morse cu omul de sub asfalt, ridică amândoi, ca la o comandă, sprâncenele a mirare. Unul din ei, Rareș, zice:

— A spus că vă dă o sută cincizeci de mii de lei dacă-l eliberaţi? De unde are el atâţia bani?

— Exact asta este întrebarea, dragii mei, le zic eu.

Zice și Iliuţă:

— Cine să fie acest Enache și ce caută el sub asfalt?

Intervine din nou Rareș:

— Și de ce-l caută cu atâta insistenţă omul ăla cu cap pătrat?

Zice și generăleasa cu o voce hamletiană:

— Asta este întrebarea!

Încerc să mă concentrez. Să presupun în gând fel și chip de variante. Dac-o fi vorba de o bandă?…

O VECINĂ O CHEAMĂ LA TELEFON PE GENERALEASĂ ȘI O ÎNTREABĂ DACĂ PE ACOPERIȘUL CASEI ÎN CARE LOCUIEȘTE SE FILMEAZĂ VREO SCENĂ CU CASCADORI

Sună iar telefonul. Crezând că suntem căutaţi iar de Vasile Căruţălungă ca să ne mai dea niște vești proaspete, ridic receptorul, dar nu este vocea lui, ci a unei femei care ţine neapărat să vorbească cu generăleasa. Îi dau generălesei receptorul și zice:

— Alo, da! Da eu sunt… Cum?… Cum adică să se filmeze?… Nu se filmează… Zău? Nu glumești?… Mulţumesc.

Generăleasa a început să tremure. O întreb:

— Ce s-a întâmplat?

— Cine este pe acoperiș?

— Vlad.

Cum a auzit că pe acoperiș este nepotul ei Vlad, a sărit ca turbată. Parcă s-ar fi aruncat cu apă fiartă pe ea, așa a început să bocească.

— Vlăduţul meu… Doamne! Ce mi-aţi făcut?

Nepotul meu!

— Ce s-a întâmplat? Vă rog calmaţi-vă și spuneţi-mi ce s-a întâmplat?

— Cum să mă calmez? Vai, Doamne, ce mi-aţi făcut? Vecina la telefon…

Ca varga a început să tremure și să plângă.

Doamne, ce i-aș mai opri plânsul cu un ghiont. Noi, musafirii ei, ne uităm la ea și nu știm ce să credem.

O mai întreb o dată ce s-a întâmplat și ea se oprește, în sfârșit, din bocet și ţipă la mine cu o gură de pește răpitor:

— M-aţi nenorocit! Vecina mi-a spus că pe acoperiș aleargă cineva, un copil. A crezut că se fil meză. Îl aleargă cineva pe Vlăduţ. Sunteţi un criminal.

Auzi la ea !

— Poftim? Ce-aţi zis?

— Sunteţi un criminal. Da. De ce-a trebuit să-l trimiteţi tocmai pe Vlad, pe nepotul meu, pe acoperiș? Mi-aţi nenorocit nepotul.

Mă rog în gând cerului să-i coacă așa din senin degetul inelar și chiar și cel arătător, că nu știe ce vorbește. Îi zic cu aceeași acreală:

— Doamnă, dar nu dumneavoastră aţi insistat, nu dumneavoastră m-aţi somat să fac din nepotul dumneavoastră un erou de carte? Dumneavoastră credeţi că poţi să devii erou de carte jucând șotron, bambilești, lapte gros, leapșa pe ouate, ori mâncând arahide necojite?

DIN MOTIVE LESNE DE ÎNŢELES. ÎNCERCAM SĂ MUTĂM „STATUL MAJOR” AL OPERAŢIUNII „OMUL DE SUB ASFALT”.

Atitudinea generălesei, bocetele ei m-au supărat.

Îmi aduc aminte că Napoleon, înainte de a intra într-o bătălie, bea vin roșu. Eu, neavând de unde să beau vin roșu, îi zic lui Rareș:

— Rareș, nu ţi-e dor de-acasă?

— Cum să-mi fie dor de-acasă?

— Nu vrei să te duci tu acasă la tine, să dai drumul la televizor, pentru că uite se apropie ora nouăsprezece și douăzeci și cinci, ora cu o mie și una de seri. Du-te acasă!

— Nu mă duc acasă, ori dacă mă duc, vin imediat înapoi, dar mai bine nu mă duc.

— De ce nu te duci acasă?

Se roagă de mine și cu ochii:

— Eu vreau să stau până la rezolvarea operaţiunii „Omul de sub asfalt”.

— Atunci, hai!

— Unde?

— Iliuţă, plecăm! Rămâneţi cu bine, doamnă!

Generăleasa îşi mai bocește încă nepotul; nepotul care, în acel moment aleargă, săracul de el, ca un cascador, pe acoperișul prea înclinat al casei de pe strada Olga Petra.

— Ce-aţi spus? mă întrebă ea.

— Mutăm „statul major” al operaţiunii la mine acasă.

— De ce?

Face ca ăla care a mâncat usturoi și pretinde că nu-i miroase gura. Mă întreabă și de ce. Unde o fi fost femeia asta atunci când s-a împărţit mintea?

Are dreptate ăl bătrân, tatăl lui Naidin din Ciutura de Dolj, când zice că, dac-ar crește minte pe toate cărările, ar paște-o și iepurii ăia altoiţi. Știţi voi cum se numesc acei „iepuri altoiţi”. Auzi la ea! Să mă întrebe de ce?

— Știţi de ce? Pentru că nu-mi plac văicărelile.

— Nu mă mai văicăresc, dar e vorba de nepotul meu. Dacă se întâmplă ceva cu el?

Bag de seamă că mai mult joacă teatru. N-are pic de lacrimi în ochi. PI insul pe uscat nu prea este plâns prin părţile noastre.

— Ce să i se întâmple? Cu toate că este, puţin fricos…

— Nu este fricos.

— Mie-mi spuneţi? Nu l-a alergat căţelușa mea?

Dar cum zic, cu toate că este puţin fricos, are o minte ageră. Nu pot să-mi închipui că nu l-a păcălit el într-un fel pe Cap pătrat!

N-am mai apucat să le spun copiilor să mă urmeze.

pentru că a intrat ca o vijelie de aia cu vârtejuri.

Vlad Lefter. Generăleasa, care-i este și bunică, l-a luat în braţe și l-a sărutat de parcă Vlad în acel moment aterizase de pe alt continent. Băiatul, în schimb, era foarte, foarte puţin speriat, dar hainele de pe el parcă erau împrumutate de la un coșar.

…

— Ce-ai păţit, Vlăduţul meu drag? încearcă să-l

descoase generăleasa care este foarte bucuroasă că nu i-a căzut în lupte nepotul.

— Lăsaţi-mă să răsuflu puţin! ne roagă Lefter.

Ce v-am spus eu? Vedeţi? Aţi consumat de pomană niște văicăreli, îi zic generălesei care se face că nu aude.

— Mergem? Nu mutăm „statul major" al operaţiunii „Omul de sub asfalt"? întreabă Rareș.

Același lucru. mă întreabă din priviri și Iliuţă. Și pe el îl cam calcă pe nervi felul ăsta de a fi al generălesei.

VLAD LEFTER NE POVESTEȘTE ÎNTÂMPLĂRILE DE PE ACOPERIȘURILE PREA ÎNCLINATE, DAR EU AM IMPRESIA CĂ SE CAM LAUDĂ

Generăleasa se jură pe soba ei de teracotă care n-a scos fum niciodată, se jură pe aripile tuturor porumbeilor de pe — strada Olga Petra că nu se va mai văicări și ne roagă să nu mutăm „statul major.

de la ea. Îl întreb pe Vlad:

— Ei, Vlade ! Te-ai liniștit? Poţi să ne spui ce-ai păţit?

— Cred că da. Știţi că eu…

Ne tragem toţi mai lângă el, ca să nu ne scape ceva.

Dar, pentru moment, îl întrerup:

— Stai puţin! mai întâi te rog să ne spui unde se găsește acum Cap pătrat.

Vlad ridică din umeri:

— Nu mai știu.

— Cum ai scăpat de el? Până unde te-a alergat?

s-Până pe… Cred că… a căzut cu ţiglă cu tot de pe acoperișul casei de la numărul patruzeci și trei.

A căzut în pod.

— Ce? A căzut cu ţiglă cu tot în pod? în care pod? întreabă Rareș.

— A căzut în podul. Casei, ori într-o cameră de mansardă.

Lui Iliuţă parcă îi pare rău că nu i s-a întâmplat lui povestea asta. Se uită cu invidie la Vlad. Se vede de la o poștă pe faţa lui că-i pare rău că n-a fost el alergat de Cap pătrat. De alergat, nu-i vorbă, l-a alergat și pe el Cap pătrat, dar nu pe acoperișuri ca în serialele de sâmbătă seara. Îl întreb pe Vlad:

— Nu te-a alergat până aici?

— Nu. Pentru că n-a mai putut să iasă pe acoperiș. Până a găsit el ieșirea din casă… eu am coborât pe burlan. Mi-am dat drumul pe burlanul de scur gere în jos și-am venit încoa'.

— Ce-ai făcut? Generăleasa deschide ochii mari.

S-a roșit la faţă mai tare decât o foaie de calendar cu sărbătoare legală pe ea.

Bravul erou Vlad, văzând-o pe bunica lui că s-a schimbat la faţă și că se zgâiește la el cu niște ochi de brotăcel, se face mai mic în scaun și zice speriat:

— Am fugit încoa'.

— Dar înainte ce-ai zis? Cum ai coborât de pe acoperiș?

— Mi-am dat drumul pe burlanul de scurgere.

Oricare dintre noi ar fi făcut la fel. Ce, era să stau să pună Cap pătrat mâna pe mine? N-am făcut bine?

Dacă nu-mi dădeam drumul pe burlan în jos, acum nu mai eram aici. Cine știe ce făcea cu mine Cap pătrat? Poate că mă schingiuia ca să-i spun unde este complicele lui, și eu nu-i spuneam, așa să ştiţi.

Eu cred c-am făcut foarte bine că mi-am dat drumul pe burlan în jos.

Generăleasa s-a mai dezroșit la faţă, micșorează ochii aproape normal, auzind explicaţia nepotului ei și zice:

— Dacă te vedea mămica ta?

— Păi n-aveam ce să fac. Eram încolţit.

Întrerup discuţia.

— Vlade, te rog să taci puţin. Mai fă, te rog, o scurtă pauză ca să te calmezi cum trebuie și s-o iei din capul locului.

Vlad Lefter, care vrea să intre în istoria omenirii, neștiind ce înseamnă capul locului, mă întreabă:

— Cum adică, din capul locului?

— Ţi-ai agăţat binoclul de gât și Iliuţă te-a condus până pe acoperiș. Așa este?

— Așa e.

— Ei bine. Tu acum trebuie să ne povestești ce s-a întâmplat după ce ai ajuns pe acoperișul prea înclinat. Nu te grăbi. Calm. Fii calm. Ţi-a fost teamă când ai rămas singur?

Se cam codește el puţin, dar până la urmă, mă privește drept în ochi și zice:

— Să vă spun drept?

— Asta-i bună! Sigur că vreau să ne spui drept!

— Am început chiar să tremur puţin. Câteva mi nu te am tremurat și pe urmă am început să cânt *Arlechinul.*

Invidiosul de Iliuţă îl întreabă:?

— Păi tu ai fost trimis pe acoperiș să cânţi Arte chinul ori cu o sarcină bine determinată?

Îl pun la punct pe preabunul meu prieten Iliuţa și-i spun lui Lefter să continue.

— Cântam eu *Arlechinul,* dar „controlam" cu binoclul și împrejurimile. Tot timpul am stat cu binoclul la ochi.

— Știm asta. Treci te rog la cele ce s-au întâmplat.

— Deși foarte înclinate, acoperișurile caselor de pe strada noastră sunt foarte populate de pisici.

— Tu crezi că ne. Interesează pisicile tale? se supără din nou Iliuţă.

— Lasă-l. Continuă, Vlad.

— Cap pătrat cred că a lucrat cândva la circ, ori a făcut vreo școală de cascadori.

— Poftim, ce stil de povestit are, trece de la pisici la cascadori! îşi dă cu părerea și Rareș care, de ce să nu recunoaştem, îl invidia și el pe Lefter.

Trebuie să intervin din nou.

— Cum ţi-ai dat seama că acest Cap pătrat a făcut o școală de cascadori?

— Păi să vă spun. În timp ce mă uitam cu binoclul. La pădurea de antene de televizor de pe casa de vizavi…

Iar o ia razna băiatul. Ca să nu intervină altul, intervin eu:

— Nu ne interesează nici unde te uitai, zi!

— Ba trebuie să vă spun că mă uitam la o antenă pe care se jucau niște turturele și, în timp ce mă uitam la acestea, am auzit, nu departe de mine, un „câine”. Ce credeţi că văd?

Întreb eu personal:

— Ce?

— Că se deschide un luminator şi-şi face apariţia

Cap pătrat.

— Omul nostru. Și?

— De data aceasta am început să tremur de-a binelea. „Ce faci?” m-a întrebat el. „Mă uit după porumbele, îi răspund eu. Iese din luminator și vine mai aproape de jgheabul de scurgere. „Și te uiţi singur după porumbei?” mă întreabă el. „Singur”, îi răspund eu. „Și cu binoclul ăla, după cine te uiţi?”

„După Cap pătrat” zic eu, fără să-mi dau seama. Și-n acel moment, Cap pătrat, că el era, face un salt de panteră. Nici în filme n-am văzut un salt ca acela făcut de el.

— Și? Și? Și?

Aceste trei „și”-uri au fost exclamate de Iliuţă.

Rareș și generăleasă. Eu, dându-mi seama că Vlad al meu cam exagerează, că umblă cu cioace, am vrut să-l îndemn și eu să continue, dar, înainte de a-l

Îndemna, mi-am aruncat ochi la generăleasa care se îngrășa văzând cu ochii. Povestirea nepotului ei parcă era o vitamină pentru ea. Era fericită că are un nepot așa viteaz și mai ales un povestitor așa de bun, pentru că, este adevărat, toţi rămăseserăm cu gura căscată când am auzit de saltul ăla. Până la urmă am zis:

— Ce fel de salt a făcut? De unde până unde?

— De pe acoperișul casei de alături, pe acoperi să-l casei noastre.

— Tu ce-ai făcut în acest timp? întrebă bunica.

— S-a dus să-și schimbe pantalonii! pun eu paie pe foc și mă uit la cea care l-a întrerupt pe Vlad.

Vlad n-a luat în seamă gluma mea cam nevinovată, cu schimbatul pantalonilor, așa că și-a continuat povestirea.

— Când l-am văzut lângă mine, am îngheţat. Am îngheţat pentru că a și pus mâna pe mine.

Vlad Lefter și-a sumes mâneca puloverului și ne-a arătat pe braţ niște semne, niște vânătăi. După care a continuat: „Eu sunt Cap pătrat”, mi-a zis el strângându-mă și mai tare de mână. „De ce te uiţi cu binoclul după mine… Ascultă, puștiule, ţie îţi place viaţa?” „Cum să nu-mi placă viaţa?” i-am zis eu!

„Dacă-ţi place viaţa, atunci să-mi spui unde se află în acest moment Enache”.

Cel mai curios dintre noi, adică Rareș al lui Cătănici, îl întrebă:

— Și i-ai spus?

Întrebarea lui Rareș l-a deranjat pe Vlad Lefter care se uită la fiecare dintre noi și zice:

— Chiar așa gură spartă mă consideraţi?

Iliuţă, enervat cu vreo șaptesprezece ori chiar optsprezece la sută mai mult decât era înainte de ultima replică a lui Vlad, zice:

— Cum nu ești gură-spartă? Dacă nu erai gură spartă, când te-a întrebat la început după cine te uiţi cu binoclul, nu-i spuneai că după Cap pătrat, adică după el. Ești, ce să mai discutăm?

— Atunci mă luase prin surprindere. Ce? Ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată așa ceva?

— Fie și cum zici tu. Și? zice Iliuţă.

— L-am rugat să nu mă mai strângă așa tare.

Amănuntul acesta cu strânsul mai tare al mâinii îl enervează și mai mult pe Iliuţă care, după cum aţi observat, a luat de la sine putere conducerea „ședinţei” noastre. Zice:

— Nu ne interesează ce l-ai rugat tu. I-ai spus ori nu i-ai spus unde este Enache?

Zice Vlad Lefter, mândru de el:

— Nu i-am spus.

Iliuţă, în loc să-l felicite, îl întreabă:

— Și ce-a urmat?

— L-am întrebat: „Nu vă supăraţi, de care Enache mă întrebaţi? De Stela Enache care cântă la televizor pe ambele programe?” „Să nu-mi faci mie pe prostul că te arunc de aici de pe acoperiș”. „Dar de care Enache mă întrebaţi, că nu cunosc niciun

Enache?” „Dar de unul care s-a dat drept Alecu Ionescu, ce știi?” „Eu nu știu de niciunul care s-a dat drept Alecu Ionescu”. „Cine te-a trimis să te uiţi cu binoclul de aici de pe acoperiș?” „Sora mea mai mare”, l-am minţit eu, vrând să îndrept greșeala pe care o făcusem. „De ce te-a trimis sora ta mai mare să te uiţi după Cap pătrat? Te rog să-mi răspunzi înainte de-a ajunge zob pe caldarâm”. „M-a rugat să mă urc pe acoperiș și, în momentul când am să văd trecând pe strada noastră un om cu cap pătrat, să-i dau de știre „De ce? De ce trebuia să-i dai de știre?” „Pentru

că ea caută de multă vreme un om cu cap pătrat ca să se mărite cu el.

Deși are cap pătrat, acest Alecu Ionescu uneori nu este prea prost. Pentru că m-a prins de gât și era gata-gata să mă sugrume că mi-am bătut joc de el.

Rareș întreabă cu sufletul la gură:

— Și cum ai scăpat?

Iliuţă îl previne:

— Să nu ne spui că te-a strâns de gât până te-a omorât și că acum nu ești tu aici, ci fantoma ta.

— Cum o să spun așa ceva? Ce eu sunt mincinos ca alţii?

Habar n-am la cine-o fi făcut el aluzie. Cine-or fi acei *alţii?* Iliuţă îl mai întreabă:

— Atunci cum ai scăpat? Cum te-ai desprins din ghearele lui?

— Știţi ce-i ăla „ţurloi”? Tu, fotbalistule, tu, Rareș, trebuie să știi. I-am tras un „șpiţ” la ţurloiul piciorului stâng, a ţipat, mi-a dat drumul din strânsoare și mi-am făcut o socoteală.

— Ce socoteală?

— Dacă el care are cap pătrat poate să sară de pe o casă pe alta, eu de ce n-aș putea?

— Și-ai sărit? Ai sărit tu de pe o casă pe alta?

— Am scuipat în palme, mi-am făcut vânt și-am zburat pe casa în care locuiește instalatorul ăla care are un Trabant. Specialistul ăla de la gaze.

— Lasă Trabantul și povestește mai departe.»

— Cap pătrat și-a mai pipăit ţurloiul de la piciorul stâng…

Iliuţă a zâmbit conform STAS-ului încă în vigoare, l-a privit pe povestitor pe sub „cozoroc” și l-a întrebat:

— Nu și-a pus și comprese cu apă rece?

Mă răstesc la eroul meu mai. Vechi:

— Iliuţă, termină cu ironiile! Continuă, Vlade !

— Să-și pună comprese?! Ești deștept mare. Mi se pare mie că-ţi pare rău că n-ai fost tu în locul meu.

Ce te uiţi așa la mine?

— Vlade, gata! Și tu, Iliuţă, termină, să nu te mai prind că faci pe grozavul. Spune, Vlade!

— De pe casa în care stă instalatorul, am sărit pe casa în care stă actorul Silviu Stănculescu.

Iliuţă sare de la locul lui, de unde ascultase peripeţiile lui Vlad, și zice:

— Eu mă duc să iau puţin aer.

— Tocmai acum când e mai interesant?

— M-am săturat de lăudărosenia lui Vlad.

— Eu mă laud?

Nervosul meu erou, Iliuţă Chealdă, se apropie de ușă, pune mâna pe clanţă, dar nu apasă. Se uită la Vlad Lefter cum te-ai uita într-un portofel gol și mi-l ia tot pe Vlad la întrebări:

— Măi lăudărosule, n-am pomenit lăudăros mai mare ca tine. Zici c-ai sărit de

pe acoperișul casei în care locuiește instalatorul pe acoperișul casei în care locuiește actorul Silviu Stănculescu?

— Da. De pe o casă pe alta.

— Măi băiatule, nici Simon Templar-Sfântul, nici Mannix, nici McCloud, de Colombo nici nu mai vorbesc că e cam sfrijit, nici Kojak, în sfârșit, niciun zmeu din ăștia din filmele de sâmbătă seara nu ar fi putut să sară cum pretinzi tu că ai sărit.

— De ce n-ar fi putut?

— Păi instalatorul stă pe strada Olga Petra numărul 19, iar actorul Silviu Stănculescu la numărul 22.

Vlad Lefter întreabă mirat:

— Și cum, nu se poate sări de pe numărul 19 pe 22?

— Se poate, dacă sunt alăturate, dar vezi tu, nu merele cu soţ sunt pe o parte a străzii, iar cele fără soţ, pe cealaltă parte. Așa că… scuză-mă. N-oi fi sărit tu prin aer vreo cinșpe metri ca primul avion al lui Aurel Vlaicu.

Băiatul care vrea să intre în istoria omenirii scoţându-și un ochi vine de-acasă:

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu am crezut că actorul Silviu Stănculescu stă pe strada asta, pe partea asta. Eu am sărit de pe acoperișul imobilului cu numărul 19, pe cel cu numărul 21. De pe 21 pe 23 și aici s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Îi spun lui Iliuţă să se lase păgubaș, adică să nu mai plece unde zicea și îl întreb pe Vlad:

— Adică? Ce s-a întâmplat?

— Când a sărit Cap pătrat, s-a spart ţigla cu el și s-a dus în jos. A căzut în pod, ori în vreo cameră de mansardă. Eu am profitat de această ocazie și mi-am dat drumul pe burlan în jos.

— Tu ai coborât pe burlan în jos?! îl ia din nou tare Iliuţă.

— Nici asta nu vreţi să credeţi? Uitaţi-vă, uită-te, mă deșteptule, la pantalonii mei.

Și Vlad îi arătă lui Iliuţă pantalonii care, într-adevăr, sunt agăţaţi între picioare. Și mâinile îi erau zgâriate. Le spun băieţilor și bineînţeles și generălesei:

— Eu totuși îl cred pe Vlad. Dacă ne minţea într-adevăr, i se înroșea nasul. Dar, după cum observaţi și voi „nu i s-a înroșit, A exagerat el puţin, dar…

Eu îmi permit să-l felicit în numele nostru al tuturor. Bravo, Vlade!

GENERĂLEASA BATE NIȘTE APROPOURI. DAR, EXACT ÎN ACELAȘI TIMP, BATE CINEVA LA UȘA

Generăleasa, care ascultase puţin cam agitată cele povestite de nepotul său care fusese alergat de Cap pătrat, drept pentru carie a fost și felicitat de întreg colectivul, zice la un moment dat:

— Ce loc va ocupa Vlăduţ?

Ce-o fi vrând să spună zmeoaica asta?! îi zic:

— Nu înţeleg întrebarea dumneavoastră și vă rog să mă iertaţi dacă insist s-o

formulaţi mai inteligibil. Ce loc va ocupa în ce?

— În cartea pe care o scrieţi…

— Am declarat eu că scriu o carte? De unde ştiţi că am de gând să scriu o carte?

— Eu vă cunosc pe dumneavoastră, scriitorii…

— Asta-i foarte bine. Și ce vreţi să spuneţi cu asta?

De câteva ore se petrec, sub ochii dumneavoastră, niște lucruri ieșite din comun.

— Adică:?

— Un om cere ajutor în alfabetul morse, de sub asfaltul trotuarului din colţul străzii Olga Petra, un cap pătrat îl caută, vi se răpește căţelușa care vorbeşte două limbi, nepotul meu este alergat pe acoperișuri înclinate…

Mă uit la generăleasă, cum se uită Nicolae Lădar, băiețul de la Geoagiu Băi, la dulăul Săvuc, atunci când acesta dă târcoale coteţului de găini. Îi zic generălesei:

— Nu înţeleg, unde vreţi să ajungeţi? Ce urmăriţi?

La rândul ei și generăleasa se uită într-un fel mai deosebit la mine. Nu mă las intimidat. Îmi zice:

— Eu nu cred că toate aceste evenimente prin care am trecut vă vor lăsa rece.

— Adică cum rece?

— Vreau să spun că toate evenimentele prin care am trecut în aceste ore este imposibil să nu vă facă să scrieţi o carte. Asta am vrut să spun.

— Eu nu scriu cărţi de aventuri. Noi am trecut astăzi, în adevăr, prin niște momente cu multe sus pansuri, dacă toate acestea Îi s-ar fi întâmplat scriitorilor Nicolaie Mărgeanu, Leonida Neamţu de la Cluj, ori vecinului nostru Haralamb Zincă, dacă li s-ar fi întâmplat lor toate astea… Mă opresc aici pentru că nu înţeleg încă ce urmăriţi dumneavoastră.

Dragii mei cititori, vă rog din inimă să luaţi loc. Așezaţi-vă, pentru că s-ar putea să cădeţi când veţi auzi ce și-a pus în gând generăleasa noastră. V-aţi așezat? O mai întreb o dată:

— Ce urmăriţi? Ce vreţi?

— Vreau să preiau conducerea acestei operaţiuni pe care aţi numit-o operaţiunea „Omul de sub asfalt”. Ce părere aveţi?

Ce părere să am? îmi dau seama pe loc despre ce e vorba. Generăleasa vrea cu tot dinadinsul să devină și ea eroină de roman. Dar nu o eroină oare care, ci una care zbârnâie. Uite cu cine seamănă Vlad Lefter! Ca s-o liniștesc, îi zic:

— N-am nimic împotrivă. Poftiţi!

Iliuţă vrea să deschidă gura ca să spună ceva, dar îi fac semn să tacă. Parcă și Rareș și chiar Vlad Lefter, nepotul ei, ar vrea să-i spună vreo două „răzvrătitei”. Zice ea:

— Dumneata crezi că numai scriitorii sunt curajoși?

Nu mi-aduc aminte să fi spus vreodată că scriitorii sunt foarte curajoși, așa că-mi vine să râd de femeia asta care a mâncat pâine din mai multe cuptoare decât mine. Nu râd. O întreb ca să am liniște:

— Am pretins eu că scriitorii sunt foarte curajoși?

În loc să-mi răspundă, caută privirile nepotului ei, ca să vadă cam ce-i spune, și zice cu o autoritate de zile mari:

— Crezi că numai dumneata poţi să fii întreprinzător?

Mi-am adus aminte de o vorbă a lui Nea Matei din Giulești, care de câte ori are ocazia zice: „Poţi să faci din dovleac pepene? Nu poţi”. Nu-i spun generălesei ce-mi trece prin cap, ci-i zic:

— N-am susţinut nici că scriitorii sunt întreprinză tori. De ce mă acuzaţi așa fără niciun fel de acoperire? Gata! Sunteţi conducătoarea acţiunii „Omul de sub asfalt”. Vă rog să treceţi la postul de comandă.

— Care post de comandă? întreabă generălеasa.

— Trasează-ne sarcini. Pardon! Trasaţi-ne sarcini! Ce aveţi de gând să faceţi? Cu ce începeţi?

— Așteptăm să se însereze bine. Să se înnopteze.

Și mergem să-l scoatem pe omul de sub asfalt.

Vreau să văd dincotro bate vântul și mai ales în ce fel de apă se scaldă, ori vrea să se scalde, noua noastră „șefă”. Zic:

— V-a tentat suma? Ne-aţi spus că v-a promis lucruri în valoare de o sută cincizeci de mii lei. Vreţi să-i luaţi lucrurile promise și să-i daţi drumul?

— Dar cum mă crezi dumneata pe mine? Ce părere ai dumneata despre cinstea mea? Arăt eu a om care s-ar lăsa mituit?

— Atunci de ce vreţi să începeţi cu „omul de sub asfalt?” De el suntem siguri. Numai noi știm unde este și de sub asfalt nu ne poate scăpa.

— Să știi că ai dreptate. Și ce propui?

— Propun să-l lăsăm pe omul de sub asfalt la locul lui și să ne ocupăm de Alecu Ionescu. Le atrag atenţia că, de când a preluat conducerea, în loc să-mi zică dumneavoastră, mă ia cu dumneata și că ăsta este un semn de înfumurare. Nu dă prea mare atenţie celor spuse de mine și mă întreabă:

— Care Alecu Ionescu?

— Omul cu cap pătrat care este prieten cu vânzătoarea aia de porumb fiert.

Generălеasa tocmai se pregătea să preia conduce rea „ostilităţilor”, îmi mai cerea niște sfaturi; eu i le dădeam cu dragă inimă, dar, la un moment dat, s-a auzit soneria de la intrare. Eu m-am așezat într-un fotoliu în care nu mai stătusem de când era aici „Statul major* și-am început să recit în gând versuri de Marin Sorescu.

— Ce facem? a întrebat șefa noastră, generălеasa.

Eu recitam în gând:

„Morţilor
Li se pâre veșnicia
Mai lungă
Fiindcă nu li se dă voie
Să fumeze.
Noi, aceștia mai vii, fumăm — Ne aprindem unul de la altul
Câte-o ţigară…”

Și pentru că veni vorba de afumat plămânii, în loc să-i răspund generălesei la întrebare, mi-am aprins așa în joacă o ţigară și am dat o parte din fum pe nas altă parte pe urechea stângă iar restul pe ochi.

— Ce facem? m-a mai întrebat o dată generăleasa.

— Adică, cum ce facem?

— Păi sună la intrare.

— Vă interesează. Dacă vreţi să deschideţi, deschideţi.

— Dar dacă este Cap pătrat?

GENERĂLEASA SE DOVEDEȘTE A FI O LAȘĂ. MI SE FACE MILĂ DE EA

Mă prefac, numai așa. De al naibii că nu i-am auzit întrebarea și trag un fum, mult mai adânc, din ţigară.

De data asta, spre surprinderea celor de faţă, elimin fumul pe unul din orificiile fluierului piciorului stâng. Îmi pare rău că nu e de faţă și Vasile Căruţălungă, cel care nu va deveni niciodată, un mare fumător. În schimb, soneria de la intrare sună mult mai insistent.

— Dacă este Cap pătrat? întreabă din nou generăleasa. Pardon, noua conducătoare a operaţiunii „Omul de sub asfalt…

Ţac. Ceilalţi aliaţi tac și ei și soneria sună, sună. O auzim pe generălească:

— Gata!

Eu n-am apucat să-l văd pe Filat cum s-a spălat pe mâini, dar îmi imaginez. Ei bine, așa s-a spălat pe mâini și generăleasa, la fel ca Pilat cel din *Biblie.*

O întreb pe madam „Pilat" din Pont:

— Ce e gata?

— Am demisionat. Treceţi, vă rog, la conducerea operaţiunilor.

Și, ca să ne îmbuneze, ne mai pune șerbet în farfurioare. Eu nu mă prea împac cu dulciurile, din cauza unor defecte de dantură, dar acum iau și eu o linguriţă. După ce am plimbat șerbetul și puţin prin cerul gurii, îi zic generălesei:

— Acum nu mai vreau eu.

— Vă rog! Vă rog să primiţi din nou conducerea operaţiunilor, insistă generăleasa care, după cum v-am spus, uneori este într-o ureche. A fost o nesăbuinţă a mea.

— Care a fost nesăbuinţa?

— Că am vrut să preiau conducerea. Vă rog să mă iertaţi.

Ce să fac!? Mă gândesc la femeia asta din faţa noastră care a avut ambiţia să conducă niște ostilităţi. Mă mai gândesc ce-ar face dulapul meu cu trei uși dac-ar avea mintea ei.

— Vă rog eu, mult, să preluaţi conducerea! zice și nepotul generălesei, Vlad Lefter.

Mă gândesc în continuare la ale mele…

— Și eu vă rog, insistă și Iliuţă.

Soneria sună de mama focului. Las ţigara și repreiau conducerea acţiunii „Omul de sub asfalt”.

— Mă duc să deschid? întreabă generăleasa bucuroasă că a scăpat de beleaua ce şi-o luase singură pe cap. S-a ridicat să pornească spre ușă.

— Stai jos! strig eu la ea cu autoritate.

— Am stat.

Și chiar s-a așezat în fotoliu puţin speriată de felul în care i-am ordonat. Eram din nou șef, așa că puteam să dau ordine.

AFLĂM VEȘTI DESPRE CĂŢELUȘĂ LILI ȘI NI SE FACE „POMANĂ” CU PORUMB FIERT

Le fac semn colaboratorilor mei să se adune în jurul meu. Sting ţigara și o întreb pe generăleasa.

— Unde ne putem ascunde?

Dac-aţi fi fost de faţă când am întrebat-o unde am putea să ne ascundem, aţi fi văzut și voi niște oameni ciulind urechile la fel cum ciulesc urechile iepurii când au prins zvon de vânător. Întreabă Rareș care și le-a ciulit cel mai mult:

— Să ne ascundem? De ce să ne ascundem?

— Păi, dacă este Cap pătrat?

— Ne poate birui pe toţi dacă intră aici?

Nu ne poate birui pe toţi. El ar avea treabă doar-cu Iliuţă. Pe el îl caută. Așa stând lucrurile, noi ne vom ascunde și-l vom lăsa pe Iliuţă faţă în faţă cu Cap pătrat. Iliuţă dragă, după ce deschizi ușa, nu ieși afară, spune-i lui Cap pătrat, dacă e el, că ești singur acasă și invită-l înăuntru. În niciun. Caz să nu-i spui unde este Enache, omul de sub asfalt. Ai înţeles?

Iliuţă se bucură, drăgălașul de el, că primește o nouă misiune. Dar pentru orice eventualitate zice:

— Dar dacă…

— Iliuţă! Ce-i cu tine?! Tu, erou de roman cu state vechi, să zici: „Dar dacă?…”

Generăleasa, Rareș și chiar și Vlad s-au înscris ca voluntari, auzind acel „Dar dacă” al lui Iliuţă. S-aii rugat pe rând de mine să le dau lor această misiune.

Dar fiind faptul că numai Iliuţă îl cunoaşte pe Cap pătrat, nu accept.

— Am vrut să spun că dacă este cineva care n-are nicio legătură cu operaţiunea noastră?

— Scuză-mă. Am crezut că ţi-a fost frică.

— Să-mi fie frică mie de Cap pătrat?

— Deci, ne-am înţeles. Nu?

— N-aveţi o sabie? întreabă Iliuţă pe generăleasă.

— Ce treabă ai cu sabia? îl întreb eu.

— În caz de mă atacă acest Cap pătrat, să am ceva la îndemână. Sunt în legitimă apărare.

— Să n-o luăm nici așa. Dacă te atacă, suntem noi aici.

— Vrea să facă pe cavalerul Pardaillan, zice Rareș și izbucnește în râs.

— Ce râzi mă, *motontolule?*

— *Motontol* ești tu. Sabie! Ha! Vrea sabie!

Iliuţă s-a îndreptat spre ușă, după ce noi ceilalţi ne-am ascuns cât se poate mai bine. Eu m-am vârât într-un șifonier mare, c-un accentuat miros de nafta lină. M-am ascuns chiar în șifonierul în care era „Statul major" pentru a fi gata în orice clipă să în intervin la un eventual atac al lui Cap pătrat. Trebuie să vă mai spun că am lăsat întredeschisă ușa șifonierului, nu numai pentru ca să nu mă sufoc ci și pentru a vedea ce se petrece în cameră. După foarte puţină vreme, a intrat Iliuţă, iar în urma lui, nu cel pe care-l așteptam, ci o femeie cu o copaie. Femeia a lăsat copaia jos, s-a uitat prin cameră și l-a întrebat pe Iliuţă:

— Tu ești singur acasă?

— Da, sunt singur, părinţii mei lucrează în schimbul doi.

Femeia cu batic foarte colorat a scos din albie un porumb fiert și i l-a dat lui Iliuţă.

— Ia, maică, și mănâncă și tu.

Iliuţă prudent, gândindu-se probabil că nevasta lui Cap pătrat — pentru că ea era — i-ar fi putut pune pe porumb cine știe ce otrăvuri ori prafuri adormitoare, a luat porumbul, dar nu l-a mâncat. De la postul meu de observaţie pot controla cu privirile toată încăperea și, bineînţeles, pot auzi toată discuţia, chiar dacă s-ar vorbi în șoaptă. Iliuţă o întreabă după o foarte scurtă pauză:

— Ce doriţi de la mine?

Femeia asta cu baticul foarte colorat nu pare să fie proastă deloc. Se mai uită prin toată casa, și pe dulap, și-l întreabă pe Iliuţă cu zaharină în glas:

— De ce nu mănâncă, maică, porumbul?

— Mă doare o măsea. Am să-l mănânc mai târziu.

Ce vreţi să aflaţi de la mine?

— Vreau, dragul mamii, să aflu ceva de la tine.

Zău că vreau.

Iliuţă se uită în dulap, la mine, dar musafira nu bagă de seamă. O întreabă:

— Ce? Ce vreţi să aflaţi de la mine?

— Tu ai nevoie de bani?

De la mine din dulap văd că lui Iliuţă a început să-i cam fie teamă. Se uită la cerceii ei lungi de aur, la dantura ei de aur și, cu capul îndesat între umeri, zice:

— De ce mă întrebaţi dacă am nevoie de bani?

— Eu îţi dau ţie niște bani.

— Pentru ce să-mi daţi bani?

— Îţi dau cât vrei tu. Și o mie de lei.

Scoate din sân o legătură din care iese la iveală un ghemotoc de sute. Le văd și eu de la postul meu de observaţie. Iliuţă se uită la bancnote. Blegul de el se mai uită și la ușa întredeschisă a dulapului, adică la mine și, ca de pe altă lume, zice:

— Ce să fac eu cu atâţia bani? Dar pentru ce vreţi să mi-i daţi?

— Îţi dau cât vrei tu, dacă-mi spui unde este

Enache.

— Nu cunosc niciun Enache.

— Dar n-ai venit tu la noi acasă pe strada Rulmentul fără bile și ne-ai spus că Alecu Ionescu trăiește?

— Am venit.

Femeia cu baticul foarte colorat se ţine de capul lui Iliuţă să muște din porumb. E cu ochi și cu sprâncene că nu-i ceva curat cu porumbul ăsta. Prea insistă ea să-l mănânce. Îşi dă seama și Iliuţă și dă din cap că nu. Femeia îl întreabă:

— Cine te-a trimis?

— Un individ care s-a dat drept Alecu Ionescu.

— Unde este acel individ?

— De ce vă interesează așa de mult acea persoană?

— El este fratele meu.

— Atunci de ce s-a dat drept Alecu Ionescu?

— O fi vrut să…

N-a apucat să-și continue motivarea, pentru că eu, cuprins de un dor. Nebun de Liliduţă mea; am ieșit din șifonier. Acum, pentru că suntem între noi, „vă pot spune că nu numai dorul de Lilicuţa m-a făcut să ies din șifonier, ci și un afurisit de strănut că și ăsta te apucă tocmai când n-ai nevoie de el. După ce-am strănutat, am dat dispoziţie să iasă și ceilalţi din ascunzători. Am înconjurat-o pe vânzătoarea de porumb. Am strâns cercul și am invitat-o să se așeze.

Le-am făcut semn și celorlalţi să se așeze. Femeia cu baticul foarte colorat care, când ne-a văzut năvălind din toate colţurile spre ea s-a speriat, și-a revenit repede. A așezat albia cu porumb fiert pe masă și ne-a invitat:

— Serviţi, maică, câte un porumb.

Pesemne că lui Rareș îi place mult porumbul fiert, că, s-a Și uitat spre copaie.

— Nil mănâncă nimeni porumb! am decretat eu și o întreb pe femeia care voia să ne facă pomană cu porumb fiert: dumneata ești nevasta lui Ionescu? A lui Cap pătrat?

— Sunt numai prietena lui.

Rareș îl întreabă în șoaptă pe Iliuţă ce înseamnă prietenă, iar acesta, în loc să-i explice, îi închide gura cu un ghiont.

— Cum te cheamă? o întreb eu.

— Enache… vrea să se însoare cu mine, dar zice că n-am studii.

Asta-și bate joc de mine? O întreb:

— Ce studii?

— Păi el este mare cap pătrat și eu…

Să scap de pălăvrăgeala ei, o întreb:

— În primul rând, să-mi spui ce-ai făcut cu Lili?

Prizoniera, pentru că acum vânzătoarea de porumb ne căzuse prizonieră, ridică din umeri a mirare și ne întreabă:

— Care Lili? Nu cunosc nicio Lili.

— Ai fost văzută cu Lili în braţe, în faţa Alimentarei din strada Clăcașilor colţ cu

strada Luncii.

Responsabilul Alimentarei, tovarășul Pitic, mi-a dat telefon. Unde-mi este cățelușa?

— Aaa, de cățelușa asta e vorba?

Îmi vine inima la loc. Mă gândeam că se va face că nu știe despre ce fel de Lili este vorba. Zice:

— Am lăsat-o la circ. Era să dau de belea cu ea.

— Ai vândut-o? Cum era să dai de belea cu ea?

Pe generăleasă n-o interesează soarta cățelușei mele. Se așază pe un fotoliu și începe să fredoneze *Paloma Blanca.* Mă uit urât la ea. Nepotul ei, Vlad, îşi privește și el bunica nu prea frumos, iar Iliuță și Rareș îşi dau coate. Femeia cu batic foarte colorat râde și ea forțat și zice:

— Am vrut s-o vând, dar… Am fost cu ea la Iozefini ăla…

Vrea să-mi povestească ce știe să facă Iozefini al ei, dar n-o las. De Iozefini ne arde nouă acum? Nu ne ardea nici de Ovidiu Réné și nici de alt prestidigitator mult mai bun decât ei amândoi la un loc.

— Vorbește-mi de Lilicuța, nu de Iozefini.

— Păi ăsta a vorbit cu cățelușa ce-a vorbit și pe urmă m-a întrebat…

— Cine și ce te-a întrebat?

— El, Iozefini, mi-a zis: „Dumneata ești femeia de serviciu de la scriitorul ăla… nu știu ce nume a zis.

— Și?

— Eu am zis că da. Iar el mi-a zis: „Și te-a trimis să mi-o aduci? Spune-i că-mi pare bine că până la urmă s-a gândit că e bine să sprijine circul românesc". Eu l-am întrebat: „Dar cât îmi dați pe ea?"

Credeam că scot de la el câteva mii de lei, când colo… păcătosul de el, mi-a dat o sută de lei și-a plecat.

Al meu zicea că să n-o dau fără câteva mii de lei.

În timp ce eu primeam vești despre cățelușa mea, Lilicuța, generăleasa, ca întotdeauna puțin într-o ureche și pe deasupra și puțin cam lacomă, s-a apucat să mănânce dintr-un porumb. A adormit, bineînțeles, imediat. O așez mai bine în fotoliu ca să n-o doară oasele după ce s-o scula. Copiii se uită cam speriați la mine, mai ales nepotul ei, Vlad.

— I s-a întâmplat ceva? mă întreabă el, aruncând niște sulițe, nu priviri, spre vânzătoarea de porumb.

Îi spun lui Vlad:

— Nu te alarma, fii calm.

— Cum să fiu calm? Dacă a omorât-o? Dacă a fost otravă?

Îi fac semn lui Vlad să-și vadă de treabă şi-o întreb pe femeia cu batic foarte colorat:

— Enache și mai cum te cheamă?

S-a cam speriat femeia. S-a cam speriat, pentru că toți ne uitam la ea ca la niște lături aruncate în stradă.

— Vota. Şi-o să mă cheme Ionescu Veta, dac-o să-mi completez studiile.

— Ce fel de studii?

— Nu știu, că încă nu mi-a spus. Vrea să mă facă să am și eu capul pătrat ca al lui. D-aia duc albia cu porumb pe cap.

Eu am văzut până acum zăpada a vreo cincizeci și două de ierni, dar n-am văzut așa ceva, n-am auzit de așa ceva. Poftim situaţie! Duce albia pe cap ca să-și facă și ea capul pătrat. Mulţi zănateci mai trăiesc pe pământul ăsta! Mă uit și mai urât la ea și zic:

— Treaba voastră… Trebuie să lămurim ceva.

Ceva mult mai important pentru noi.

— Ce trebuie să lămurim?

— Unde a fost copaia cu porumb în timp ce… te-ai dus cu Lili la circ?

— I-am pus această întrebare pentru că mi-am dat seama că ea este vinovată în ceea ce privește „otrăvirea" generălesei.

— Păi, avem niște rude chiar aici pe strada Luncii.

— Ce fel de otravă ai pus pe porumb în loc de sare?

— N-am pus otravă.

— Dar ce-ai pus? Pentru că văd că generăleasa…

Vânzătoarea de porumb fiert, când aude cuvântul generăleasă, tresare. Se uită la „mama porumbeilor" de pe strada noastră, cu teamă. Parc-ar vrea să ne arate călcâiele. Să fugă. Dar poate să fugă? Noi n-o păzim?

— Dumneaei este generăleasă? Păi n-are uniformă d-aia.

Ca s-o liniștesc puţin, îi spun:

— Așa-i zicem noi. Ai omorât-o?

— Noi nu omorâm oameni.

— Atunci ce-ai pus pe porumb?

— Nu eu am pus. El. Cap pătrat.

— Ce?

— Prafuri de somn. Va dormi vreo două, trei ore și apoi se trezește. Ne spui și nouă unde este Enache?

Drăgălașa de ea! Vrea să afle neapărat unde este Enache. Așa-i că nu pare prea pretenţioasă?

— Nu-ţi spunem. Și sperăm că n-ai să te superi pe noi din această pricină.

— Dar ia spune-mi, dumneata ești de la miliţie?

— Nu.

— Nici generăleasa?

— Nici.

— Am luat o piatră cam mare de pe inimă. Zău că e? a pe inimă o piatră mult mai mare decât se pune de obicei în butoi ca să ţină varza la fund. Drăgălașa noastră femeie cu batic foarte colorat răsuflă foarte ușurată și zice:

— Atunci e bine.

— De ce e bine?

— Păi, mă duc să-l aduc pe Cap pătrat să se învoiască cu dumneavoastră.

— Cum adică să se învoiască cu noi?

— Dacă ştiţi unde se află Enache, Cap pătrat vă îmbracă pe toţi în bani.

Îmi pare rău că generăleasa noastră doarme. Tare aș fi vrut să văd cum reacţionează la propunerea femeii de a aduce pe Cap pătrat să ne îmbrace în bani. Mă fac că nu pricep cum devine chestia cu îmbrăcatul în bani şi-o întreb:

— Ne îmbracă în bani? Cum?

— Vă dă cât vreţi, numai să-l puneţi în legătură cu Enache.

Mi se face lehamite de ea, mă ridic și ţip:

— Ieși afară! ia-ţi copaia și ieși afară cu ea cu tot!

Veta îşi ia copaia și iese ca un glonţ dintr-o pușcă de calibru mai mic. Iliuţă se uită la mine cum m-am uitat eu la Capela Sixtină când am vizitat Vaticanul și mă întreabă:

— Nu sunteţi de părere că aţi făcut o greșeală?

— Ce greșeală crezi tu că am făcut, dragă Iliuţă?

— Eu, în locul dumneavoastră, telefonam la 055 la miliţie, să vină s-o aresteze.

— E foarte interesant ce spui tu. Și pe urmă?

— Pe urmă ce?

— Noi rămâneam cu buza umflată. Ce fel de sfârșit avea această carte?

— Care carte?

Cred că Rareș, în tot acest timp, s-a gândit la vreo robinsonadă de-a portarului Răducanu, ori cine știe la ce s-a gândit pentru că a tresărit. După ce-a tresărit, a zis:

— Chiar o să scrieţi o carte cu acest caz?

— Păi tu crezi că eu îmi pierd timpul de pomană cu povestea asta?

— Așa da! zice și Vlad Lefter.

— Pe această vânzătoare de porumb știm de unde s-o luăm. Adică va ști miliţia de unde s-o ridice.

Strada Rulmentului fără bile numărul 63. Nu, Iliuţă?

DE DATA ACEASTA „STATUL MAJOR” AL OPERAŢIUNII „OMUL DE SUB ASFALT”, SE MUTA ÎN BIROUL MEU

— Și-acum ce facem?

— Mutăm cartierul general.

— Unde?

— La mine în birou. Cred că Vasile Căruţălungă s-a plictisit stând acolo de unul singur.

Mi-am dat și eu seama de vorba aia că sângele apă nu se face. Are mult adevăr în ea, pentru că în momentul când am zis că mutăm cartierul general.

Vlad Lefter m-a întrebat:

— Și cu bunica ce facem?

— O lăsăm să doarmă. Dar ar fi bine dacă, înainte de a pleca, i-am ura somn

ușor.

Iliuţă Chealdă, precaut ca întotdeauna, zice:

— Dacă totuși femeia cu baticul foarte colorat a pus pe porumb otravă?

Îl felicit pe ucenicul meu nevrăjitor pentru grija deosebită ce-o poartă semenilor lui, și-l liniștesc:

— N-au avut curaj. Va dormi generăleasa noastră vreo trei, patru ore și se va trezi.

Intervine bineînţeles și nepotul ei Vlad:

— Și ea să nu fie de faţă când o să-l scoatem pe omul de sub asfalt? N-ar fi frumos din partea noastră dacă am lăsa-o dormind tocmai în momentul când este cel mai interesant.

Am vrut eu să-l întreb pe nepotul generălesei dacă suntem noi cumva vinovaţi de faptul că ea doarme. A obligat-o cineva să mănânce porumb cu praf de dormit în loc de sare? Ea și-a făcut-o cu mâna ei. Nu mai pun paie pe foc. Ca să împac și ca prea și varza, îi zic:

— Îi lăsăm un bilet.

Îi dau stiloul lui Iliuţă, rup din nelipsitul meu carnet de notiţe o foaie și zic:

— Scrie-i, Iliuţă.

Eroul meu și uneori și secretar îmi ia stiloul și bucata de hârtie din mână, aprobă din priviri ideea cu biletul și zice:

— Sunt gata. Ce să scriu?

— „În caz de vă treziţi…”

— Cum adică? se sperie nepotul generălesei. S-ar putea să nu se mai trezească?

Îl liniștesc pe bietul nepot:

— Scrie așa, c-a s-o speriem puţin. Cum am zis?

Iliuţă repetă ce-a scris pe bucata de hârtie, după ce-i spune lui Vlad să-și mai „lege căţeaua”.

Tradus, asta ar însemna ca Vlad să-și mai ţină gura.

Dar uite și la mine! Vând castraveţi la grădinar!

Parcă nu știaţi voi ce-nseamnă asta?

— „În caz de vă treziţi…”

— Așadar: „În caz de vă treziţi, după ce aţi avut lăcomia să mâncaţi dintr-un porumb din care vi s-a spus să nu mâncaţi, vă rugăm să veniţi la noul «stat major» al operaţiunii «Omul de sub asfalt», care s-a mutat în biroul meu. Sunaţi o singură dată și vi se va deschide”. Cum să semnăm scrisoarea? Eu aș propune să semnăm așa: „Noi, cei care n-am mâncat porumb”. E bine? Scrie așa Iliuţă și pune scrisoarea la vedere.

Rareș ne-a lăsat să ne batem capul cu compunerea scrisorii și, când totul a fost gata, a sărit și el cu gura:

— Eu n-aș fi de părere s-o lăsăm aici singură.

— De ce? îl întreb eu privindu-i creștetul capului și mai ales frumoasa-i frizură.

— Dacă vine Cap pătrat?

— Ce dacă vine Cap pătrat?

— Dacă vine şi-o forţează să-i spună unde se află omul pe care-l caută el?

— Nu are cu cine să se înţeleagă, pentru că generăleasa va dormi de-acuma fără vise, vreo câteva ore. Și după cum aţi observat, are la ușa de ia în trare broască Yalle. O încuiem. Cap pătrat n-o fi chiar așa de cap pătrat să spargă ușa. Dacă o sparge, aud vecinii și intervin. În afară de asta, o să organizăm un post fix.

— Ce fel de *post fix?* Ce-i ăla?

— Am să-ţi explic. Chiar acum, dragă Rareș. De la unul din balcoanele mele, se vede aici. Binoclul o să-l luăm cu noi, așa că nu vă mai faceţi griji în legătură cu securitatea generălesei.

— Vreau eu să stau la post fix! se roagă Rareș.

— De ce tu? Tu ești mai cu colţuri decât noi?

— O să staţi pe rând. Îi liniștesc eu și dau semnalul de plecare. Ridicăm ancora.

SE PUNE LA VOT EXCLUDEREA DIN COLECTIV A LUI VASILE CARUŢĂLUNGĂ ȘI SE PROPUNE ȘI „TORTURAREA" LUI

Așadar, statul major al operaţiunii „Omul de sub asfalt" s-a mutat în biroul meu. Am parcurs drumul până la locuinţa mea, cu ochii în patru și n-am observat nimic deosebit. Cu toate astea, pentru că lui

Rareș îi plăcea să se uite cu binoclul, i-am încredinţat postul fix. Acest post l-am fixat chiar în biroul meu. Chiar la una din ferestrele biroului meu, pentru că de-acolo se poate vedea întreaga stradă.

Sper că vă mai amintiţi că eu am în biroul meu, întins pe tot parchetul, un covor care uneori, numai uneori, vorbește. Acest covor l-am cumpărat de la un negustor ambulant din Beirut. Fostul lui proprietar mi-a spus, atunci cinci ne-am tocmit, că acest covor se înrudește pe undeva pe departe cu vestitul covor fermecat, că este un fel de stră-strănepot de-al covorului fermecat, dar eu am luat spusele lui drept vorbe de duh. Dar până la urmă m-am convins că nu m-a minţit, pentru că l-aţi auzit și voi, mai la început, vorbind. Ei bine, după ce statul major s-a mutat la mine în birou și în timp ce noi încercam să încropim un plan de bătaie, covorul meu a zis:

— Stăpâne, fii dumneata atât de drăguţ și caută-l în buzunare pe băiatul ăsta care a stat aici în birou cât timp aţi fost plecat.

Noii mei eroi nu mai auziseră până atunci un covor vorbind. S-au uitat să vadă de unde vin vorbele alea și s-au cam înspăimântat. A trebuit să le spun și lor că este vorba de un stră-strănepot de-al covorului fermecat. I-am despăimântat eu, dar voi ce ziceţi? Să nu-ţi crape obrazul de rușine?

— Dragul meu covor, ce vrei să spui? Cum adică să-l caut în buzunare? Nu ţi se pare că exagerezi? Te rog foarte mult…

— Eu vă spun încă o dată să-l căutaţi în buzunare.

— De ce?

Și covorul meu, stând lungit pe toată pardoseala biroului meu, a început:

A venit poștașul, a adus ziarul de seară și o scrisoare. Acest băiat a desfăcut scrisoarea, a citit-o, s-a uitat în toate părţile și a băgat-o în buzunar.

Mă uit pe furiș, cu coada ochiului adică, la Vasile Căruţălungă. Doamne, cum arată! Și-a pierdut și graiul. Te cuprinde mila privindu-l. Îl întreb calm:

— Despre ce scrisoare e vorba, Vasilică?

Tace. Toţi se uită la el cu niște priviri acuzatoare. Chiar și Rareș care are o misiune bine determinată, misiunea de a controla strada, a uitat ce treabă are.

— Rareș, ce misiune ai tu? Vezi-ţi de postul tău!

Rareș trece la postul lui de observaţie, dar nu înainte de a arunca o privire urâtă de tot spre Vasile Căruţălungă.

— Despre ce scrisoare este vorba, dragul meu covor? Te întreb pe tine, pentru că prietenul meu Vasilică nu vrea să ne spună.

Covorul, după cum v-am mai spus, cu toate că se înrudește cu covorul fermecat, nu vrea să mai scoată o vorbă și nu va scoate chiar dacă-l calci în picioare. Așa sunt toate covoarele astea care n-au avut fericirea să fie fermecate de-a binelea. Vorbesc numai în anumite ocazii. Și atunci, după cum aţi băgat și voi de seamă, puţin cam peltic. Ce să-i faci? N-ai ce-i face. Apelez din nou la bunăvoinţa omului în cauză.

— Vasilică, te rog să scoţi imediat scrisoarea.

— O scot.

În sfârșit, nepotul generălesei scoate scrisoarea dintr-un buzunar mai ascuns şi-o pune pe birou.

— Preadrăgălașul meu Vasilică, tu știi că secretul corespondenţei este asigurat prin lege? Tu, dragul meu drag, în momentul de faţa ești pasibil de pedeapsă. Eu chiar acum aș putea să depun o reclamaţie la procuratură, prin care să… Ce te-a făcut să-mi deschizi scrisoarea?

Vasile Căruţălungă tace ca un fund de căruţă de Ialomiţa cu roţi care cântă.

— Dacă nu vrei să-mi răspunzi, atunci te rog frumos ia scrisoarea și citește-o cu glas tare. S-o auzim și noi.

Vasilică prinde culoare la faţă, că bietul de el se veştejise de tot. Parcă fusese rupt din vrej de aproape o săptămână. Zice:

— Îmi daţi voie s-o citesc?

— Ce fariseu e! se aude din nou vocea scăzută și peltică, a covorului meu aproape fermecat. Întreabă dacă poate s-o citească și el a citit-o de două ori până acuma…

Obrajii lui Căruţălungă se înroșesc din nou. Prind culoarea soarelui de asfinţit. Când apune el încolo, după Giuleștii sârbi. Apăs cu tocul pantofului pe covor ca să-l fac să-și ţină gura și zic:

— Te rog, Vasilică, hai dă-i drumul ! Ai greșit, ai greșit!

Scoate scrisoarea din plic și începe:

— „Stimate domnule scriitor Nicută Tănase. Eu mă numesc Preda Constantin (Costel). Satul meu este un sat așezat la aprox. 30 km de Dunăre și 15 km (aprox) de Jiu. Eu sunt în clasa a opta, școala generală numărul 2. Citind câteva din operele

dumneavoastră, am rămas impresionat de stilul în care scrieţi. O bună impresie mi-a lăsat cartea *Sus mâinile, domnule scriitor.* A fost excepţională, colosală, formidabilă și extraordinar de frumoasă. Știţi, eu în viitorul apropiat voi deveni scriitor. Am încercat chiar să scriu un roman, dar nu l-am terminat.

Acum scriu poezii și sper să vă placă. De exemplu… COPILĂRIE (sper să o citiţi):

Regina neîncoronată a vieţii
De cireș o albă floare.
O rouă proaspătă a dimineţii.
O stea de noapte căzătoare.

În tine văd pe Afrodita milenară
Cu ochi albaștri, calzi, strălucitori.
În tine văd a vieţii primăvară
În plină iarnă un buchet de flori.

Tu ești o floare din seraiul vieţii noastre
Având miros plăcut de iasomie.
Tu ești culoarea florilor albastre
Tu ești culoarea cea mai vie. Etc., etc.

Mai are vreo patru strofe. Dar… ia uitaţi pe unde-am ajuns. Gândul acesta! Nu mă împac deloc cu el. Zboară mereu. Dar să trec la subiect:

a) vreau să devin și eu scriitor și să scriu în stilul dv. (nici nu prea am ce să mai scriu). Ce sfat îmi daţi?

b) acum sunt în pragul formării unei vieţi noi (viitorul meu). Mai am II trimestre și nu mă împac bine cu matematica. Nu știu de ce. Nu știu. De lucrat, lucrez, dar degeaba. De aceea nu dau la un liceu industrial. Mă izbesc de ea (am media 7). Acest obiect îmi strică situaţia. La celelalte am numai 9 și 10. Ce școală îmi recomandaţi?

c) vreau să devin al II-lea Müller sau chiar Marcu (U. Craiova, echipa mea preferată). Ce părere aveţi de visurile mele în general? Desigur. Mă credeţi un… prost. Dar nu. Nu este chiar așa. Un lucru mi-a plăcut foarte mult la dvs.: iubiţi fotbalul. Dar poate că vă răpesc timpul citind scrisoarea mea și de aceea vă rog foarte mult să-mi trimiteţi răspuns. Vă rog foarte mult. Aș da milioane dacă dvs. Vreţi să corespondaţi cu mine. Scrisorile, pe care ar urma să mi le trimiteţi, le-aș strânge într-un volum numit *Corespondenţe celebre* (puteţi s-o faceţi și dvs). Vreau să-mi deveniţi cel cel cel mai bun prieten (iertaţi-mi diferenţa de vârstă). Și… încă ceva. Să-l rugaţi pe personajul principal din *Sus mâinile, d-le scriitor,* adică pe Iliuţă, dacă dorește să corespondeze și el cu mine. Aș fi în al XII-lea cer. Nu, nu râdeţi. Așa aș fi…

…(…) Cu școala o duc bine (matematica mă jenează). Sunt utecist. Am 14 ani.

Dar… dvs. Nu aţi apărut în niciun manual de școală sau în alte cărţi. Nu v-a lăudat nimeni. De ce? Scrieţi foarte bine? De ce? Dacă dvs. Îmi îndepliniţi această dorinţă (de a coresponda cu mine), am face împreună (iertaţi-mă) un roman pe cinste. V-aș invita în vacanţa de vară (să veniţi cu mașina) pe la mine. Am inventa pentru prima dată scrierea unui roman (un copil și un om de vârstă). Eu, cum v-am mai adus aminte, am încercat să scriu un roman *Comoara că pitanului Wyliam.* Dar nu l-am terminat. Mie mi-ar veni să scriu dacă dvs. Mă ajutaţi. Vă rog personal. Vă rog să corespondaţi cu mine. Dar dacă îmi trimiteţi o scrisoare, vă rog să mi-o puneţi recomandat. Așa sunt sigur că va ajunge. Și dacă sunteţi bun să-mi scrieţi despre viaţa dvs. (biografia), cum aţi ajuns scriitor, despre familie și să-mi daţi și mie nr. dvs. De telefon. Am niște rude pe la Craiova și au telefon. În vacanţa aceasta poate mă duc pe acolo și am să vă dau un telefon. Dar să mă retrag așteptând răspuns de la dvs. Și… dacă mai căutaţi eroi pentru romane, sunt și eu amator. Al. Dvs. Viitor prieten care vă stimează, viitorul scriitor elev Preda Constantin (Costel)".

Am ascultat toţi cu mare atenţie scrisoarea lui Preda Constantin. Iliuţă, auzindu-și pomenit nu mele, s-a umflat puţin în pene, dar i-a trecut re pe de că e destul de modest, deși este erou de roman de multă vreme. Pentru cultura mea generală, îl întreb mai mult în șoaptă pe Căruţălungă:

— De ce ai vrut să iei cu tine această scrisoare?

Vasile Căruţălungă tace din nou. Vlad Lefter, deși văr cu el, propune:

— Dacă nu vrea să dea niciun fel de explicaţii, eu aș zice să-l excludem din colectivul nostru. Cum de și-a permis el să deschidă o scrisoare care nu-i aparţine. Să nu te superi pe mine, Vasilică, dar… Asta-i situaţia!

Îl întreb pe Iliuţă:

— Tu ce părere ai, Iliuţă?

Iliuţă al meu, eroul meu, ucenicul meu nevrăjitor, luat prin surprindere, se uită la Vasilică exact cum s-a uitat Dudu Georgescu prima dată la „Gheata de aur" și zice:

— Vreau mai întâi să vorbească cel în cauză.

Vreau să „deschidă" gura Vasilică. Poate cine știe, ne dă o explicaţie plauzibilă și, dacă-i așa, atunci n-avem ce face.

Rareș, care se uita cu binoclul în susul și în josul străzii Olga Petra, zice:

— Ce înseamnă „plauzibil", Iliuţă?

Iliuţă n-are chef acum de dat explicaţii și-i zice lui Rareș:

— Notează-ţi expresia și uită-te în dicţionarul enciclopedic român la litera P. Dar ai grijă să n-o folosești până nu știi precis ce înseamnă.

— Mulţumesc pentru instructaj. Dar spuneţi-mi, vă rog, schimbă el vorba, părerea mea nu vă interesează? Părerea mea în legătură cu fapta nesăbuită a prietenului meu Căruţălungă?

— Cum să nu? Care este părerea ta?

— Părerea mea este că Vasilică trebuie să ne ex plice, imediat și pe loc, ce anume l-a îndemnat să deschidă scrisoarea.

Rareș a rupt inima târgului cu părerea lui. Noi nu știam că trebuie să ne explice? îi zic:

— Și dacă nu vrea?

— Eee!… Cum adică nu vrea? Păi dacă nu vrea, îl torturăm.

— Îl ce? mă fac cu, săracul de mine, că nu înţeleg despre ce este vorba, uimit de atâta cruzime la ţâncul ăsta și întrebându-mă de unde a aflat el povestea cu tortura.

— Îl torturăm până spune.

— Cum adică să-l torturăm?

Rareș îi dă binoclul lui Vlad Lefter, îi dă și postul în primire, îi spune schimbului să fie cu ochii în patru, apoi se îndreaptă spre Vasilică, se uită la pantofii lui și-l întreabă:

— Ce număr porţi la pantofi?

— 38.

— Asta este foarte bine. Descalţă-te, Vasilică!

— De ce să mă desculţ!

Intervin eu:

— Stimate tovarășe Rareș al lui Cătănici, află că încă nu ai dreptul să comanzi. Deocamdată eu sunt șeful „statului major" al operaţiunii „Omul de sub asfalt44.

— Vă rog să mă iertaţi că nu v-am cerut permisiunea să încerc să scot de la el, prin tortură, ce avem de scos. Îmi daţi voie?

— Așa da! Te rog.

I-am dat voie numai și numai din curiozitate, să văd cum vrea el să tortureze un om. Zice:

— Descalţă-te! Vasilică, descalţă-te imediat!

Altfel…

— Vreau să știu de ce să mă descalţ.

— Vrei să știi de ce să te descalţi?

— Da.

— Ei bine și noi vrem să știm de ce ai deschis și ai citit o scrisoare care nu-ţi aparţine și mai ales de ce ai luat-o. Descalţă-te!

Vasilică Căruţălungă se descalţă. Se desculţă și Rareș de pantofii lui care au numărul 34. Îi ia pantofii lui Vasilică și-i aruncă lângă picioare pantofii lui care sunt cu trei numere mai mici. Îi ordonă:

— Încalţă-te! ordonă foarte autoritar Rareș al lui Cătănici.

Cred că aveţi și voi în clasă un coleg mai absent ca să nu zic tăntălău, care în timpul lecţiilor se uită pe pereţi ori în oglindă, să vadă dacă între timp nu i-a mai crescut capul. Ei bine, cam așa s-a uitat Vasilică la Rareș și a zis:

— Cum să mă încalţ cu niște pantofi atât de mici?

— Cum necum, te încalţi și te duci încălţat cu ei până în Magheru la Teatrul Nottara, vezi ce joacă și vii înapoi. Dar să nu cumva să te descalţi pe drum, că…

Vasilică îşi încalţă pantofii lui și zice privindu-mă în albul ochilor:

— Vă rog să mă iertaţi că am deschis scrisoarea.

— Te iert, dar spune-mi ce te-a îndemnat.

— Eu de mult am vrut să vă scriu.

I-auzi, domnule, băieţaşul ăsta a vrut să-mi scrie.

Mare șmecher! Vrea să scape mai ieftin. Pentru că știu încă din anul 1934, adică de când aveam zece ani, că urechea trebuie să fie necrezătoare faţă de minciuni, îl încerc pe Vasilică:

— Și de ce nu mi-ai scris? Ce-ai vrut să-mi scrii?

— Că vreau să devin și eu erou al unei cărţi de-a dumneavoastră, dar nu am avut curaj să…

Frumușelul, drăgălașul, vrea să devină și el erou.

Nici mai mult nici mai puţin decât direct erou de carte, dar n-are curaj. Îl întreb:

— De ce n-ai avut curaj?

— Drept să vă spun, nu știam cum să compun scrisoarea și, când am văzut pe plic la adresa expeditorului „Elev clasa VIII-a Preda Constantin” m-am gândit că…

— Și el vrea să devină erou de roman, îl ajută de data asta Rareș.

— Da și am vrut să văd cum trebuie să-i scrii unui scriitor.

— Dar te rog să-mi spui de ce, după ce ai citit-o, m-ai pus-o la loc?

Vasilică se uita la mine cu niște ochi rătăciţi, de viţel în drum spre târgul de vite.

— Am vrut s-o copiez și s-o citesc și la niște colegi ai mei.

— Și mai grav. Deci voiai să popularizezi o scrisoare care nu-ţi aparţine.

— Tipul mi s-a părut cam prea lăudăros și nedecis.

— Cum adică nedecis?

— Păi vrea să devină și el al doilea Eminescu, vrea să fie și mare fotbalist. Ca Marcu de la Craiova sau ca Müler, și mai zice că matematica îl jenează, ca să nu mai vorbim și de greșelile de ortografie, pentru ca, în final să încheie cu „al dumneavoastră viitor prieten care vă stimează, viitorul scriitor elev Preda Constantin (Costel)”. Am vrut să le arăt unor colegi de-ai mei ce fel de lăudăroși sunt pe lumea asta.

— Poate că nu este lăudăros, ci se bazează pe ceva când… La urma urmei și în definitiv nu era treaba ta. Nu ţi-a cerut nimeni să apreciezi ce fel de caracter are cititorul meu Preda Constantin din Polovraci, ori de unde este el.

— Nu știu ce vrea? Un lăudăros și nimic altceva!

Între timp, Rareș a trecut iar la postul de observaţie. Și-a luat binoclul în primire și, după ce a mai „controlat” o dată strada Olga Petra în sus și în jos, a zis:

— Ce mai! Vorba dumneavoastră: Pierderea vremii bune este mama și sămânţa vremii rele.

Nu știu ce vrea să spună Rareș cu zicala asta care se potrivește aici ca nuca în perele, așa că-l întreb:

— Încotro baţi? Ce vrei să spui?

Rareș îl privește pe Iliuţă care l-a trimis mai adineauri la dicţionarul enciclopedic și ne explică:

— Fapta comisă de Vasile Căruţălungă este incălificabilă și trebuie exclus din colectivul nostru.

Dacă în constituţie scrie că se asigură secretul corespondenţei iar el, ca un nerușinat, a deschis scrisoarea pe care apoi și-a însușit-o…

— O aduceam înapoi. O lipeam la loc și o puneam în cutia de scrisori.

— Taci! se supără Rareș. Eu, cum am mai zis, cred că este păcat să pierdem vremea și, ţinând cont de cele petrecute, propun să se pună la vot excluderea lui din colectivul nostru.

După ce Rareș a terminat ce-a avut de zis, îl întreb pe Iliuţă.

— Tu?

Iliuţă, care probabil se gândea foarte departe, pe la una din bătăliile lui Ștefan cel Mare, se trezește din visare:

— Poftim? Aţi spus ceva?

— Tu ce părere ai despre cele petrecute?

Iliuţă zice scurt și cuprinzător:

— Sunt pentru excluderea lui din colectivul nostru.

Vlad Lefter ar vrea să nu i se ceară și lui părerea. Să se uite că de fapt el a venit la început cu propunerea de a-l exclude. Acum ar vrea să facă pe mortul în păpușoi, dar eu nu-l iert:

— Vlade! Care este părerea ta?

— Eu vreau să-i pun o întrebare vinovatului. Adică lui Vasilică.

Interesant, nu? Vrând să aud întrebarea, îi zic:

— Te rog.

— Vasile, te rog să mai spui o dată ce te-a îndemnat să deschizi scrisoarea în cauză.

Căruţălungă se aștepta la o întrebare mult mai întortocheată dar, auzind despre ce este vorba, a zis dintr-o bucată:

— Faptul că era scrisă de un elev. Asta m-a făcut.

Vlad Lefter, care vrea să intre în istoria omenirii, zice:

— Mulţumesc! îmi daţi voie, îmi permiteţi să vă pun și dumneavoastră o întrebare?

Eu, care în viaţa mea am văzut și multe eclipse de soare, îl întreb:

— Cui? Cui vrei să pui o întrebare?

— Dumneavoastră.

— Cum să nu!

Vlad Lefter își drege glasul. Ceilalţi eroi ai mei, auzind că voi fi luat la întrebări, devin mai atenţi.

Rareș al lui Cătănici se uită cu binoclul la Vlad care începe:

— În toate cărţile pe care le-aţi scris pentru copii și chiar în unele articole pe care le-aţi publicat în revistele pentru copii, v-aţi dat adresa și i-aţi rugat pe copii, pe cititorii dumneavoastră, să vă scrie părerea despre cele ce-aţi scris și i-aţi mai îndemnat să se adreseze dumneavoastră când au ceva neplăceri ori cine, știe ce bucurie. Este adevărat?

— Este adevărat. Dar mă întreb unde vrei să ajungi.

Și Vlad mă întreabă ca un procuror.

— În ce scop aţi făcut acest apel?

— Ca să am subiecte pentru unele schiţe, romane… zic eu cu voce cam

scăzută.

— Dacă lucrurile stau așa… Un moment. Tu, Vasilică, ai citit cărţile și schiţele tovarășului Nicuţă Tănase?

— Toate!

— Mulţumesc. Deci dacă lucrurile stau așa, atunci eu îl condamn pe Vasile Căruţălungă pentru faptul că și-a însușit scrisoarea, dar îi acord și circumstanţe atenuante pentru că el, fiind curios ca orice copil, văzând că scrisoarea este trimisă de un cititor elev, a vrut să vadă și el cam ce trebuie să i se scrie unui scriitor.

Iliuţă îi spune în șoaptă lui Rareș că Vlad, dacă tăcea, filosof rămânea. Vlad a auzit replica lui Iliuţă, dar s-a făcut și el, la fel ca mine, că plouă mărunt.

Îl întreb pe Vlad:

— Și ce propui?

— Să-și ia un angajament în faţa noastră că, în viaţa lui, nu-și va mai însuși o scrisoare care nu-i aparţine.

Propunerea asta mi se pare destul de interesantă, mai ales că a venit de la bunul lui văr. Zic:

— Și?

— Și să punem la vot.

— Ce?

— Dacă mai poate face parte din colectivul nostru.

Dacă mai poate continua să rămână în „statul major” al acţiunii „Omul de sub asfalt”.

— Și eu zic să punem la vot excluderea lui din colectivul nostru, zice Rareș gândindu-se ce fericit ar fi el dacă ar putea mânca clătite cu dulceaţă de vișine din același blid cu Ioniţă, portarul echipei de fotbal Rapid.

Cu toate că fapta comisă de Vasile Căruţălungă a fost foarte gravă, nu a fost exclus din colectiv. M-am împotrivit eu, pentru că mi se făcuse o milă de el…

Nici nu mai putea vorbi de speriat ce era că nu va mai fi lăsat să vadă și el ce se va întâmpla până la urmă cu acest caz. Cazul „Omul de sub asfalt”. I s-a atras, în schimb, foarte serios atenţia să nu mai repete o astfel de greșeală. Și-a făcut o autocritică sinceră și…

DINTR-O CAMIONETĂ SPECIALĂ COBOARĂ ÎN FAŢA CASEI MELE DIRECTORUL CIRCULUI CU ANIMALE SĂLBATICE

Plantonul, adică omul cu binoclu, Rareș pe numele lui înregistrat de părinţi la starea civilă și care uneori citește *Lupta CFR,* pentru că are un unchi mecanic de locomotivă, strigă:

— Alarmă! Alarmă!

Iliuţă și Vlad, ba chiar și Căruţălungă, căruia nu-i mai purta nimeni pică, s-au ridicat imediat cam speriaţi. Le fac semn să stea pe locurile lor.

— Ce fel de alarmă? întreb eu calm, cu calmul omului care și-a pierdut trei

sferturi din viaţă fumând, printre altele, și ţigări de foi.

— Mie mi-e frică! Eu mă duc acasă.

Și Rareș îmi dă binoclul. Dar nu am nevoie de el pentru că se poate vedea și cu ochiul liber. Ce se petrece la intrare? Directorul circului coboară din cabina camionetei speciale și mai coboară cineva.

Un ajutor de-al lui. Văd de la fereastră că în autocamionela specială sunt doi delfini obișnuiţi, dar unul purta baston, iar celălalt ochelari cu multe dioptrii. Mai era un tigru cu o ureche lipsă, probabil mâncată de șobolani, un leu cocoșat și știrb, un șarpe boa așezat pe niște rotile din cauză că nu se mai putea mișca de bătrâneţe. În momentul când toc mai se chinuia să desfacă oblonul ca să descarce „obiectele”, am deschis fereastra și am strigat:

— Directore! Alo, directore!

Directorul s-a uitat în sus și mi-a zâmbit așa cum numai el știe să zâmbească, atunci când are un interes.

— Nu descărca, nu descărca nimic. Cobor imediat.

Îşi ţine pălăria să nu-i cadă, se uită în sus și, crezând că glumesc, mă întreabă exact în același timp:

— De ce? De ce să nu descarc?

— Ai răbdare. Imediat cobor. Acum sunt jos.

Am zburat pe scări și, când am ajuns, leul știrb și cocoșat era deja dat jos din camioneta specială.

L-am mângâiat pe coamă pe leul pensionar și acesta, bucuros că n-a mai fost mângâiat de pe vremea când făcea treabă la circ, s-a bucurat tare mult. L-am mai mângâiat o dată și m-am răstit la omul care întovărășea pe directorul circului și căruia i-am spus:

— N-am nevoie de ciurucurile voastre. Mi-o aduceţi imediat pe Lilicuţa.

Ce credeţi că s-a întâmplat în momentul imediat următor? Știţi ce s-a-ntâmplat? Am auzit vocea Lilicuţei, am auzit chiar și-un oftat de ușurare:

— Sunt aici, stăpâne! Și nu știu cum a făcut că, dintr-un salt, a și fost în braţele mele.

Ajunsă în braţe, Lilicuţa și-a cerut niște scuze fierbinţi, venite din adâncul inimii, că nu a fost destul de vigilentă și că nu mi-a ascultat sfatul. Pentru că de câte ori n-am sfătuit-o eu să nu mai stea de vorbă cu fitecine! Am iertat-o. Directorul circului se repede să-mi ia căţelușa din braţe.

— Astâmpără-te! zic eu.

— Să nu mai pui mâna pe mine, că te mănânc! zice și Lilicuţa.

— Încarcă-ţi leul cocoșat și știrb și umblă.

Directorul nu se lăsă. Zice:

— Dar…

Ia uite la el.

— Dar ce?

Bătrânul leu pare-se că înţelege despre ce discutăm. Îmi dă târcoale, se scarpină de mine. Lilicuţa încearcă să mârâie la el, dar îi atrag atenţia că nu e bine

să iște scandal în plină stradă, mai ales că toţi vecinii sunt cu ochii pe noi.

— Nu mi-ai trimis dumneata cățeluța?

— Nu.

— Păi așa mi s-a spus! mai zice directorul.

— Cine ţi-a spus așa?

— Femeia dumitale de serviciu. I-am dat și o sută de lei.

— Te interesează.

— Dar eu am comandat și afișe.

— Ce afișe?

— Am programat primul spectacol cu pechineza care vorbește două limbi și cântă *Paloma Blanca, Arlechinul* și alte cântece la modă. Afișele sunt gata.

— Este adevărat, stăpâne, zice Lilicuţa, uitându-se în ochii mei.

Lilicuţa nu prea are obiceiul să se vâre în vorbă, dar acum uite că s-a vârât, drept pentru care o întreb:

— Ce este adevărat?

Am cam ţipat la ea. Nu-mi plac oamenii care chiar dacă n-au de spus ceva tot spun. Nu-mi plac bineînţeles nici cățeii care intervin în discuţiile oamenilor. Îmi cere din nou niște scuze și mai fierbinţi și iar îmi promite că nu va mai vorbi decât atunci când va fi întrebată. O întreb:

— Ce e adevărat?

Îmi răspunde:

— Că a comandat afișe.

— Vezi? Vezi că am dreptate! se plânge directorul.

— Și tu vrei să apari în spectacol?

Lilicuţa mă întreabă din priviri dacă poate se vorbească ori nu. Accept. Zice:

— În niciun caz. Eu, după cum bine știţi, sunt o cățeluță serioasă. Nu, stăpâne?

— Ai auzit-o, directore?

— Dar mie mi-a spus că vrea, pretinde directorul.

Credincioasa mea cățeluță îmi cere voie să ex plice:

— Eram forţată de împrejurări, se vaită Lilicuţa.

— Încarcă-ţi lighioanele și la revedere, directore!

Cu Lilicuţa în braţe sunt nespus de fericit și vreau să urc la mine dar… Dar la un astfel de spectacol, bineînţeles că se adună puzderie de oameni, mai ales că leul cocoșat, știrb și cu un ochi de sticlă refuză cu încăpăţânare să se mai urce în camioneta specială. O las pe Lilicuţa jos la poartă, mă duc la leul recalcitrant, îl mângâi din nou pe coamă, îi spun niște vorbe frumoase la ureche și leul, spre surprinderea tuturor, se urcă liniștit în camionetă. Directorul circului și ceilalţi au rămas cam tablou. Cineva mă întreabă ce i-am spus leului la ureche. Credaţi c-am fost prost să-i spun? Vecinii mei se uită cu alţi ochi la mine.

UN NECUNOSCUT MĂ PRINDE DE BRAŢ ȘI-MI PROPUNE SĂ FAC O PLIMBARE CU EL PÂNĂ ÎN CAPUL STRĂZII

Lilicuţa mai latră la leul încăpăţânat, lumea râde, râd și eu pentru că leul cu un ochi de sticlă este tare drăguţ și încăpăţânat. Încăpăţânat numai cu stăpânîi lui, pentru că mie, spre surprinderea celorlalţi, îmi trimite un fel de bezele și-mi face cu ochiul de sticlă. Un delfin, vrea să sară și el din autocamionetă, dar nu știu din ce pricină se răzgândește. Șarpele boa se înfășoară în jurul tigrului cu urechea mâncată de vreun șobolan și, tocmai în acel moment, apare delegatul străzii, îl ia deoparte pe director și-l întreabă dacă are autorizaţie să dea spectacole pe strada Olga Petra.

— Dar nu este un spectacol organizat.

— Atunci?

— Dumnealui. Mi-a propus un schimb și…

— Pe mine nu mă interesează schimburile dumneavoastră. Luaţi-vă menajeria de aici și plecaţi. Spargeţi bâlciul!

Lilicuţa mi-a sărit din nou în braţe. Încearcă să mă tragă de limbă. Vrea să știe și ea ce i-am spus leului, dar în acest timp, un necunoscut, care asistase la acest spectacol, mă prinde de braţul drept. Lilicuţa vrea să-l prindă și ea de mână, dar îi spun să se astâmpere. Lilicuţa se astâmpără. Pornim spre capul străzii.

— Ce doriţi de la mine? îl întreb pe necunoscut.

— Sunt căpitanul…

— O legitimaţie puteţi să-mi arătaţi?

— Cum să nu.

Îmi arată legitimaţia. Necunoscutul nu mai este un necunoscut oarecare ci un căpitan de la miliţie.

Îi spun:

— Vă stau la dispoziţie.

Mai întâi mă întreabă de unde am făcut rost de cățelușa asta. Îmi spune că a auzit-o și el vorbind și a rămas surprins. Recunoaşte că în viaţa lui n-a mai întâlnit un astfel de animal care să vorbească atât de curent limba omului. Îi spun că într-adevăr este o raritate, dar nu este singurul exemplar, ti mai spun că chiar aici în București, pe strada Clăcașilor, la numărul 17, chiar Lilicuţa are o fetiţă pe numele ei Malu care deocamdată doar fluieră vreo două limbi, dar în schimb este foarte deșteaptă. Vede și noaptea. Se miră și, după ce mă felicită, mă întreabă:

— Vreţi să ne daţi o mână de ajutor?

— Cu multă plăcere. Obligaţia, datoria fiecărui cetăţean este de a ajuta din toată inima organele noastre de stat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Vreau să știu de ce v-a dat târcoale Cap Pătrat și prietena lui, Veta Enache.

Am rămas surprins când am auzit că a adus vorba de Cap Pătrat și de Veta Enache. Lilicuţa a mârâit și ca un fel de „Ce părere aveţi?” Îl întreb pe ofiţer:

— De unde știţi că ne dau târcoale?

— De mai bine de o săptămână sunt puși sub urmărire. Aţi trimis dumneavoastră un copil pe strada

Rulmentul fără bile numărul 63?

— Da.

— De atunci oamenii mei, Cap Pătrat și Veta Enache sunt ca turbaţi. Vor să afle ceva de la dumneavoastră. De la puștiul care a fost la ei acasă.

Trebuie să vă atrag atenţia că acest Cap Pătrat este un tip foarte periculos. E în stare să facă și crimă.

Nu vă mai jucaţi.

— Cum adică să nu ne mai jucăm?

— Dumneavoastră vreţi să scrieţi o carte la care să participe ca eroi și niște copii?

— Da. Ce e rău în asta?

— Dumneavoastră știţi că pe eroul dumneavoastră îl putea costa viaţa?”

— Pe care erou?

— Pe cel care a fost alergat pe mai multe acoperișuri de Cap Pătrat. Dacă-l prindea…

— Eu îmi aleg eroii în momentul când mă apuc să scriu o carte. Vlad Lefter, cel care a fost alergat pe acoperiș, este un erou care merită să apară în orice roman.

Aţi fost de faţă când am mustruluit-o pe Lilicuţa pentru că se amestecă în vorbă chiar și atunci când nu trebuie. Deși am iertat-o pe Lilicuţa puţin mai înainte că se amestecase în vorbă, acum deschide iar gura:

— Dar cum rămâne cu?…

— Cu ce? ţip eu la ea.

— Cu faptul că l-am alergat până a scos limba de un cot, atunci când mi-ai spus tu.

— Atunci a fost altceva. Între timp s-a reabilitat băiatul…

Ofiţerul de miliţie vrea să afle și el despre ce este vorba și-i spun povestea cu Vlad, care a vrut să-și scoată un ochi pentru a intra în istoria omenirii. Râde.

— Tovarășe căpitan, pot să vă întreb ceva?

— Vă rog.

— Pentru ce sunt puși sub urmărire Cap Pătrat și femeia cu baticul înflorat?

— Fac parte dintr-o bandă de spărgători. Suntem mai mult decât siguri că sunt amestecaţi în niște spargeri cu care ocazie s-au furat obiecte de mare valoare. Îl căutăm pe șeful bandei, care a dispărut fără urmă. Îl căutăm noi și, concomitent, îl caută și complicii lui. Pentru că a dispărut cu toată prada.

Vestea asta este într-adevăr de milioane. Sunt fericit că eu și eroii mei putem da o mână de ajutor miliţiei noastre. Lilicuţa vrea să-mi spună ceva la ureche. Îi ghicesc gândul și-i spun că nu mai este nevoie să spună nimic. Dă din coadă. Îl întreb pe ofiţer:

— Nu cumva pe șeful bandei, pe care-l căutaţi dumneavoastră, îl cheamă Enache?

— Exact! Enache îl cheamă. De unde știţi? A

fost rândul său să rămână tablou. Și nu un tablou oarecare, ci ca un tablou de Picasso dacă nu și mai și.

Nu-i spun de unde știm și ce secret deţinem noi, componenţii „statului major" al operaţiunii „Omul de sub asfalt". Îl mai întreb:

— Spuneţi-mi vă rog, tovarășe căpitan. Ce s-a întâmplat cu Cap Pătrat și cu sora șefului bandei?

— I-am „invitat" până la miliţie.

— Cu ce ocazie?

— Cap Pătrat, pentru faptul că a deteriorat un acoperiș, iar prietena lui, pentru vânzare de porumb fără autorizaţie. Dar nu numai astea sunt cauzele pentru care au fost „invitaţi" la miliţie. Mai avem noi și alte cauze. Alte probe.

LE FAC CUNOȘTINŢĂ EROILOR MEI CU CĂPITANUL DE MILIŢIE ȘI LUAM O HOTARÂRE HOTĂRÂTOARE

Dacă domnul Cap Pătrat și femeia cu baticul foarte colorat sunt arestaţi, treaba noastră s-a cam terminat, mă gândesc eu. Și, în timp ce mă gândesc la toate astea, o aud pe Lilicuţa:

— Ce rău îmi pare că m-am născut pechineză!

Ofiţerul de miliţie, om cu multă experienţă, o întreabă pe Lilicuţa:

— Ia spune-mi și mie, de ce-ţi pare rău că Le-ai născut pechineză?

— Păi dacă eram lup ori buldog, puteam să devin și eu câine poliţist. Să vă dau și eu o mână de ajutor.

— Și-așa poţi să lucrezi în miliţie, încerc eu s-o liniștesc.

— Cum?

— Ca agent secret.

— Ha-ha-ha! mă ironizează Lilicuţa, care este o adeptă a umorului mult mai fin și în special al celui englezesc.

Mă răstesc la ea:

— Lili, te rog să termini cu rânjetul ăsta.

Ofiţerul intervine:

— Lăsaţi-o, că e tare drăguţă.

Ca să îndrept discuţia pe alt făgaș, pe altă uliţă, zic:

— Tovarășe căpitan, vreau să vă mai întreb ceva.

Primiţi o invitaţie?

— Ce invitaţie?

— Vreau să vă fac cunoștinţă cu „statul major" al operaţiunii „Omul de sub asfalt".

Când a auzit de „operaţiune", de „stat major" nu știa ce să mai creadă despre mine. Simţeam că se întreabă în gând dacă nu cumva aiurez ori dacă n-am scăpat cumva de la Spitalul numărul nouă. Mă întreabă mai mult în șoaptă:

— Ce operaţiune? Despre ce operaţiune și stat major este vorba?

Când bâlciul din faţa blocului meu se spărsese, când camioneta și directorul circului au dispărut, căpitanul de miliţie, Lilicuţa și eu urcam spre „statul major” al operaţiunii „Omul de sub asfalt”. Am lăsat-o jos pe Lilicuţa care a pornit înaintea noastră pe scări. Pentru că nu ajunge la sonerie, a început să strige:

— Deschideţi ușa că avem musafiri!

Ușa s-a deschis înainte de a termina căţelușa ape lui, pentru că omul de la postul de observaţie ne-a văzut urcând. Tot „cartierul general” ne întâmpină cu un sincer: Bine aţi venit! Se uită cam curioși la noul musafir, dar sunt bucuroși că Lilicuţa este din nou printre noi. Le zic eroilor mei:

— Vă prezint pe tovarășul căpitan… întorc capul spre căpitan și-i spun: Nu v-am reţinut numele.

Căpitanul de miliţie zâmbeşte copiilor, iar ei râs pune tot cu un zâmbet, în timp ce ofiţerul în civil colindând cu privirile pe feţele celor prezenţi inclusiv Lilicuţa, zice:

— Nici nu vi l-am spus. Preda mă cheamă, băieţi. Dumitru Preda.

— Deci, vă prezint pe tovarășul căpitan Preda, care se ocupă de operaţiunea „Omul de sub asfalt”.

Ofiţerul se uită octogonal la mine, iar eu, făcându-mă că nu bag de seamă, îl rog să ia loc în fololiul de orchestră, le fac și celorlalţi semn să-și găsească loc. Rareș continuă să „patruleze” strada cu binoclul.

Vreau să-i spun și lui să ia loc, dar îl las. Dacă-i place lui să stea de pază, ce să-i fac? Mă așez și eu.

Căpitanul mă întreabă nerăbdător:

— Ce tot… Ce înseamnă operaţiunea „Omul de sub asfalt”? V-am auzit vorbind de această operaţiune de atâtea ori…

Îmi fac. În gând un alt plan de bătaie și, lăsând la o parte modestia, îmi vine o idee de nota zece plus.

Căpitanul așteaptă răspunsul meu și, pentru că nu așteaptă în ploaie, mai întârzii cu răspunsul până îmi definitivez planul. Zic:

— Veţi vedea!… Iliuţă, fii drăguţ și caută prin trusa mea de medicamente.

Iliuţă, ca un arc bine călit, a sărit de la locul lui.

— Ce să caut?

— În trusa de medicamente am o sticluţă cu eter.

Ia-o cu tine. Tu, Rareș dragă, poţi să-ţi lași binoclul jos. Poţi părăsi postul de observaţie. Am impresia că misiunea noastră este încheiată. Leii mei, când au auzit pomenindu-se de o sticluţă cu eter, s-au umflat iar în pene de bucurie că vor lua parte la o acţiune pe bază de eter, dar aflând și ultimele cuvinte ale acestei fraze, care anunţa că misiunea noastră s-a cam încheiat, s-au dezumflat.

— Pentru ce vă trebuie eterul? mă întreabă căpitanul.

Îi povestesc omului legii:

— Vânzătoarea de porumb, adică femeia cu baticul înflorat, a vrut să ne trateze cu porumb fiert. Am refuzat. Am dat dispoziţie colaboratorilor mei să nu mănânce porumb, fiindcă mi s-a părut suspect. În loc de sare, avea pe el prafuri pentru adormit. Venise probabil cu intenţia să-l adoarmă pe Iliuţă și să-l ia ca să-l supună

unui „interogatoriu”.

— Despre ce fel de interogatoriu este vorba?

Mă gândesc că nu mai are rost să lungim povestea. De ce atâtea suspansuri? îi întreb din priviri pe băieţi dacă sunt de acord cu părerea mea și, după ce primesc încuviinţarea, zic:

— Tovarășe căpitan. Noi știm unde se găsește „Omul” dumneavoastră.

Paznicul bunurilor și liniștei noastre se face că nu înţelege.

— Care „omul” nostru?

— Cel pe care-l căutaţi.

— Enache?

— Enache.

Iar colindă cu privirile pe feţele noastre. Ne ia la rând și, când ajunge la mine, zice:

— Chiar știţi unde se află?

Da. I-a propus colaboratoarei noastre obiecte în valoare de o sută cincizeci de mii de lei.

Pe ofiţer nu-l impresionează suma, așa cum ne aşteptam. Credeam c-o să zică: Cât? O sută cincizeci de mii? Nu s-a mirat deloc. M-a întrebat:

— Sunteţi sigur?

— Sigur de ce?

— Că-l aveţi în mână pe marele spărgător Enache zis „Gură de lup”?

— Mai întâi, permiteţi-mi să vă întreb ceva.

— Ascult.

— Cunoaşteţi alfabetul morse?

— Cum să nu-l cunosc?

O TREZIM PE GENERĂLEASA ȘI DUMNEAEI SE „TOCMEȘTE”. CU OMUL DE SUB ASFALT

— Tovarășe căpitan. Am o rugăminte la dumneavoastră.

— Ascult.

— Vi-l predau pe șeful bandei de spărgători, pe acel „Gură de lup”, cum îi spuneţi, cu o rugăminte.

Căpitanul Preda mă întreabă cu jumătate de gură:

— Care este rugămintea?

— La „dezgroparea” șefului bandei vreau să asiste și colaboratorii mei.

Cuvântul „dezgropare” l-a neliniștit rău de tot pe ofiţer. S-a ridicat din fotoliu și-a venit mai lângă mine.

— „Dezgropare?” E mort?

— Nu. Nu este mort.

Se așază liniștit din nou pe fotoliu.

— Asta este foarte bine. Dar n-am înţeles ce este cu „dezgroparea” lui.

— Veţi înţelege imediat dacă, bineînţeles, stăpâniţi alfabetul morse.

— Vrem să-l vedem și noi la faţă pe „omul de sub asfalt”. Vă rog să nu mai puneţi întrebări. Mergem s-o trezim pe generăleasă? intervine eroul meu, Iliuţă.

Când aude de generăleasă, căpitanul Preda îşi aranjează ţinuta. Pe trepte, un vecin mă întreabă discret:

— Leul ăla e al dumneavoastră? De ce nu-l ţineţi în casă?

— Care leu?

— De sub scară.

Mă duc repede sub scară și, în adevăr, dau de un leu. Leul cocoșat și știrb.

— Ce e. Cu tine aici? Am văzut cu ochii mei când te-au urcat în camionetă.

— Am fugit. Am sărit din autocamionetă.

— Și ce ai de gând?

Leul se învârtește pa lângă mine, se reazemă de mine, îşi scarpină spinarea de mine și-mi spune ce are pe suflet. Zice:

— Vreau să-mi trăiesc restul vieţii la dumneavoastră.

Îl mângâi cum l-am mai mângâiat și i-a plăcut, pe coamă, și-i explic:

— Bine, dar tu ești proprietatea Circului de stat, ești în inventarul acestui circ.

Mi se plânge cu multă tristeţe:

— Directorul nu s-ar supăra dac-ar scăpa de mine.

Le mănânc fondurile de pomană. S-ar bucura dac-aș muri în clipa asta. A propus să mă împuște. S-a împotrivit îngrijitorul meu, dar și el e în pragul pensionării. Ce mă fac dacă pleacă și el de la circ?

— Dragul meu, dar spune-mi, ce să fac eu cu tine?

— Nu mai am mult de trăit. „Vă rog nu mă alungaţi…

— Și de ce te-ai ascuns sub scară și n-ai sunat?

— Mi-a fost jenă. Am văzut că aveţi musafiri.

— Ce să fac eu cu tine? Sperii vecinii.

— Nu se mai sperie nimeni de mine. Vedeţi că nu mai am niciun dinte în gură.

— Asta o rezolvă Maria Cristina.

Leul tușește ca un bun fumător care are de multă vreme plămânii în pioneze și, după ce se liniștește, mă întreabă:

— Care Maria Cristina?

— O rudă a mea din cartierul Militari.

— Cum rezolvă?

— Îţi pune placă. Este doctor stomatolog. Dragul meu leu, încă nu știu ce să fac cu tine. Nu știu nici dacă o să te împaci cu Lilicuţa.

— Cum să nu mă înţeleg cu ea?

— O cunoști?

— Am avut plăcerea. Mi-a prezentant-o Iozefini.

— Atunci, poftim.

I-am dat cheia și i-am arătat unde este apartamentul meu. Ceilalţi prieteni, printre care și căpitanul Preda, mă așteptau în hol. Observaseră și ei că mă „conversasem” cu un leu cocoșat și știrb. Ofiţerul m-a sfătuit ca înainte de a-l trece

în cartea de imobil, să mă mai gândesc și mai ales să stau de vorbă și cu conducerea circului.

— Bineînţeles că așa am să fac. Acum l-am invitat să stea în casă până mă întorc. Să nu mai zacă sub scară.

Rareș, cu binoclul agăţat de gât ca marinarii de cursă lungă, ori ca acei de cursă scurtă, totuna e, vine la mine și mă întreabă:

— Și leul ăsta jegărit știe să vorbească?

— Vorbește, dragul meu, dar nu prea bine, din cauza danturii. Bietul de el nu mai are niciun dinte în gură.

Și iată că din vorbă-n vorbă, am ajuns în încăperea în care generăleasa sforăie mai ceva decât un pescar de păstrăvi de apă de munte. Îi dau cu eter pe la nas, îi frec și tâmplele cu puţin oţet și generăleasa se trezește și, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic cu ea, ne întreabă dacă nu dorim să ne servească un șerbet cu apă rece apoi, după ce îi spunem că deocamdată nu ne arde de șerbet, ne-a zis:

— Atunci am să vă rog să mă scuzaţi puţin. Mă duc să dau mâncare la porumbei.

Are ea un sticlete cu porumbeii ăștia! îi spun:

— Să lăsăm porumbeii. Nu sunt chiar așa de flămânzi. Și nici nu sunt pe strada noastră. Au plecat la plimbare.

Ţipă la mine de parcă i-aș fi luat măsură de copârșeu cu un metru de tâmplar.

— Cum să lăsăm porumbeii? Eu încă nu le-am dat să mănânce.

După ce cască în lege, zice:

— Nu las eu porumbeii…

Ţara arde și baba se piaptănă! De fapt, te poţi aştepta la orice de la zaharisită asta de generăleasă.

Chiar mă surprinde faptul că nu ne propune să jucăm șotronul.

— O să le dăm mâncare, haideţi, veniţi cu noi!

— Unde?

Și vrea să-i spună și ofiţerului, pe care încă nu-l cunoaşte, că era cât p-aci să câştige cincizeci de mii de lei la obligaţiuni CEC. O opresc și-i zic:

— Hai să mai „discutăm” cu omul de sub asfalt.

Se uită la mine cam cum s-a uitat bunicul meu la mașina de cusut lăsată drept zălog de un văr al lui.

Tace.

— Care om de sub asfalt?… Aa, da.

Generăleasa vine de-acasă. Se trezește de-a binelea și pornim spre colţul străzii, luând cu noi şi-o rangă de fier.

— Cu fierul ăsta ce facem? întreabă căpitanul Preda.

— „Corespondăm”.

Deși i-am spus destul de tare și destul de răspicat ce facem cu ranga, ofiţerul mă mai întreabă o dată și vine mai aproape de mine.

— Ce faceţi cu el?

Ca să-l fac și mai curios, îi șoptesc la ureche din mers:

— „Corespondăm” cu șeful bandei pe care-l căutaţi de câteva zile.

Se uită cam bănuitor la noi. Nu cumva are de-a face cu niște nebuni? se gândește el. Suntem în capul străzii. Chiar deasupra omului de sub asfalt.

Îi zic generălesei:

— Îmi dai voie să mă dau drept dumneata?

— Nu înţeleg, ce-aţi zis?

— Dumneata te-ai tocmit cu el. Ţi-a propus obiecte în valoare de o sută cincizeci de mii de lei. Este?

— Da. Și?

— Și te rog să mă lași să mă tocmesc eu cu el în contul dumitale.

Iliuţă, Rareș, Vlad și Căruţălungă se înghesuie, se calcă pe picioare. Fiecare vrea să fie cât mai aproape de mine și de ofiţer, ca să audă ce mai punem la cale.

— Dar dumnealui cine este? întreabă generăleasa care abia acum s-a trezit cum trebuie dupăul timul căscat.

— Vi l-am mai prezentat o dată. Este tovarășul căpitan Preda.

— De miliţie? Căpitan de miliţie?

— Da.

Generăleasa se laudă că are și ea o rudă foarte apropiată, dar din partea soţului ei care a murit acum optsprezece ani și trei luni de ciroză uscată și că această rudă, care lucrează în miliţie cu grad de plutonier, o ajută pe ea când are vreo treabă cu miliţia. Dar zice că până acuma n-a avut niciodată ocazia să apeleze la serviciile lui. Căpitanul se face c-o ascultă, dar se gândește la ale lui. Și-a dat și el seama că bătrâna generăleasa bate apa în piuă. Îi fac semn să mai tacă și încep să bat cu ranga în asfalt.

— „Alo, domnu’ Enache?” Liniște. „Alo, domnu’ Enache, mai trăiești?”

După o pauză destul de enervantă pentru noi toţi și, după ce generăleasa îmi spune mai mult în șoaptă să insist, încercând să-mi ia ranga din mână, auzim: „Da, cine este?” „Eu, care m-am tocmit cu dumneata. Accept.” „Ce accepţi?” „Să-ţi dau drumul.” „Și-mi dai?” „În schimbul celor propuse.” „S-a făcut… Dezgroapă-mă!” „Mai întâi, obiectele. Dacă…”

Mă uit în ochii ofiţerului Preda care-mi face semn că suntem pe un drum bun. Eroii mei Iliuţă, Rareș, Vlad Lefter, Căruţălungă nu înţeleg nimic. Se uită la faţa mea și a ofiţerului, ori se uită unul la altul.

Îi fac un semn foarte discret generălesei, care știe alfabetul morse, să le explice și copiilor despre ce este vorba. Copiii se strâng în jurul ei și ea le traduce. Soarele nu mai e pe cer. A început să se lase înserarea. Mai schimb niște priviri cu căpitanul Preda și aud:

— „Ce garanţie am că mă scoţi de aici, dacă…” „Dacă ce?” „Dacă te trimit să-ţi ridici obiectele.” „Eu întotdeauna când promit ceva…” „Scoate-mă întâi de aici și pe urmă.” „Nu ţine. Știu cu cine am de-a face.” „Îţi dai cuvântul de onoare că mă scoţi de aici?”

Mă uit iar în ochii ofiţerului Preda și acesta îmi face semn să-mi dau cuvântul de onoare. Dar tocmai când să-mi dau cuvântul, vine fetiţa doctorului Oșanu.

Alexandra, care mă cunoaşte și nu prea și-mi spune:

— La dumneavoastră acasă este un leu.

— De unde știi tu, Alexandra, că la mine acasă este un leu?

— L-am văzut eu.

— Nu mai spune! Dar ce-ai căutat tu la mine acasă?

— N-am fost la dumneavoastră în casă. M-am uitat din stradă. Se uită multă lume, pentru că leul este în balconul casei dumneavoastră.

— Și ce face leul pe balcon?

— Se uită la lumea care s-a strâns curioasă. Toţi sunt îngrijoraţi.

— De ce sunt îngrijoraţi?

— Unii spun că leul v-a și mâncat. Și eu am crezut că v-a mâncat.

— Și-ai plâns?

— Nu, pentru că eu nu plâng chiar așa, pentru orice.

— Dar ce? Eu sunt „orice”?

— Nu sunteţi orice, dar… Ce faceţi aici?

— Stăm de vorbă. Ce-ai căutat tu pe strada noastră? Mi se pare că locuiești pe strada R?

— Am fost la o colegă. O să vă mănânce leul?

— Lasă-mi tu, te rog, numărul de telefon şi-o să-ţi comunic dacă mă va mânca ori nu.

Nu știam cum să scăpăm de fetiţă. Rareș îşi dă primul seama de lucrul ăsta. O ia pe Alexandra și amândoi pornesc pe strada Lacătului în sus. Nu știu, nu pot să-mi dau seama ce cuvinte vrăjite i-a spus Rareș Alexandrei, pentru că aceasta a pornit spre casă, a început să alerge fără să se mai uite înapoi.

Omul de sub asfalt, văzând că nu vine răspunsul, mă mai întreabă o dată dacă-mi dau cuvântul de onoare și eu „bat”: „Pe cuvântul meu de onoare că te scoatem”. „Notează un cifru”. „Ce cifru?” „T 976”. „Am notat”. „Du-te în Gara de Nord la caseta de bagaje 63, fă cifrul ăsta și în această casetă vei găsi… „Cu multe mulţumiri. Stai liniștit. Peste o oră ori două, te scoatem”.

Căpitanul Preda vrea să plece.

— Staţi, cum ne-a fost vorba? Mergem cu toţii la Gara de Nord.

Scoate dintr-un fel de port-hart, un aparat de emisie-recepţie și vorbește: „Sunt X-304. Să vină echipajul în strada Lacătului colţ cu Olga Petra”.

În mai puţin de trei minute, a apărut o mașină pe care scria cu litere mari: „Miliţia”. Lângă șofer, mai era un ofiţer. Ne-a înghesuit pe toţi pe banchetele din spate și am ajuns la gară.

DESCHIDEM CASETA DE BAGAJE
CE POARTĂ NUMĂRUL 63 ȘI EU,
DEȘI ATEU DIN TATĂ ÎN FIU,
ÎMI SCUIP DE TREI ORI ÎN SÂN

Cei doi ofiţeri de miliţie se sfătuiesc, discută nu știu ce, în acest timp apare și șoferul întovărășit de șeful gării și, cum am spus, deschidem caseta. În ea setă, două valize nu prea elegante. Ba sunt chiar răpănoase. Căpitanul Preda deschide valizele și eu, așa cum ştiţi cât sunt de ateu, îmi scuip de trei ori în sân. Cele două valize sunt pline cu „sfinţi". Sfântul Gheorghe, Sfântul Ilie, Sfântul Anton, Sfântul Du mitru, Iisus Hristos călare pe asin, Iisus Hristos ducând o cruce în spinare…

— Ştiţi ce valoare au aceste icoane? zice celălalt ofiţer. Sute de mii de lei!

Din cealaltă valiză, ies la iveală și alte lucruri. Și mai sfinte. Alto icoane, niște cădelniţe cu lanţuri de argint, o biblie îmbrăcată în piele, iccane pictate pe lemn cu alţi sfinţi, alţi sfinţi pictaţi pe sticlă. Se face un proces-verbal în care sunt trecute toate obiectele cu toţi sfinţii. Semnăm și noi, ca martori, procesul-verbal, se introduc din nou în valize lucrurile sfinte, valizele se pun în aceeași casetă și se sigilează. Șeful gării pune și el sigiliul cu ceară roșie și, bineînţeles, că este însărcinat și un miliţian de la miliţia gării cu paza acestei casete.

— Ce părere aveţi? îmi întreb eu eroii.

— Colosală, formidabilă chestie!

Aprecierea asta vine de la Căruţălungă Vasile.

Genera leasa îşi scuipă în sân. S-a speriat biata femeie de câte a văzut.

Iliuţă se apropie de mine. Mă întreabă:

— Ce părere aveţi?

— Vizavi de ce?

— Credeţi că tovarășul căpitan ne va lăsa și pe noi să-l vedem pe șeful bandei când o să-l scoată de sub asfalt?

— Ne-a promis. Și un căpitan de miliţie, când promite ceva, se ţine de cuvânt.

Rareș a tras și el cu urechea și zice:

— Eu nu mă duc acasă până nu-l văd pe omul de sub asfalt.

— Ei, nu mai spune? Rareș, bine că mi-am adus aminte! Spune-ne și nouă ce-ai vorbit tu cu

Alexandra Oșanu de a plecat spre casă fără să se mai uite înapoi? Am observat că, după ce-a vorbit cu tine, a luat-o la fugă.

— Știu că tăticul ei este doctor neurolog.

— Și? Ce-i cu asta?

— I-am spus că li s-a dat în custodie câte un leu ori câte un tigru, la alegere, tuturor scriitorilor și doctorilor neurologi. Și ea, când a auzit că și doctorilor neurologi li s-a dat câte un leu ori tigru, a alergat spre casă ca să vadă ce-au primit și ei.

— De ce ai păcălit-o?

— Altfel cum scăpăm de ea?

Rareș scoate o bucată de hârtie și-mi arată un număr de telefon.

— Ăsta-i telefonul Alexandrei. I l-am cerut ca să-i dau telefon să-mi spună și mie ce-au primit. Leu sau tigru. După ce-l văd pe omul de sub asfalt, am să-i dau telefon să-i spun că am păcălit-o și să-i cer scuze.

De data asta nu mai sunt eu șeful operaţiunii „Omul de sub asfalt" ci căpitanul Preda, care acum comunică, prin staţie, un mesaj șefilor săi. După ce termină, ne face semn să-l urmăm. Ne luăm după el, ne înghesuim toţi în aceeași mașină, asta bineînţe les după ce ne-am luat toţi rămas bun de la șeful gării.

— Și acum să mergem! ne spune căpitanul Preda.

Întrebăm aproape toţi în cor:

— Unde?

Omul ordinii, căpitanul Preda, îmi zice:

— Păi nu v-aţi dat cuvântul de onoare că-l „eliberaţi" pe Enache de sub asfalt? Trebuie să vă ţineţi de cuvânt. Nu? Abia aștept să-l văd la faţă pe domnul Enache. În zilele astea mi-a mâncat ficaţii. Mult mi-a mai dat de lucru!

Mașina este condusă de un șofer cu multă experienţă. Gonește cu mare viteză spre „omul de sub asfalt". Din când în când, șoferul apasă pe un buton și o sirenă, sirena mașinii de miliţie, sparge liniștea străzilor. Iliuţă, Rareș, Vlad și Căruţălungă nu-și mai încap în piele. Cine mai este ca ei? Generălesei nu-i place viteza.

— Nu se poate să mergeţi mai încet?

— De ce, coană mare, să merg mai încet? Vă e teamă?

— E mai sănătos să mergi cu viteză mai mică și, ascultă la mine, oi fi dumneata de la miliţie, da pe mine să nu mă faci „coană mare".

Șoferul îşi cere scuze și aud:

— Vă ducem acasă? întreabă căpitanul Preda.

— Ia auziţi la dumnealui! Ce părere aveţi, vrea să mă ducă acasă!

— Poftim? mă fac eu ca nu înţeleg.

— Am întrebat dacă vreţi să vă duc acasă.

Generăleasa și ceilalţi prieteni ai mei au lăsat toţi buzele în jos, semn că s-au supărat rău de tot și zic :

— Bine, dar vrem să vedem și noi cum arată la faţă „omul de sub asfalt".

— Desigur, dar trebuie să mergem la dumneavoastră, mai întâi.

— De ce?

— Ia priviţi!

— Unde să privesc?

— Vedeţi ce de lume s-a adunat în faţa casei dumneavoastră? Fetiţa avea dreptate.

LEUL COCOȘAT ȘI ȘTIRB
A DAT UN SPECTACOL GRATUIT.
LILICUŢA NE IESE ÎN ÎNTÂMPINARE
SĂRIND DIN BALCON CA UN CASCADOR

Mă uit în direcţia în care îmi face semn căpitanul Preda și în adevăr, în faţa imobilului meu, puhoi de lume care se uită în sus spre unul din balcoanele apartamentului meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă generăleasa.

— De unde să știe dumnealui? N-a fost cu noi? zice Vlad, nepotul ei.

Șoferul mai sună cu sirena aia să i se facă loc și, în sfârșit, coborâm.

— Stăpâne, aud eu vocea Lilicuţei, fii atent!

Mă uit în sus spre balcon și o văd pe Lilicuţa venind spre mine ca un bolid. O prind în braţe. Dă din coadă. E tare fericită.

— Ce s-a întâmplat, draga mea? De ce s-a adunat atâta lume aici?

Mârâie puţin la lumea adunată și-mi spune:

— Din cauza mea s-au întâmplat toate astea. Eu sunt vinovată.

— Cum adică din cauza ta? De ce ești tu vinovată?

Latră de câteva ori în sus înspre balconul spre care se uită și toţi cei adunaţi și-mi spune:

— Idiotul ăla de leu s-a lăudat că te-a mâncat.

Mi-a spus: „Ţi-am mâncat stăpânul și de aici încolo eu sunt mai marele tău”. După ce s-a lăudat că te-a mâncat, a luat fotoliul ăla al tău în care inviţi să stea numai oaspeţii de onoare, l-a scos pe balcon, a pus magnetofonul lângă el și, de când ai plecat, ascultă numai melodia *Arlechinul,* dar o pune tare de tot. Din cauza asta s-a adunat lumea.

— Melodia este plăcută, poate de aia s-a adunat lumea. Ca s-o asculte.

— Dar nu vezi că se uită în sus la leu?

— Și tu ce mă povăţuiești să fac?

— Nu știu, dar fă ceva!

Leul și-a dat în petec și faţă de mine. A observat că oamenii adunaţi în faţa casei se uitau cu multă curiozitate la el și a început să danseze și să facă fel de fel de giumbușlucuri. Leu bătrân și neserios.

Ca să sparg bâlciul din faţa casei mele, urc cu Lilicuţa în braţe. Pentru a nu mă da și eu în spectacol, nu ies pe balcon și-i fac semn leului să vină în birou.

— Mă simt bine aici! îmi spune cu obrăznicie leul cocoșat.

Este adevărat ce spun bătrânii noștri. Îl aduci pe dracu’ în casă cu lăutari și nu poţi să-l dai afară nici cu o mie de popi. Mă uit la el pe sub sprâncene și, fiindcă mi-am ieșit din pepeni, ţip:

— Vino aici, dacă-ţi spun. Ia și magnetofonul!

— *Și* dacă nu vreau?

— Vezi ce obraznic e? îmi zice Lilicuţa.

— Cum adică nu vrei?

— Așa, bine, nu vreau!

ÎN TIMP CE ÎNCERC SĂ DAU UN TELEFON LA CIRC, LEUL COCOȘAT ȘI ȘTIRB SE SINUCIDE

Mă duc la telefon și formez un număr. Leul vrea să scoată pieptul în afară (a văzut asta la vreun curcan), vrea să se zbârlească, dar bătrâneţea nu-i dă voie.

— Cu cine vreţi să vorbiţi la telefon? întreabă el.

— Ce te interesează pe tine?

Numărul format nu face apel. Îl mai formez o dată. Leul se uită la discul aparatului. Zice:

— Aţi format numărul circului.

— Exact. Alo, alo, Iozefini?…

Înlemnesc. Leul îşi bagă o unghie în gât. Are el mai multe, dar numai una îşi vâră și în timp ce-și dă ultima ori penultima suflare, zice:

— Decât înapoi la circ, decât să mai am de-a face cu Iozefini, mai bine…

Atât a mai putut să spună, pentru că înainte de a-și da sufletul s-a aruncat de la balcon, pe caldarâm…; În receptor se auzea o voce de director:

— Alo, alo, alo…

Am luat receptorul și am zis:

— Veniţi și ridicaţi cadavrul.

— Alo, cine-i acolo? Ce cadavru?

— Leul vostru știrb și cocoșat s-a sinucis. Veniţi în strada Olga Petra…

Mi-am aruncat încă o dată privirile în jos la leul care și-a dat obștescul sfârșit. Lilicuţa plânge. Și eu sunt foarte emoţionat, mi se umezesc și mie ochii, dar ce pot să fac. Dau să plec.

— Și acum unde pleci? De ce nu rămâi cu mine?

— Lilicuţa dragă, după ce-l „dezgropăm” pe omul de sub asfalt, sunt al tău.

Marele cusur al rarilor câini care vorbesc este că nu au memorie. Am discutat atâtea despre omul de sub asfalt în prezenţa ei și acum, poftim, ce între bare îmi pune.

— Dezgropaţi un om de sub asfalt? Și nu mă iei și pe mine? Vreau să-l văd și ou. Cine este omul de sub asfalt?

— Un hoţ.

— Aha! Vreau să văd și eu un hoţ. Ia-mă și pe mine și, dacă ai necaz pe el, îl și mușc.

O iau și pe Lilicuţa cu mine. În definitiv, de ce să nu vadă și ea cum arată un hoţ. Dă din coadă de bucurie. Îmi sărută și mâna. O mângâii, drept recompensă, și cobor în grabă. Leul zace pe caldarâm.

A încurcat și circulaţia. Lumea mă privește ca pe un mare erou. Aud:

— Ăsta a omorât leul fugit de la circ. Puternic om!

Arătaţi-mi mie un om căruia nu-i plac laudele!

O las pe Lilicuţa în grija lui Iliuţă, scuip în palme, apuc leul de coadă și-l târăsc pe trotuar.

— Cum l-aţi doborât? mă întreabă Erji, fata de serviciu de la academicianul care stă peste drum de mine.

— Foarte ușor! fac eu pe viteazul.

Zic bogdaproste că nu au aflat încă ziariștii de cele petrecute, pentru că, zău, nu aveam chef să dau interviuri. Între timp sosește o autocamionetă specială a circului, îl „încarcă" pe defunctul lor și încet-încet se sparge bâlciul. Când să mă îndrept spre căpitanul Preda ca să-i explic și lui cum s-a sinucis bietul leu, se apropie de mine un fotoreporter și mă fotografiază. Vedeţi? încă o dată se adeverește justeţea proverbelor noastre. Un proverb spune că nu e bine să zici hop, până nu treci gârla.

Adineauri am zis bogdaproste că n-au aflat ziariștii.

Am stricat încă un bogdaproste de pomană. Mă întreabă fotoreporterul care pe lângă faptul că este dotat cu niște aparate foto nemaipomenite are și un tic nervos: dă din cap. Zici că vrea să-ţi zică da, ca oltenii.

— Vreţi să-mi spuneţi și mie cum s-a întâmplat?

Și dă din cap că *nu.*

— Cum s-a întâmplat ce?

— Am aflat că v-aţi luptat cu un leu și că l-aţi răzbit. E adevărat? Și iar dă din cap că nu.

Dau și eu din cap că *da,* el dă din cap că *nu* și mă mai întreabă:

— Leul chiar a murit?

— Desigur.

— Cum a ajuns leul în locuinţa dumneavoastră?

— Printr-un tunel.

Lilicuţa vrea să intervină. Nu este obișnuită să audă neadevăruri. Îi închid gura. Iliuţă, Căruţălungă, Vlad și Rareș au venit și ei. Lângă mine și lângă reporterul care dă din cap că *nu.* Își dau coate.

Generăleasa discută nu știu ce cu femeia de serviciu a academicianului, iar fotoreporterul mă fixează dând mereu din cap că nu și mă și pisează:

— Ce fel de tunel?

— Păi leii, după cum-bine știm, trăiesc în Africa.

Acest leu a săpat un tunel…

— Din Africa până aici? Dar cum a ajuns la dumneavoastră? întreabă fotoreporterul, dând iar din cap că nu.

— El, poate, bietul de el, o fi vrut să iasă în altă parte. Poate la Circul nostru de stat unde probabil are ceva neamuri. Şi-o fi greșit calculul, pentru că tunelele se sapă pe baza unor calcule. Greșesc ci oamenii, darmite un leu?

Supărată că spun minciuni, Lilicuţa sare în braţele lui Iliuţă și-l roagă să meargă cu ea mai departe, pentru că nu vrea să mai asculte balivernele mele.

Pleacă Lilicuţa și Iliuţă, dar vine generăleasa. Îl întreabă pe fotoreporter dacă este de la vreun ziar sau revistă și acesta dă din cap că nu și zice:

— Da!

— Da, ori nu?

Fotoreporterul nu mai dă generălesei nicio atenţie și aceasta se uită urât la el. Îl întreb:

— La ce ziar lucraţi?

— La o revistă nu prea ilustrată, care apare sâmbăta.

— Vă foarte mulţumesc pentru interviul ce mi l-aţi luat și vă rog să transmiteţi redactorului dumneavoastră șef sincerele mele salutări și urarea să nu se mai îngrașe numai pe stânga, ci proporţional.

La revedere!

SCOATEM UN OM DE SUB ASFALT. DAR PE ACEST OM NU-L CHEAMĂ ENACHE. DECI NU ESTE ȘEFUL BANDEI DE SPĂRGĂTORI

În timp ce eu am dat un interviu reporterului de la revista săptămânală nu prea ilustrată, eroii mei au pornit spre locul cu pricina. I-am ajuns din urmă și Lilicuţa a sărit din nou în braţele mele și m-a întrebat:

— De ce-ai făcut lucrul ăsta urât? Tu îi povăţuiești pe toţi să nu mintă, ai și un aviz la intrare în acest sens, și-acum…

— Lilicuţa dragă, aveam și eu în mine niște minciuni încă de când eram mic și-am vrut să scap de ele. Și în afară de asta, la început, am crezut că fotoreporterul e de la o revistă de umor. La urma urmei, dacă stau și mă gândesc bine, n-am minţit, ci am exagerat. Mă ierţi?

M-a iertat și ca să-mi dau seama că a șters cu buretele cele petrecute, mi-a zis:

— Unde mergem acum?

— Să scoatem omul de sub asfalt.

— Dar ce caută sub asfalt?

— Nu știu. Vom afla în foarte scurtă vreme și gata! Scutește-mă de întrebări!

— Acum ești tu supărat pe mine?

— Nu.

— Vreau să-ţi mai spun ceva.

— Dă-i drumul!

— Să știi că-mi pare rău de cele întâmplate !

Mă gândesc de ce-i este dat zgârcitului să moară de foame cu pâinea în traistă și-i zic Lilicuţei, numai așa de formă, ca să nu creadă cine știe ce de mine:

— Îţi pare rău de cele întâmplate cui?

— Leului.

— Și mie, dar ce mai putem face.

— Eu aș purta doliu, dar nu am cum. Să-mi vâr coada în păcură?

Doamne, ce poate să-i treacă prin cap? Asta mi-ar mai lipsi. Să-și vâre coada în păcură!

— Să murdărești lucrurile din casă? Poartă-ţi doliul în suflet.

— Așa am să fac, dar de supărată tot sunt supărată pe tine.

— Din ce motiv ești supărată pe mine?

— Dacă apare în revistă că un leu a făcut un tunel din Africa până aici?

Ce v-am spus eu? îmi cunosc „marfa”. Dar în timp ce Lilicuţa mă toca la cap cu problemele ei, căpitanul Preda a venit lângă mine şi m-a întrebat mai mult în șoaptă:

— Ţineţi chiar atât de mult să asiste și copiii la arestarea lui Enache?

— De ce nu? Dacă vreţi să știţi, unul dintre ei.

Iliuţă, este descoperitorul. El l-a descoperit pe cel de sub asfalt.

Tovarășul căpitan Preda acceptă să fie de faţă și eroii mei, când îl vom scoate pe răufăcător, și-mi zice:

— Am luat niște măsuri. Se vor face niște para vane din panouri și vor veni și niște specialiști.

— Ce fel de specialiști?

— În spart asfaltul.

— Asta e bine. Am observat ceva la dumneavoastră, tovarășe căpitan.

— Ce-aţi observat la mine?

— V-aţi mirat foarte mult cinci aţi auzit că un om este îngropat sub asfalt.

Se uită întrebător la mine și zice:

— Nici acum nu pot să-mi dau seama cum a ajuns acest om acolo!

— Dumneavoastră nu aţi băgat de seamă ce harababură este în sectorul ăsta. Adică în spartul asfaltului? Sparg și repară asfaltul cei de la gaze. Când e gata astupat, vin cei de la electricitate și sparg și ei. Când termină ăștia și toarnă asfaltul nou vin cei de la telefoane cu ciocanele lor pneumatice. Eu am un nepot inginer-șef la o unitate din astea specializată în spart asfaltul. Nu ziceţi că acest nepot al meu a pus miliţia în alertă acum vreo doi ani? A dispărut fără urmă. Știţi unde a fost găsit? Tot sub asfalt. În timp ce el controla lucrarea făcută de oamenii lui, au venit tot oamenii *lui* și au astupat. No roc că după câteva zile a venit altă instituţie să spargă și l-au găsit aproape leșinat. Bine c-a avut în picioare pantofi din piele de porc. Și-a mâncat pantofii și cureaua!

— Și alţii au păţit-o!

— Și toţi au fost salvaţi? N-a murit niciunul?

— Poţi să știi! Dar eu nu cred. Pentru că nu au timp să moară. Cum se termină o lucrare vine altul și sapă din nou. Norocul celor îngropaţi sub asfalt!

N-am terminat bine discuţia cu tovarășul căpitan Preda și în adevăr la locul cu pricina s-a oprit un autocamion, s-au descărcat niște panouri din care s-a făcut un paravan. După acest paravan n-au intrat decât eu, Lilicuţa, Iliuţă, Vlad Lefter, Vasile Căruţălungă, generăleasa, și, bineînţeles, oamenii de ordine plus mânuitorul de perforator. În scurt timp, perforatorul a început să roadă din asfalt. S-a făcut până la urmă un fel de chepeng. Ne uităm pe rând și descoperim că acolo sub asfalt este un fel de uzină subterană. Căpitanul Preda coboară și după aproape două minute apare aducând în spinare un om. Îl ajutăm să-l urce sus pe caldarâm. Omul este leșinat.

Bătut la cap de Lilicuţa, am uitat să vă spun că tovarășul căpitan Preda a luat și alte măsuri. A chemat Salvarea și bineînţeles și un doctor. Doctorul i-a luat omului de sub asfalt pulsul.

— E mort? a întrebat căpitanul foarte îngrijorat

— Nu. Leșinat.

— Vă rog foarte mult ocupaţi-vă de el!

După ce termină discuţia, doctorul îl ia în primire pe omul scos de sub asfalt, iar căpitanul Preda îmi face semn să cobor și eu. Ajunși jos, îl întreb:

— Ce este aici? Ce-o fi aici?

— Habar n-am!

Îmi atrage atenţia asupra unui anumit loc și ce-mi văd ochii? O comoară. Brăţări de aur, inele, ceasuri de pănă, coliere, lănţișoare…

— Astea valorează… Sunt dispărute de la un mare magazin de bijuterii. Dar, tovarășe scriitor, să vă spun un secret: cel pe care l-am scos nu este Enache, nu este șeful bandei. E un complice!

— Eu nu înţeleg cum să fi ajuns aici!

— S-au făcut probabil și aici lucrări.

— Știu sigur că s-au făcut niște lucrări, pentru că eu trec de patru ori pe zi pe aici.

— Probabil s-au ascuns aici, or fi adormit și în acest timp…

Îmi vine din nou să-mi scuip iar în sân, dar nu mai am timp, pentru că auzim un geamăt nu departe de noi.

— Tovarășe căpitan, mai e cineva pe aici.

MAI SCOATEM DE SUB ASFALT UN RĂUFĂCĂTOR. ĂSTA ESTE ȘEFUL BANDEI. DAR NU PUTEM VORBI CU EL

Uităm de comoara care zace la picioarele noastre și facem câţiva pași prin labirintul „uzinei subterane”. Deodată îl aud pe căpitanul Preda:

— Asta-i Enache al meu I Ce-mi faci, *monsieur?*

Mă uit și eu la mogâldeaţa care stă făcut covrig lângă un fel de tablou de comandă. Mă uit și eu la faţa lui uscată, galbenă… Mutra asta n-am mai văzut-o niciodată, îmi spun eu și-l întreb pe căpitan:

— El e omul pe care-l căutaţi?

Căpitanul îi caută pulsul, îi ridică pleoapele și îmi spune:

— Trăiește banditul! El e omul meu. De zece zile îl caut.

Îl cărăm prin chepengul făcut de omul cu perforatorul. Îl ridicăm amândoi. Este scos din pământ și Enache. Preda întreabă:

— Fotograful a venit?

— Sunt aici! se aude o voce deasupra noastră.

— Vino jos! Să se ocupe tovarășul doctor de clientul meu. Dacă este nevoie, poate să-l ducă și la spital, însă numai însoţit de cineva.

În timp ce fotograful coboară, încerc marea cu degetul:

— Tovarășe căpitan, eu aș mai avea o rugăminte la dumneavoastră. Sper că nu vă cer prea mult…

Permiteţi să coboare și eroii mei? Băieţii care ne-au ajutat să-i descoperim pe pungașii ăștia.

Și-l aud pe omul ordinii:

— Să coboare.

Mă salt în mâini, scot capul și le fac băieţilor mei semn să coboare. Cum li s-a mai luminat faţa! Generăleasa coboară și ea. Să lipsească martie din post!

Lilicuţa latră și ea de bucurie. Fotograful face poze din toate unghiurile. Fotografiază comoara. Eroii mei, când văd ceasurile, colierele și celelalte aurituri rămân înmărmuriţi.

— Ce caută bogăţia asta aici?

— Astea sunt furate de banda de hoţi.

— Parcă e comoara din *Ali Baba și cei patruzeci de hoţi!*

Coboară în labirintul subsolului, care pare ca o uzină, și niște ofiţeri superiori. Căpitanul Preda, raportează cine suntem noi, adică eu, Lilicuţa, Iliuţă, Vlad, Vasile Căruţălungă, generăleasa care a cam început să doarmă de-a-n picioarelea. Unul din ofiţerii superiori ne felicită pe fiecare în parte pentru ajutorul dat organelor de stat și ne roagă să mergem acasă. La rândul nostru le spunem și noi ofiţerilor superiori că orice om cumsecade ar fi procedat la fel.

Adică ar fi dat o mână de ajutor miliţiei noastre. Unul din ofiţerii superiori mă cheamă deoparte și-mi zice:

— Ne-aţi dat cam mult de lucru, tovarășe scriitor.

Mă fac că nu știu despre ce e vorba și zic:

— Eu? Cum v-am dat mult de lucru?

— De ce l-aţi trimis pe băiatul ăla? Și mi-l arată pe Iliuţă. De ce l-aţi trimis în strada Rulmentul fără bile? Cap Pătrat ăla este un tip periculos, putea s-o păţească copilul. A avut foarte mult noroc cu dum neaei că nu l-a prins. De data asta arată spre generăleasă. Îl chinuiau până la urmă să spună.

— Ce să spună?

— Unde sunt ascunși cei doi cu prada.

Cele spuse de ofiţerul superior m-au cam deranjat, așa c-am intervenit:

— Stimate tovarășe colonel, îmi pare rău că trebuie să vă contrazic. Cel pe care l-am trimis în această misiune este un erou verificat în mai multe cărţi. El a apărut în *Sus mâinile, domnule scriitor,* în *Destăinuirea marilor secrete* și va mai apare și în altele.

Fără asentimentul nimănui, îl chem pe Iliuţă și-l întreb:

— Iliuţă, spune-ne tu sincer, ce-ai fi făcut dacă acel Cap Pătrat te-ar fi prins și te-ar fi schingiuit ca să-i spui unde se află omul de sub asfalt.

Răspunde, sigur de el:

— Aș fi suportat orice, dar nu mă prindeau ei pe mine.

— Iliuţă dragă, meriţi să fii erou de romane! Te felicit! Îţi felicit și prietenii care,

de asemenea, au avut o contribuţie însemnată la prinderea acestor în fractori.

Rareș al lui Cătănici îi ia vorba din gură lui Iliuţă și zice:

— Noi, oricând va fi nevoie, vă vom ajuta, pentru că nimeni n-are voie să fure din averea noastră.

— Cam la ce valoare se ridică obiectele furate de această bandă? îl întreb eu pe ofiţerul superior, pentru a afla și eroii mei ce treabă bună au făcut.

Generăleasa vine și ea mai aproape.

— În jur de… He! He!

Eroii mei parcă nu mai sunt eroi. Fac niște ochi mari de oameni foarte obișnuiţi.

— Dar de ce să n-o spunem pe a dreaptă. Și ei sunt niște oameni obișnuiţi.

Ne luăm rămas bun de la reprezentanţii oamenilor ordinii, de la cei care veghează la liniștea noastră și pornim spre fostul „stat major" al operaţiunii „omul de sub asfalt". Nu trebuie să vă mai spun că prietenii mei merg cu piepturile mai în afară. Parcă eu nu?

Doar am făcut o faptă mare. Am ajutat la prinderea unei bande de răufăcători.

ÎNCHINAM CÂTE UN PAHAR DE PEPSI-COLA PENTRU VICTORIA OBŢINUTĂ, IAR ILIUŢĂ TREBUIE SĂ MEARGĂ SĂ CUMPERE BORȘ

Iliuţă mi-o ia pe Lilicuţa din braţe și pune veșnica lui întrebare:

— Și acum ce facem?

Mă uit la ceas. Încă n-a fost emisiunea *Noapte bună, copii.* Mai este până atunci. De data aceasta îmi vine o altă idee care merită de la nota opt în sus. Le zic:

— Mergem la „cartierul general" al fostei operaţiuni „omul de sub asfalt". Vreau să vă felicit și eu într-un cadru festiv.

— Pe noi?

— Desigur.

Rareș, de bucurie, începe să cânte și să joace după *Paloma Blanca.* Încearcă și Lilicuţa să fredoneze ace ca şi melodie, dar nu poate. Dă din coadă, în schimb, în ritmul melodiei. Generăleasa care a rămas în urmă, ca să povestească unei vecine de-a ei că era cât p-aci să câștige cincizeci de mii de lei la obligaţiuni CEC, ne ajunge din urmă încearcă să ne spună chiar și nouă:

— Știm! zicem noi în cor.

— Ce știţi?

— Știm că era să câștigaţi cincizeci de mii de lei la obligaţiuni CEC.

Generăleasa a făcut mutra ăluia care a dus și el apă după ce s-a stins focul.

— Nu asta voiam să vă spun.

— Atunci?

— Vreau să vă mulţumesc, tovarășe scriitor, c-aţi binevoit să ne integraţi și pe noi…

Deși vorbele vecinii m-au măgulit, am întrebat-o:

— Care noi?

— Pe mine și pe nepoţii mei și pe Rareș. Mai am o rugăminte.

— S-o aud.

Vorba aia, îi dai omului un deget și el îţi ia toată mâna. Zice:

— Tovarășe scriitor, eu cunosc niște copii foarte răi. Am să le aflu numele și am să vi le aduc, să-i judecaţi dumneavoastră așa cum se cuvine, într-o carte.

— Dar ce fac acești copii răi?

— Trag cu praștia după porumbei.

O rog din suflet să-mi facă rost de numele acelor copii răi, pentru că într-adevăr sunt foarte răi. Ne luăm rămas bun de la generăleasă, rugând-o să-i mai lase pe nepoţii dumneaei, pentru a mai sta de vorbă.

O mai rog pe generăleasă să dea telefoane la fiecare acasă, să le spună părinţilor că, din anumite motive, îi mai reţin la mine.

— Dar dumneaei de ce nu vine? Pe dumneaei de ce n-o inviţi? îmi face observaţie Lilicuţa.

— Nu, nu, eu nu pot rămâne. Am treabă. Nu m-am mai ocupat de porumbei de câteva ore. Vă las cu bine. Și a și luat-o din loc. Am mai încercat s-o dreg, m-am împotrivit plecării, dar nici cu zeamă de lumânări albastre din șapte cimitire n-am putut-o face să rămână.

Intrăm la mine în birou. Covorul meu aproape fermecat mă întreabă cum mai stau lucrurile cu acţiunea „omul de sub asfalt”. Îl pun și pe el la curent cu ultimele evenimente și desfac câteva sticle de pepsi-cola. Eu, pentru că m-am născut aproape imediat după primul război mondial, mi-am pus într-un păhărel foarte puţin coniac și, în momentul când să închinăm pentru victoria noastră, bineînţeles c-a sunat telefonul. Am ridicat receptorul și…

— Alo, alo da, cu cine? Am onoarea să vă salut, tovarășe colonel.

Eroii mei au rămas cu paharele de pepsi-cola în mână, ca la fotograf.

— Alo, tovarășe colonel, să vi-i dau să vorbiţi cu fiecare. Iliuţă, treci la telefon.

— Cu cine să vorbesc?

— Cu tovarășul colonel. Spune numele întreg și la ce școală înveţi, în ce clasă…

Îi dau receptorul lui Iliuţă, îmi clătesc cerul gurii cu puţină licoare care se cheamă coniac și mă trântesc în fotoliu.

Iliuţă are obrajii îmbujoraţi și nu știu de ce. Aud:

— „Vă mulţumesc foarte mult”. Și-i dă receptorul lui Vlad Lefter și astfel, adică la fel ca Iliuţă, cu obrajii îmbujoraţi, primesc fiecare receptorul și, răspunzând întrebărilor puse, încheie cu câte un „mulţumesc foarte mult. Ultimul îmi dă din nou mie receptorul:

— Alo, da tovarășe colonel, am înţeles, îi ţin aici.

Nu le dau drumul nici în ruptul capului, orice s-ar întâmpla. Vă salut. Am înţeles.

— Cui nu daţi drumul nici în ruptul capului?

— Vouă!… *

După ce ne mai omenim, îi pun pe fiecare să dea telefon acasă pentru a verifica dacă generăleasa s-a ţinut de cuvânt sau nu. Mai desfac niște sticle cu pepsi și, în timp ce ciocnim, se aude sirena mașinii de la miliţie. Zic:

— A și sosit.
— Cine?
— Miliţia.

Covorul meu aproape fermecat mă întreabă și el ce mai caută miliţia dacă am încheiat acţiunea „omul de sub asfalt”. Îi spun că nu știu.

— Pentru ce-a venit miliţia? mă întreabă Rareș.
— Pentru voi.
— De ce? Tovarășul colonel ne-a felicitat, i-am spus la ce școală învăţăm și acum ce treabă mai are cu noi miliţia?

Dragii mei cititori, doi fotografi au venit cu maşina miliţiei. Doi fotografi și-un reporter care a stat de vorbă cu fiecare în parte. Iliuţă, care scăpase de reporterul foarte curios, a venit lângă mine și m-a întrebat:

— De ce ne-au fotografiat.
— Ca să fiţi popularizaţi. Să afle toată ţara ce-aţi fost voi în stare să faceţi.
— Nu e bine ce facem. Zău nu e bine. Este o mare nedreptate.
— Mă băiatule, nu-mi umbla cu jumătăţi de măsură. Spune-mi ce vrei să spui!
— Generăleasa.
— Ce e cu ea?
— Ea de ce să nu fie fotografiată? Și ea a avut un rol destul de mare în acţiunea asta a noastră.
— Ai dreptate, Iliuţă. Fugi după ea!

— I-am rugat pe fotografi să întrerupă, să facă o scurtă pauză. În această pauză le-am povestit noilor musafiri prin câte am trecut în ziua aia. În sfârșit, a venit și generăleasa. A adus-o Iliuţă cu cratiţa în care erau fărâmituri de pâine pentru porumbei. Unul din fotografi a „prins-o” cu cratiţa în mână. După aceea, celălalt fotograf, mai înalt și cu neg pe urechea dreaptă, ne-a așezat ca la fotograf și s-au auzit mai multe clinchete. Generăleasa, cum a scăpat și de corvoada asta, a fugit ca din pușcă la porumbeii ei și, pentru că cei doi fotografi și reporterul erau născuţi și ei imediat după terminarea celui de al doilea război mondial, le-am dat și lor câte un păhărel. Asta după ce și-au terminat treburile. Am adus și niște tartine și am mai desfăcut și alte sticle cu pepsi.

Așa-i c-am uitat cu toţii de covorul meu aproape fermecat? Am uitat de el și-am uitat și de Lilicuţa, de ea care, biata de ea, a trecut azi prin niște momente foarte grele.

Mai întâi să vă spun ce-a fost în stare să facă năstrușnicul de covor aproape fermecat. În momentul când unul din fotografi s-a ridicat să ia păhărelul, covorul meu, nu știu cum a făcut, nu știu cum a dres, că l-a pus la pământ. L-a trântit. Acest fotograf care nu mai băuse nimic până atunci s-a fâstâcit. A zis:

— Vă rog să mă iertaţi!…

Paharul i-a căzut atunci din mină și… a încercat el să adune cioburile, dar imediat s-a întâmplat ace ca şi poveste și cu celălalt fotograf și chiar și cu re porterul. Mi-am dat seama imediat despre ce este vorba și am strigat la covorul meu:

— Gata! Ce înseamnă asta?

Lilicuţa a sărit de pe fotoliu în braţele mele și mi-a zis:

— De ce-l cerţi? De ce-i spui covorului „Ce-nseamnă asta?”

Ce părere aveţi de cățelușa asta?

— Dar tu n-ai văzut ce-a făcut? I-a trântit jos pe dumnealor.

— Foarte bine a făcut ce-a făcut.

— Și tu?… De ce-a făcut foarte bine?

— Dar ce? Noi n-am avut niciun rol în această acţiune? Pe noi de ce nu ne-a fotografiat?

Sigur că avea dreptate Lilicuţa mea. Așa că am făcut covorul sul, am luat-o pe Lilicuţa în brațe și le-am făcut semn eroilor mei să vină în jurul nostru.

Cei doi fotografi ne-au făcut mai multe poze în grup.

Covorul s-a așezat la locul lui, Lilicuţa mulţumită și ea s-a dus în fotoliu, am adus alte trei pahare și le-am umplut pentru musafirii mei și, când tocmai voiam să ţin un toast, am auzit pe cineva cântând:

Smaranda e cea mai frumoasă
Din satul de peste izlaz…

Ne-am uitat unii la alţii, ne-am uitat la botișorul
Lilicuţei, nu cânta nimeni. Covorul cânta…

— Covorul dumneavoastră chiar știe să cânte?
m-a întrebat reporterul.

— Ce găsești dumneata anormal în asta? l-a întrebat Lilicuţa pe reporterul care-și zicea în sine:

„Măi, o cățelușă, mai merge să vorbească, dar un covor?”

Ca să-i dau o mână de ajutor, l-am întrebat pe reporter:

— Nu v-a plăcut melodia? Știe și alte cântece.

— De unde-aţi făcut rost de o cățeluș care vorbeşte și de un covor care cântă?

Chiar în momentul în care voiam să-i spun reporterului cum am făcut rost de cățeluș și de covorul care cântă, a mârâit Lilicuţa la mine:

— Dacă-i spuneţi, mă arunc și eu ca leul ăla știrb și cocoșat.

Și fiindcă ţin foarte mult la ea, nu i-am mai spus reporterului nimic. După ce covorul a început să sforăie, Lilicuţa, de bucurie c-am ascultat-o, a luat și ea o gură de coniac, a dat drumul câtorva vocalize după care a încercat să cânte *Arlechinul,* dar a între rupt-o soneria. M-am ridicat și-am deschis. Era mama lui Iliuţă, care m-a întrebat din prag:

— Băiatul nostru-i pe aici?

— Da. Iliuţă!

Iliuţă s-a ridicat imediat, s-a dus la ușă unde era mămica lui și a întrebat-o:

— Sunt aici, mămico, trebuie să mă duc după ceva cumpărături!

Mămica lui Iliuţă i-a dat eroului meu o sticlă și niște bani și i-a spus:

— Du-te și cumpără un litru de borș.

Iliuţă a luat sticla și banii și, fără să scoată o vorbă, a alergat să cumpere borș pentru mămica lui care trebuie să facă mâncare pentru a doua zi. După ce-au ieșit, am ieșit toţi pe balcon și chiar și frecătorii de pe strada Olga Petra au văzut cu ochii lor, ce-am văzut și noi. Am văzut cum un erou de romane se duce să cumpere borș de pe strada Luncii numărul 53, ușa a patra. Unul din fotografi, cel fără neg la ureche, i-a făcut chiar o poză lui Iliuţă, cel cu sticla de borș în mână.

Să mai crezi în zvonuri. Cine zicea că Iliuţă, de când este erou de romane s-a înfumurat? Nu s-a înfumurat deloc.

CUPRINS

●Cine este Iliuţă și de ce nu se duce să cumpere borș? 3
●Iliuţă face o descoperire incredibilă și mă vâră într-o nouă mare încurcătură. 5
●Cum să facem să scăpăm de generălejasă? Asta este întrebarea 7
●Rareș al lui Cătănici și-a pierdut capul, dar l-a găsit până la urmă 10
●Căruţălungă Vasile nu va ajunge un mare fumător.Vă jur! 15
●Ce urmărește generăleasa în capul străzii noastre?. 20
●Vlad Lefter vrea să intre în istoria omenirii și a intrat 22
●Răpirea ucenicului nevrăjitor, ultimatumul generălesei și dispariţia căţelușei Lili 27
●Sunt nevoit să fac târgul cu generăleasa… 31
●Și Rareș al lui Cătănici este amestecat în această poveste 32
●Pe „omul de sub asfalt” nu-l cheamă Alecu Ionescu 34
●Apariţia omului cu cap pătrat și goana după Iliuţă. 37
●Aflăm cum îl salvează generăleasa pe Iliuţă din ghearele omului cu cap pătrat 40
●Iliuţă se urcă pe acoperiș, iar generăleasa dă din nou mâncare la porumbei 43
●Vasile Căruţălungă primește o însărcinare, iar eu, Rareș și Vlad Lefter jucăm „popa prostul”… 46
●Subsemnatul, nesilit de nimeni, divulg niște secrete ale Uniunii Scriitorilor 48
●Iliuţă coboară de pe acoperișul foarte înclinat, cam bănuitor 52
●Telefonul sună prelung și Vasile Căruţălungă ne aduce la cunoștinţă că a fost răpită căţelușa Lili. 54
●Rareș primește și el o însărcinare și e în culmea fericirii 55
●În colţul străzii Luncii se decide soarta căţelușei Lili 57
●Rareș o aduce pe generăleasă care se pare că și-a cam pierdut minţile 58
●O vecină o cheamă la telefon pe generăleasă și o întreabă dacă, pe acoperișul casei în care locuiește, se filmează vreo scenă cu cascadori 62
●Din motive lesne de înţeles, încercăm să mutăm „statul major” al operaţiunii „Omul de sub asfalt”… 63
●Vlad Lefter ne povestește întâmplările de pe acoperi șurile prea înclinate, dar eu am impresia că se cam laudă 64
●Generăleasă bate niște apropouri, dar, exact în ace lași timp, bate și cineva la ușă, 69
●Generăleasa se dovedește a fi o lașă. Mi se face milă de ea 72
●Aflăm vești despre căţelușa Lili și ni se face „pomană” cu porumb fiert 73

●De data aceasta „statul major” al operaţiunii „Omul de sub asfalt” se mută în biroul meu 78
●Se pune la vot excluderea din colectiv a lui Vasile Căruţălungă și se propune și „torturarea” lui… 80
●Dintr-o camionetă specială coboară în faţa casei mele directorul circului cu animale sălbatice… 87
●Un necunoscut mă prinde de braţ și-mi propune să fac o plimbare cu el până în capul străzii… 90
●Le fac cunoștinţă eroilor mei cu căpitanul de miliţie și luăm o hotărâre hotărâtoare 92
●O trezim pe generăleasă și dumneaei se „tocmește” cu omul de sub asfalt 94
●Deschidem caseta de bagaje ce poartă numărul 63 și eu, deși ateu din tată în fiu, îmi scuip de trei ori în sân 99
●Leul cocoșat și știrb a dat un spectacol gratuit. Lilicuţa ne iese în întâmpinare sărind din balcon ca un cascador 101
●În timp ce încerc să dau un telefon la circ, leul cocoşat și știrb se sinucide 102
●Scoatem un om de sub asfalt, dar pe acest om nu-l cheamă Enache, deci nu este șeful bandei de spărgători 104
●Mai scoatem de sub asfalt un răufăcător. Asta este șeful bandei, dar nu putem vorbi cu el… 106
●Închinăm câte un pahar de pepsi-cola pentru victoria obţinută, iar Iliuţă trebuie să meargă să cumpere borș 108